POLIROM Top 10+

NICK CAVE

Moartea lui Bunny Munro

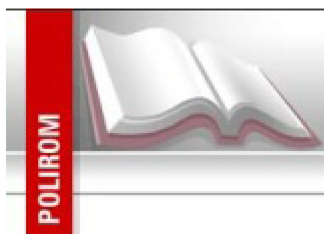

NICK CAVE

Moartea lui Bunny Munro

Traducere din limba engleză
și note de Ciprian Șiulea

POLIROM
2018

Nick Cave, *The Death of Bunny Munro*
Copyright © 2009 by Nick Cave
Published by arrangement with Canongate Books Ltd,
14 High Street, Edinburgh EH1 1TE
All rights reserved

© 2009, 2018 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-7318-6
ISBN PDF: 978-973-46-7319-3
ISBN print: 978-973-46-7328-5

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © Polly Borland

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

NICK CAVE (n. 1957), cunoscut mai ales pentru activitatea sa de cîntăreţ, compozitor şi lider al formaţiei Nick Cave and the Bad Seeds, este un artist polivalent, ce s-a manifestat şi ca prozator, autor de teatru, scenarist, pictor. S-a născut în Warracknabeal, în statul australian Victoria, unde şi-a petrecut copilăria. Tatăl lui, profesor de engleză, care i-a stîrnit pasiunea pentru literatură, a murit într-un accident de maşină pe cînd Cave avea nouăsprezece ani, iar tragicul eveniment l-a marcat profund pe viitorul artist. După terminarea liceului, în 1976, Nick Cave s-a înscris ca student la Pictură, la Caulfield Institute of Technology (azi Monash University), dar a renunţat la studii în 1977, hotărînd să se dedice muzicii. (Ulterior, în 2008, a primit un titlu onorific de doctor din partea fostei sale universităţi.) După 1980 trăieşte o vreme la Londra, apoi, pînă în 1989, în Berlinul de Vest. Prima lui formaţie s-a numit The Birthday Party, dar Cave cunoaşte succesul odată cu înfiinţarea cunoscutei Nick Cave and the Bad Seeds, eveniment petrecut în 1984. Devine faimos ca muzician şi compozitor şi lucrează cu artişti prestigioşi de pe întreg globul. Printre altele, este autorul coloanei sonore din filmul lui Wim Wenders *Cerul deasupra Berlinului*, regizor cu care a colaborat şi în alte producţii cinematografice. În prezent Nick Cave locuieşte în Anglia, în Brighton and Hove. Ca scriitor, Nick Cave a debutat în 1988 cu volumul *King Ink*, o antologie de poezie şi piese de teatru, iar mai tîrziu, în 1997, a publicat volumul *King Ink II*. A mai scris, printre altele, o adaptare pentru teatru a povestirii lui Franz Kafka *Metamorfoza* şi scenariul filmului *The Proposition* (2005). În perioada în care a locuit în Berlinul de Vest, a început să lucreze la romanul său de debut, *Şi a văzut asina pe înger*, apărut în 1989.

Pentru Susie

Partea întîi

Gigoloul

1

„Sînt blestemat“, se gîndeşte Bunny Munro, cu o bruscă tresărire de luciditate, rezervată celor care urmează să moară în curînd. Îşi dă seama că pe undeva trebuie să fi făcut o greşeală gravă, dar această revelaţie dispare într-o fracţiune de secundă oribilă – gata, a trecut –, lăsîndu-l în camera de la hotelul Grenville, în chiloţi, singur, doar cu dorinţele lui. Închide ochii şi îşi imaginează un vagin oarecare, apoi se aşază pe marginea patului de hotel şi se lasă pe spate cu mişcări lente, sprijinindu-se de tăblia tapiţată. Îşi fixează telefonul mobil sub bărbie şi scoate cu dinţii dopul unei sticle miniaturale de brandy. Dă toată sticla pe gît, o aruncă cu boltă în celălalt capăt al camerei, apoi se cutremură, înghite cu greu şi spune la telefon:

— Nu-ţi face probleme, iubito, totul o să fie în regulă.

— Mi-e frică, Bunny, spune soţia lui, Libby.

— De ce ţi-e frică? N-are de ce să-ţi fie frică.

— De orice, mi-e frică de *orice*.

Dar Bunny îşi dă seama că în vocea soţiei lui s-a schimbat ceva. Tonul catifelat de violoncel a dispărut, fiind înlocuit de unul de vioară, ascuţit şi aspru, la care parcă ar cînta o maimuţă scăpată de la zoo sau cam aşa ceva. Înţelege, dar trebuie să-şi dea seama exact ce înseamnă.

— Nu vorbi aşa. Ştii că aşa nu rezolvi nimic, spune Bunny.

Apoi trage cu sete, senzual, dintr-un Lambert & Butler[1] . Şi în momentul acela îşi dă seama brusc… babuinul de la vioară, spirala

descendentă, de neconsolat, a derivei ei. „Pula!“ îşi zice Bunny furios şi suflă pe nări două trîmbe de fum.

— Nu ţi-ai luat Tegretolul? Libby, spune-mi, te rog, că îţi iei Tegretolul!

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea, apoi urmează un suspin deznădăjduit şi îndepărtat.

— Te-a sunat iar taică-tău. Eu nu ştiu ce să-i spun. Nu ştiu ce vrea. Ţipă la mine. Bate cîmpii, zice Libby.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Libby, ştii ce a spus doctorul! Dacă nu iei Tegretol, dai în depresie. Şi ştii foarte bine că depresiile tale sînt periculoase. Ce pula mea, de cîte ori trebuie să avem discuţia asta?

Suspinele se înteţesc, apoi se înteţesc şi mai mult, transformîndu-se într-un plîns moale şi disperat, care îi aminteşte lui Bunny de prima lor noapte împreună – cum o cuprinsese un acces inexplicabil de plîns în timp ce el o ţinea în braţe, într-un hotel părăginit din Eastbourne. Îşi aminteşte cum îşi ridicase privirea spre el, spunînd „Îmi pare rău, uneori sînt cam emotivă“, iar Bunny îi răspunsese, simţind cum întregul tonaj al datelor erotice pe care le absorbise din lume erupe într-un elan de emoţie pură şi dulce, „În clipa asta eşti femeia visurilor mele“ sau ceva asemănător. Amintiri frumoase.

Bunny îşi apasă podul palmei pe şliţ şi strînge, obţinînd un spasm de plăcere în partea de jos a coloanei.

— Ia în pula mea Tegretolul ăla, spune el, îmbunat.

— Mi-e frică, Bun. E un tip care umblă prin oraş şi atacă femei.

— Ce tip?

— Îşi vopseşte faţa în roşu şi poartă coarne de drac din plastic.

— Ce?

— Undeva în nord. E la televizor.

Bunny ia telecomanda de pe noptieră şi, cu o serie de eschive şi croşee, porneşte televizorul de pe minibar. Trece de pe un canal pe altul, cu sonorul închis, pînă cînd dă peste nişte imagini alb-negru, de la o cameră video de supraveghere dintr-un mall din Newcastle. Un bărbat cu bustul gol şi

pantaloni de trening îşi face loc prin mulţimea de clienţi îngroziţi. Are gura deschisă într-un ţipăt mut. Pare să poarte coarne de drac şi flutură ceva ce seamănă cu un băţ lung şi negru.

Bunny înjură în şoaptă şi în momentul acela toată energia lui, sexuală sau de alt fel, îl părăseşte. Aruncă telecomanda spre televizor, care bîzîie şi se stinge, apoi îşi lasă capul pe spate. Se uită la o pată umedă de pe tavan, de forma unui clopot mic sau a unui sîn de femeie.

Undeva, la marginea conştiinţei sale, aude un ciripit obsesiv, un ţiuit de vociferări furioase şi oribile, aproape electronice ca sonoritate, dar Bunny nu le recunoaşte. În schimb, o aude pe soţia lui spunînd:

— Bunny? Eşti acolo?

— Libby! Unde eşti?

— În pat.

Bunny se uită la ceasul de la mînă, îl apropie de ochi, dar nu se poate concentra.

— Fir-ar a naibii! Unde e Bunny Junior?

— În camera lui, cred.

— Uite ce e, Libby, dacă mai sună taică-meu…

— Are un trident, spune soţia lui.

— Ce?

— O furcă.

— Ce? Cine?

— Tipul ăla din nord.

În momentul acela Bunny îşi dă seama că sunetul ascuţit şi ciripitor vine de afară. Acum se aude mai tare decît murmurul aerului condiţionat şi e suficient de apocaliptic ca să-l facă puţin curios. Dar nu foarte.

Pata de pe tavan creşte şi îşi schimbă forma – un sîn mai mare, o bucă, un genunchi feminin sexy –, se formează o picătură care se alungeşte şi tremură, apoi se desprinde de pe tavan, cade şi explodează pe pieptul lui Bunny. Bunny îşi trece mîna peste ea, ca şi cum ar visa, şi spune:

— Libby, scumpo, unde locuim noi?

— În Brighton.

— Şi unde e Brighton?

Bunny trece cu degetul peste rîndul de sticluţe miniaturale de băutură aranjate pe noptieră şi alege un Smirnoff.

— În sud.

— Adică la cea mai mare distanţă posibilă de „undeva în nord“, asta dacă nu vrei să cazi naibii în mare. Acum, iubito, închide televizorul, ia un Tegretol, ia un somnifer – în mă-sa, ia două! –, iar eu mă întoc mîine. Devreme.

— Arde debarcaderul, spune Libby.

— Ce?

— Debarcaderul de vest. A luat foc. Simt mirosul de aici.

— Debarcaderul de vest?

Bunny goleşte sticla micuţă dintr-o înghiţitură, îşi mai aprinde o ţigară şi se scoală din pat. Camera se smuceşte, iar Bunny îşi dă seama dintr-odată că e foarte beat. Cu braţele ridicate în lateral, se îndreaptă cu paşi mari şi pe vîrfuri spre fereastră. Se clatină, se împiedică şi se agaţă de perdelele uzate de creton pînă cînd îşi regăseşte echilibrul. Le dă la o parte dramatic, iar lumina vulcanică a zilei şi ţipetele păsărilor invadează camera. Pupilele lui Bunny se contractă dureros, în timp ce el se strîmbă la fereastră, în lumină. Vede un nor negru de grauri care ciripesc nebuneşte deasupra scheletului învăluit în flăcări şi fum al debarcaderului de vest, care stă neajutorat în marea din faţa hotelului. Bunny se întreabă de ce nu a văzut asta pînă acum şi apoi de cît timp stă în acea cameră, după care îşi aminteşte de soţia lui şi o aude spunînd:

— Bunny, eşti acolo?

— Mda, spune Bunny, fascinat de priveliştea debarcaderului arzînd şi de miile de păsări care ţipă.

— Graurii au înnebunit. E ceva groaznic. Puişorii lor ard în cuiburi. Nu mai suport, Bun, spune Libby, iar sunetul ascuţit al viorilor se amplifică.

Bunny se întoarce în pat, ascultînd cum plînge soţia lui la celălalt capăt. Zece ani, se gîndeşte el, zece ani şi lacrimile acelea încă îl mişcă – ochii ăia turcoaz, pizda aia incredibilă şi, ah, frate, chestia aia insondabilă cu plînsul… Se sprijină din nou cu spatele de tăblia patului, îşi bate organele genitale cu mîna, ca o maimuţă, şi spune:

— Mă întorc mîine, iubito. Devreme.

— Mă iubeşti, Bun? spune Libby.

— Ştii că da.

— Juri pe viaţa ta?

— Pe Dumnezeu şi toţi sfinţii din cer. Vin direct la pantofiorii tăi, iubito.

— Nu poţi veni acasă în seara asta?

— Aş veni dacă aş putea, spune Bunny, căutîndu-şi ţigările prin pat, dar sînt foarte departe.

— O, Bunny… mincinos nenorocit ce eşti…

Legătura se întrerupe şi Bunny spune:

— Libby? Lib?

Se uită nedumerit la mobil, ca şi cum de-abia acum ar fi descoperit că îl ţine în mînă, apoi îl închide cu un pocnet, în timp ce o altă picătură de apă îi explodează pe piept. Bunny deschide gura sub forma unui mic „O“ şi bagă o ţigară în ea. O aprinde cu bricheta lui, un Zippo, şi inspiră adînc, apoi emite un fuior calculat de fum cenuşiu.

— Văd că ai mîinile ocupate, dragule.

Bunny întoarce capul, făcînd un mare efort, şi se uită la prostituata care stă în uşa băii. Chiloţii ei de un roz fosforescent pulsează pe pielea ciocolatie. Femeia îşi scarpină părul împletit în codiţe subţiri, în timp ce în spatele buzei ei de jos, înmuiată de droguri, se vede o bucăţică de portocală. Bunny se gîndeşte că sfîrcurile ei sînt ca detonatoarele de pe minele ce

plutesc pe mare, ca să arunce în aer vapoare în război sau cam aşa ceva, şi e pe punctul să-i spună asta, dar uită, trage iar din ţigară şi zice:

— Era soţia mea. Suferă de depresie.

— Nu e singura, scumpule, răspunde prostituata.

Traversează cu un mers nervos covorul Axminster uzat, cu vîrful roz şi şocant al limbii ei scos printre buze. Se lasă în genunchi şi ia pula lui Bunny în gură.

— Nu, e o boală. Ia medicamente.

— Şi eu la fel, dragule, spune fata de sub stomacul lui Bunny.

Bunny pare să mediteze atent la răspunsul ei în timp ce îşi mişcă şoldurile. Se uită la mîna neagră şi inertă aşezată pe burta lui şi vede că fiecare unghie are vopsită pe ea imaginea detaliată a unui apus tropical.

— Uneori e rău de tot, spune el.

— De-aia se spune că eşti în budă, scumpule.

Dar Bunny de-abia o aude, pentru că ea vorbeşte cu un croncănit înfundat şi incomprehensibil. Mîna ei tresare şi apoi cade pe stomacul lui.

— Cum? Ce? spune el, trăgînd aer printre dinţi.

Bunny cască dintr-odată, ca şi cum n-ar mai avea aer, iar dinspre inimă îi explodează iar gîndul apocaliptic: „Sînt blestemat“. Îşi acoperă ochii cu mîinile şi se arcuieşte uşor de spate.

— Eşti bine, dragule? îl întreabă prostituata.

— Cred că s-a inundat o baie de deasupra, spune Bunny.

— Taci acum, scumpule.

Fata îşi înalţă capul şi priveşte fugar spre Bunny, care încearcă să prindă centrul ochilor ei negri, pupilele ei pline de secrete, dar privirea lui îşi pierde direcţia şi se înceţoşează. Bunny pune mîna pe capul femeii şi îi pipăie umezeala strălucitoare de pe ceafă.

— Taci acum, scumpule, spune ea din nou.

— Spune-mi Bunny, răspunde el, privind cum altă picătură de apă tremură pe tavan.

— La naiba, îţi spun cum vrei tu, scumpule.

Bunny închide ochii şi apasă pe corzile aspre ale părului ei. Simte explozia moale a apei pe piept, ca un suspin.

— Nu, spune-mi Bunny, şopteşte el.

1. Marcă britanică de ţigări.

2

Bunny se împleticeşte în întuneric, pipăind peretele băii, ca să găsească întrerupătorul. E undeva în jurul orelor acelora moarte, trei sau patru noaptea, iar prostituata a fost pompată, plătită şi expediată. Bunny e singur şi treaz. O mahmureală cumplită îl cuprinde în mijlocul unei expediţii disperate după somnifere. Se gîndeşte că e posibil să le fi lăsat în baie şi speră că prostituata nu le-a găsit. Depistează întrerupătorul, iar neoanele fluorescente bîzîie şi se trezesc la viaţă. Bunny se apropie de oglindă şi de lumina ei nemiloasă şi, în ciuda zvîcnetului fierbinte şi otrăvitor al mahmurelii lui – gura uscată şi mîloasă, pielea arzînd, ochii injectaţi şi părul răvăşit –, e plăcut impresionat de imaginea care îl întîmpină.

Nu are parte de nici o intuiţie, iluminare sau idee pătrunzătoare, dar îşi dă seama imediat de ce îl plac femeile. Nu e un amorez volubil, cu maxilarul pătrat, sau un fustangiu spilcuit, dar are ceva atrăgător chiar şi aşa, cu faţa inflamată de alcool, o forţă magnetică, legată cumva de ridurile pline de compasiune care îi apar în colţurile ochilor cînd zîmbeşte, de arcuirea ştrengărească a sprîncenelor şi de gropiţele pe care le face în obraji cînd rîde – moartea himenelor. Uite! Au apărut iar!

Înghite un somnifer şi, din cine ştie ce motiv misterios, neoanele se scurtcircuitează. Se tot sting şi apoi se aprind iar. Pentru o fracţiune de secundă Bunny îşi vede faţa radiografiată, iar oasele verzi ale craniului îi ies la suprafaţa pielii. „Ah, frate!“ îi spune Bunny capului rînjit al morţii, apoi mai înghite o pastilă şi se împleticeşte înapoi în pat.

Spălat, pieptănat şi parfumat, Bunny stă cocoşat peste un tabloid în salonul pentru micul dejun de la hotelul Grenville. Poartă o cămaşă curată, cu romburi cărămizii, şi se simte ca un căcat, dar e relativ optimist. În branşa asta trebuie să fii optimist. Vede că e 10.30 şi înjură în sinea lui, amintindu-şi că îi promisese soţiei să se întoarcă devreme. Somniferele încă îi mai circulă prin organism, iar el descoperă că e nevoit să facă un anumit efort ca să întoarcă paginile ziarului.

Bunny simte în ceafă gîdilatul curiozităţii, ca o boare prin puful de pe gît, şi îşi dă seama că a cucerit atenţia unui cuplu care ia micul dejun în cealaltă parte a încăperii. Îi depistase în timp ce intra în salon: cei doi stăteau în lumina ce trecea prin jaluzelele orizontale ale ferestrei. Întoarce capul încet, cu o mişcare calculată, şi privirile lor se întîlnesc, în maniera specifică animalelor.

Un bărbat cu dinţi de reptilă şi vîrful strălucitor al scalpului ivindu-i-se de sub părul rar mîngîie mîna plină de bijuterii a unei femei de vreo patruzeci şi cinci de ani. Tipul susţine privirea lui Bunny cu un rînjet de recunoaştere – joacă amîndoi acelaşi joc. Femeia se uită la Bunny, care îi studiază ochii reci şi lipsiţi de expresie de sub fruntea plină de botox. Bunny priveşte atent pielea ei bronzată, părul oxigenat, buzele gelatinoase şi decolteul pistruiat al pieptului femeii, modificat radical, şi simte senzaţia familiară de tensiune în şliţ. Se uită o vreme în altă parte, apoi îşi aduce aminte de ea fulgerător, de acum un an sau doi, dintr-un hotel de pe ţărm, în Lancing, înainte de operaţie. Îşi aminteşte cum se trezise perplex şi îngrozit, cu trupul mînjit îngrijorător de bronzul ei portocaliu, fals. „Ce?“ ţipase el, frecîndu-şi pielea decolorată. „Ce?“ ţipase el, panicat.

— Ne ştim cumva? spune cu o voce nazală bărbatul cu ochi sticloşi din celălalt capăt al sălii.

— Ce? exclamă Bunny.

Muşchii de la colţurile gurii femeii se contractă, făcîndu-i buzele să se întindă în lateral, iar lui Bunny îi trebuie cîteva clipe ca să-şi dea seama că ea îi zîmbeşte. Îi zîmbeşte şi el, punîndu-şi la lucru gropiţele, apoi simte cum o erecţie în toată puterea cuvîntului îi umflă chiloţii cu model piele de tigru. Femeia îşi dă capul pe spate şi lasă să-i scape un rîs gîlgîit. Cuplul se ridică de la masă, iar bărbatul se apropie de Bunny ca un animal scheletic ce umblă pe picioarele din spate, scuturîndu-şi firimiturile din poala pantalonilor.

— Frate, eşti o figură, spune el cu atitudinea unui lup. Să mor io dacă nu.

— Ştiu, răspunde Bunny.

— Eşti ceva de groază, insistă bărbatul.

Bunny îi face cu ochiul femeii şi spune:

— Arăţi bine.

Şi chiar e sincer.

Cuplul iese din salonul pentru micul dejun, lăsînd în urmă o dîră greţoasă de Chanel No. 5, ceea ce agravează mahmureala lui Bunny şi îl face să tresare, să se strîmbe şi să revină la ziarul lui.

Îşi linge degetul arătător, întoarce pagina şi vede lăţit pe o pagină întreagă un cadru luat de o cameră de supraveghere, cu tipul vopsit, cu trident şi coarne de drac din plastic.

„EXCITAT ŞI ÎN LIBERTATE“, spune titlul. Bunny încearcă să citească articolul, dar cuvintele pur şi simplu nu vor să facă lucrul pentru care au fost create şi tot rup rîndurile, se rearanjează, ţopăie şi se amestecă… în fine, ideea e că îşi fac de cap, aşa că renunţă, simţind cum un nor atomic cu gust acid îi explodează în stomac şi îi invadează gîtul. Se cutremură, obosit şi nenorocit.

Apoi ridică privirea şi sesizează prezenţa chelneriţei, care stă lîngă el, ţinînd în mîini o tavă cu un mic dejun englezesc complet. Obrajii, bărbia, sînii, abdomenul şi bucile – toate arată ca şi cum ar fi fost desenată exclusiv

cu compasul: o serie de cercuri moi, cărnoase, în mijlocul cărora plutesc doi ochi mari, rotunzi şi spălăciţi. Are o uniformă cu pătrăţele mov şi albe, cu un număr prea mică, părul legat la spate în coadă şi un ecuson pe care scrie „River". În timp ce o dezbracă în minte, Bunny se gîndeşte pentru o fracţiune de secundă la un morman de profiteroluri pline de cremă, apoi la o pungă umedă, plină cu piersici răscoapte, dar în cele din urmă se opreşte la imaginea mentală a vaginului ei, cu părul şi gaura lui cu tot. Închide ziarul, scuturînd din cap încet şi neîncrezător, apoi spune:

— Ascultă-mă pe mine, lumea asta e din ce în ce mai ciudată.

Bunny bate în ziar cu un deget manichiurat, ridică privirea spre chelneriţă şi continuă:

— Ai citit asta cumva? Dumnezeule!

Chelneriţa îl priveşte pe Bunny cu indiferenţă.

— Păi, nu citi. Pur şi simplu nu citi, spune ea.

Apoi dă din cap încet, plictisită. Bunny împătureşte ziarul în două şi îl dă la o parte, astfel încît ea să poată aşeza micul dejun pe masă.

— E ceva ce nu-ţi doreşti să citeşti la micul dejun, mai ales dacă ai în ţeastă o nenorocită de betonieră. Dumnezeule, am senzaţia că minibarul mi-a *căzut* în cap!

Bunny observă cu coada ochiului că o rază galbenă de soare s-a strecurat de-a lungul salonului şi a ajuns pe partea interioară a piciorului chelneriţei, dar, din cauză că femeia a început să se agite nerăbdătoare, impresia suprarealistă e că sub rochia ei e un bec care face scurcircuit sau că aluatul palid al interiorului coapselor femeii iradiază lumină. Bunny nu se poate hotărî ce variantă să aleagă.

Se holbează la micul său dejun, eşuat pe sedimentele lui de grăsime. Ia furculiţa, înţeapă melancolic cîrnatul şi spune:

— Dumnezeule, cine a gătit ouăle astea? Vreun consilier local?

Chelneriţa zîmbeşte, acoperindu-şi gura cu mîna. La gît are un lănţişor delicat, de care atîrnă o gheară de dragon făcută din cositor, ce strînge un

glob ocular mic, din sticlă. Bunny o surprinde zîmbind nereţinut, cu ochii ei enormi şi lipsiţi de expresie.

— Ah, iată! O mică rază de soare, spune Bunny, strîngînd din coapse şi simţind un zvîcnet de plăcere în zona perineului sau pe-acolo.

Chelneriţa îl întreabă, jucîndu-se cu lănţişorul:

— Vrei ceai?

Bunny dă din cap că da şi, în timp ce femeia se îndepărtează, se uită la mişcările legănate şi energice ale şoldurilor ei. Bărbatul ştie – mai bine decît orice altceva pe lume – că o poate fute pe chelneriţa asta într-o clipită, fără probleme, aşa că atunci cînd ea se întoarce cu o ceaşcă de ceai, Bunny arată spre ecusonul ei şi spune:

— Ce e aia? Aşa te cheamă? River? De unde vine numele ăsta?

Chelneriţa acoperă ecusonul cu mîna. Bunny observă că oja ei acromatică şi îngheţată corespunde la modul ipotetic cu lipsa de culoare a ochilor femeii. Amîndouă au ceva de-a face cu luna, cu plantele sau ceva de genul ăsta.

— Aşa m-a botezat maică-mea, spune chelneriţa.

— A, da? Drăguţ, spune Bunny, tăind în două un cîrnat şi băgîndu-l în gură.

— Pentru că m-am născut lîngă un rîu, adaugă ea.

Bunny mestecă, înghite, se apleacă în faţă şi zice:

— Bine că nu te-ai născut lîngă o toaletă.

Un rid al unei dureri mai vechi apare în jurul ochilor chelneriţei, micşorîndu-i. Apoi ochii aceia se limpezesc şi devin goi, iar ea se întoarce pe călcîie şi începe să se îndepărteze. Bunny rîde a scuză.

— Îmi pare rău. Vino înapoi. Glumeam.

Sala pentru micul dejun e goală, aşa că Bunny îşi împreunează mîinile într-un gest implorator şi spune:

— Hai, te rog!

Chelneriţa încetineşte.

Bărbatul se uită atent la partea din spate a uniformei ei mov cu carouri, iar o neregularitate în modelul carourilor distorsionează timpul. Bunny începe să înţeleagă, cumva confuz, că e un moment hotărîtor pentru tînără, căreia i se oferă şansa unei alegeri. Este o alegere care ar putea marca viaţa chelneriţei pentru totdeauna: poate continua să se îndepărteze, iar ziua îşi va urma cursul ei dezamăgitor, sau poate să se întoarcă, iar viaţa ei dulce şi tînără se va deschide ca… ăăă, ca un vagin sau aşa ceva. Bunny se gîndeşte la asta, dar tot el ştie, mai bine decît orice altceva, că în realitate ea se va întoarce şi va intra, de bunăvoie şi fără nici o presiune exterioară, în fluxul considerabilului său magnetism sexual.

— Te rog, spune el.

Se gîndeşte la ideea de a se lăsa într-un genunchi, dar îşi dă seama că nu e nevoie şi că, probabil, nu s-ar mai putea ridica în picioare.

River, chelneriţa, se opreşte, se întoarce cu faţa spre Bunny şi se lasă în voia curentului, care o poartă încet spre el.

— De fapt, River e un nume superb. Ţi se potriveşte. Ai nişte ochi minunaţi, River.

Bunny îşi aminteşte că a auzit pe Radio 4, la *Ora femeilor* (emisiunea lui favorită), că majoritatea femeilor preferă ca bărbaţii lor să poarte culoarea maronie – era o chestie legată de putere, de vulnerabilitate, de sînge sau ceva asemănător – şi se bucură că şi-a luat cămaşa cu romburi cărămizii. Simplifică lucrurile.

— Sînt adînci, spune el, descriind cu degetul nişte cercuri hipnotice. Foarte profunzi.

Bunny simte că în interiorul lui se schimbă ceva, iar mecanismul nenorocit care îi scrîşnise nemilos în creier toată dimineaţa începe, brusc şi fără efort, să se autolubrifieze şi să se transforme în ceva agil şi armonios, aşa că bărbatului aproape că îi vine să caşte în faţa naturii inexorabile a ceea ce urmează să facă.

Îşi aruncă braţele în lateral şi spune:

— Ghici cum mă cheamă pe mine!

— Nu ştiu, zice chelneriţa.

— Haide. Ghiceşte.

— Nu, nu ştiu. Am treabă.

— Păi, ţi se pare că arăt a John?

Chelneriţa se uită la el şi spune:

— Nu.

— A Frank?

— Nu.

Bunny face un gest moale din încheietura mîinii şi spune pe un ton efeminat:

— A Sebastian?

Chelneriţa îşi înclină capul într-o parte şi spune:

— Păi… poate.

— Obraznico! îi aruncă el. Foarte bine, o să-ţi spun.

— Păi, spune.

— Bunny.

— Barney? zice chelneriţa.

— Nu, Bunny.

Bunny[1] îşi duce palmele la ceafă şi le flutură ca pe nişte urechi de iepure. Apoi îşi încreţeşte nasul şi se preface că amuşină.

— A, *Bunny*! Deja River nu mai sună atît de rău!

— Ah, văd că ai limba ascuţită.

Bunny se apleacă şi ia de lîngă scaunul său o servietă micuţă. O pune pe masă, după care îşi suflecă mînecile şi îi deschide încuietorile. Înăuntru sînt diferite mostre de produse cosmetice – sticluţe miniaturale de loţiune de corp, săculeţi minusculi cu soluţii de curăţat faţa şi tuburi mici cu cremă de mîini.

— Uite, ia de-aici, spune Bunny, dîndu-i lui River o mostră de cremă de mîini.

— Da' ce-i asta?

— E Elastin Rich, loţiune pentru mîini cu dublu efect.

— Vinzi chestii de-astea?

— Da, din uşă-n uşă. E absolut miraculoasă, dacă vrei să ştii. E a ta. E gratis.

— Mersi, spune încet River.

Bunny priveşte spre ceasul de pe perete şi totul îşi încetineşte mersul, iar el simte călătoria tumultuoasă a sîngelui şi pulsaţia rădăcinilor dinţilor, aşa că spune liniştit:

— Pot să-ţi fac o demonstraţie, dacă vrei.

River priveşte spre tubul micuţ de loţiune din podul palmei ei.

— Are aloe vera, adaugă Bunny.

1. *Bunny* – iepuraş (engl.).

3

Bunny învîrte cheia în contact şi Fiatul lui Punto galben se trezeşte la viaţă, tuşind bolnăvicios. O vinovăţie de nivel redus, dacă se poate spune aşa, o consternare sîcîitoare la gîndul că e deja 12.15 şi el încă nu a ajuns acasă bîntuie periferiile conştiinţei sale. Are o amintire vagă şi neliniştitoare – cum că Libby era deosebit de tulburată aseară –, dar nu reuşeşte să îşi reamintească motivele şi, oricum, e o zi splendidă, iar Bunny îşi iubeşte soţia.

Stă mărturie pentru optimismul irepresibil al lui Bunny faptul că zilele de aur în care o curta pe Libby refuză să cedeze în faţa prezentului, astfel că, indiferent cît de multe căcaturi se strîng în lada de zestre a căsătoriei, atunci cînd Bunny se gîndeşte la soţia lui, fundul ei e la fel de tare, sînii au formă de torpile, iar ea încă mai are chicotitul de fetiţă şi ochii aceia fericiţi, de culoarea lavandei. În timp ce iese din parcare în soarele splendid de pe ţărmul mării, în pieptul lui Bunny explodează bucuria. E o zi superbă şi, da, îşi iubeşte soţia.

Bunny conduce Punto-ul prin traficul de weekend şi ajunge lîngă plajă, unde aproape că leşină cînd vede ceea ce vede: burlescul delirant al verii desfăşurîndu-se sub ochii lui.

Grupuri de eleve cu picioarele ca foarfecele şi *piercing*-uri în burice, fete alergînd, cu logouri pe ele, femei fericite şi bine dotate, care îşi plimbă cîinii, cupluri care chiar copulează pe gazoanele însorite, gagici întinse pe plajă, sub norii cu forme erotice, tone de fete disponibile pentru futai –

mari, mici, negre, albe, tinere, bătrîne, genul „dacă mă laşi un minut, îţi găsesc aluniţa“, mame singure şi delicioase, sîni voioşi de păpuşi epilate şi în bikini, fundurile pline de nisip ale femeilor proaspăt venite de pe plajă (Toată chestia asta e ceva incredibil, frate, îşi spune Bunny), blonde, brunete şi roşcate cu ochi verzi, pe care pur şi simplu trebuie să le iubeşti –, iar Bunny lasă Punto-ul să ruleze încet şi coboară geamul.

Îi face semn cu mîna unei fanatice a fitnessului, cu iPod şi bustieră de lycra ce absoarbe şocurile, care poate că îi face cu mîna şi ea, apoi unei gagici negrese care ţopăie pe gazon, cu o trambulină de cauciuc galbenă (respect), şi unei eleve pe jumătate goală, ce are la baza coloanei o iritaţie de la futut de mărimea unui biscuit, care se dovedeşte a fi, în mod surprinzător, un tatuaj cu o panglică sau un papion – „Cadou ambalat!“ strigă Bunny. „Incredibil!“… Apoi îşi bagă degetele în gură şi fluieră la o tipă complet goală, epilată peste tot, dar care – îşi dă seama Bunny la o examinare mai atentă – de fapt poartă nişte chiloţi tanga de culoarea pielii, la fel de bine integraţi anatomic ca pieliţa unui cîrnat, face cu mîna şi unui grup de trei zeiţe amazoane cu ghete Ugg, care joacă volei cu o minge de cauciuc supradimensionată (îi fac şi ele semne, dar cu încetinitorul). Bunny claxonează la cîteva lesbiene surprinzător de bune, care îi arată degetul, iar Bunny rîde, şi le imaginează la treabă, cu vibratoarele în funcţiune, apoi vede o fată cu picioarele în X şi cu codiţe, care linge o acadea Brighton Rock cu dungi albastre şi roşii, o altă fată care poartă ceva neidentificabil, ce o face să pară că şi-a tras pe ea pielea unui păstrăv curcubeu, apoi o bonă sau cam aşa ceva, aplecată deasupra unui cărucior, şi pata albă, strălucitoare, a chiloţilor ei, şi atunci Bunny şuieră printre dinţi şi claxonează. Apoi ocheşte o funcţionară solidă, care pare că s-a rătăcit de grupul ei de gîşte şi zigzaghează beată pe gazon, singură şi dezorientată, cu un tricou pe care scrie „GUIŢĂ CA UN PORCUŞOR“ şi un penis mare, gonflabil, în mînă. Se uită la ceas, se gîndeşte la asta, dar merge mai departe. Vede o gagică ciudată, cu voal şi bikini cu turnură victoriană, apoi

îi face cu mîna unei drogate mici şi drăguţe, care seamănă bine cu Avril Lavigne (acelaşi rimel negru) şi stă pe un teanc de *Big Issues*[1], la intrarea în blocul părăginit Embassy. Drogata se ridică şi se îndreaptă, scheletică, spre el, cu dinţi uriaşi şi cearcăne negre, ca de urs panda, la ochi, apoi Bunny îşi dă seama că nu e deloc o gagică drogată, ci un supermodel faimos, în culmea gloriei, al cărui nume nu şi-l poate aminti, ceea ce face ca o erecţie să îi umfle chiloţii, iar după aceea, la o privire mai atentă, se convinge că pînă la urmă chiar e o gagică drogată, aşa că merge mai departe, chiar dacă toţi cei de teapa lui ştiu, mai clar decît orice altceva, că drogatele se pricep cel mai bine la muie (iar curvele pe cocaină cel mai prost). Dă drumul la radio, de unde se aude hitul lui Kylie Minogue *Spinning Around*, iar lui Bunny nu-i vine să creadă că e atît de norocos şi simte un val de bucurie aproape infinit, în timp ce sintetizatorul tunător şi provocator îşi începe partitura, iar Kylie cîntă cît o ţine gura imnul ei orgiastic. Bărbatul se gîndeşte la pantalonii scurţi, aurii, ai lui Kylie, la acele superbe sfere aurite, ceea ce îi aminteşte cum călărea, cu burta plină de cîrnaţi şi ouă, fundul mare şi alb al chelneriţei River în camera lui de hotel, şi începe să cînte şi el *I'm spinning around, move out of my way, I know you're feeling me 'cause you like it like this*, iar cîntecul pare să se audă de la geamurile tuturor maşinilor din toată lumea şi ritmul bubuie demenţial. Apoi Bunny vede un grup de tipe de mall dolofane, cu abdomenele rînjind afectat şi rujate cu luciu, o gagică arăboaică potenţial bună, acoperită complet de burka (ah, frate, labia de Arabia), apoi un panou publicitar la Wonderbra sau ceva asemănător, iar atunci Bunny exclamă „Da!“ şi coteşte pe Fourth Avenue cu un viraj dement, claxonînd la greu şi deşurubînd deja o mostră cu cremă de mîini. Parchează şi şi-o freacă, cu un zîmbet mare şi fericit pe faţă, pînă cînd împroaşcă un jet de spermă într-un ciorap scorţos, pe care îl ţine sub scaun.

„Uau!“ exclamă Bunny, DJ-ul de la radio spune „Kylie Minogue! Cred că vă plac pantalonii ei scurţi!“ şi atunci Bunny spune „O, da!“, revine cu

Punto-ul în trafic şi, în cele zece minute care îl mai despart de apartamentul lui din Grayson Court, în Portslade, conduce zîmbind, rîzînd neîncetat şi întrebîndu-se dacă soţia lui, Libby, o să aibă chef de-o partidă atunci cînd el o să ajungă acasă.

1. Revistă de ştiri şi divertisment, vîndută de oamenii fără adăpost, ale cărei profituri sînt folosite în beneficiul acestora.

4

În timp ce Bunny coteşte pe Church Road, DJ-ul încă vorbeşte despre pantalonii scurţi aurii şi sclipitori ai lui Kylie – cum sînt ei păstraţi într-un seif cu temperatură constantă dintr-un muzeu din Australia şi cum, din cîte se spune, au fost asiguraţi pentru opt milioane de dolari (mai mult decît Giulgiul din Torino). Bunny simte că mobilul lui vibrează, îl deschide, inspiră adînc, expiră o parte din aer şi spune:

— Ce e?

— Am ceva pentru tine, Bunny.

E Geoffrey, care sună de la birou. Geoffrey e şeful lui Bunny şi, în opinia acestuia din urmă, un caz trist, de individ care s-a îngrăşat în biroul ăla al lui cît o cutie de pantofi de pe Western Road, aproape sudat de un scaun pivotant chinuit, pe care pare să nu-l părăsească aproape niciodată. Odată, demult, acum vreun milion de ani, Geoffrey arăta bine – pe peretele biroului său stau poze cu el zvelt şi aproape arătos –, dar acum e un pervers supradimensionat, cu voce siropoasă, ce transpiră, pufăie şi rîde în batista pe care o flutură încontinuu, dramatic, în mînă. În opinia lui Bunny, Geoffrey e un caz trist, totuşi îi place de el. Din cînd în cînd Geoffrey secretă un fel de înţelepciune paternă, gen Buddha, la care uneori Bunny se trezeşte că reacţionează.

— Te ascult, grasule.

Geoffrey îi spune lui Bunny un banc despre un tip care face sex cu prietena lui şi îi zice să se pună în genunchi, pentru că vrea să o fută în cur,

iar fata îi zice că e o chestiune cam perversă, la care tipul îi răspunde că „perversă“ e un cuvînt cam pretenţios pentru o fetiţă de şase ani, după care Bunny zice „Îl ştiam“.

La radio se aude o melodie pe care Bunny nu o poate identifica şi dintr-odată totul dispare într-o explozie de pîrîieli şi-atunci Bunny îi bagă radioului o directă, zicînd „În mă-ta!“, după care începe să răsune o muzică clasică zgomotoasă. Bunny priveşte uluit spre radioul maşinii. Simte că radioul îl înfricoşează – uite-l cum poate să aleagă la întîmplare ce vrea el să cînte – şi îl închide.

— Radio împuţit! spune Bunny.

— Ce? întreabă Geoffrey.

— Radioul din maşina mea e…

Bunny aude la celălalt capăt al firului scîrţîitul chinuit al scaunului şi pe Geoffrey deschizînd o cutie de bere.

— …futut.

— Vii la birou, meştere? întreabă Geoffrey.

— De ce-aş veni?

— Pentru că şeful tău se simte singur şi are frigiderul plin cu bere.

— Trebuie să văd mai întîi ce face nevastă-mea, Geoffrey.

— Atunci transmite-i salutările mele, spune Geoffrey, rîgîind tare.

— Da.

— Auzi, Bun, a sunat o femeie la birou. Zicea că e îngrijitoarea lui taică-tău sau ceva de genul ăsta. A zis să te duci la taică-tău acasă. E urgent.

— Ce mai e acum?

— Hei, frate, eu sînt doar mesagerul.

Bunny intră cu Punto-ul în parcarea de la Grayson Court, închide mobilul şi opreşte. Coboară din maşină cu diplomatul cu mostre în mînă şi sacoul atîrnat pe umăr. La subsuorile cămăşii sale de un galben aprins au apărut pete de transpiraţie (îşi luase o cămaşă curată după ce-o futuse pe

River) şi, în timp ce traversează parcarea, simte o tensiune familiară şi deloc neplăcută în şliţ.

— Poate. Cine ştie, poate, intonează el în sinea sa, gîndindu-se la soţia lui şi netezindu-şi cîrlionţul pomădat, care îi stă răsucit obraznic pe frunte.

Intră în casa scărilor şi o ia pe treptele de ciment, trecînd la parter pe lîngă o fată într-o fustă mini de culoarea penicilinei şi o vestă albă şi mulată de bumbac, pe care scrie „FCUK KIDS“[1]. Fata trage după ea un băiat de paisprezece ani, plin de coşuri. Bunny ocheşte sfîrcurile ei mici şi erecte, care împung ţesătura mulată a vestei, şi, cînd ajunge lîngă fată, se apleacă spre gîtul ei.

— Ai grijă, Cynthia, căţeluşul ăsta pare infectat, îi zice Bunny.

Băiatul, care are pielea albă ca o burtă de peşte şi umerii acoperiţi cu o mantie de coşuri, duce un pachet cu şase cutii de bere. Îi spune lui Bunny:

— Du-te dracu', bulangiule!

Bunny începe să latre.

— Ham! Ham! Ham! face el, aplecîndu-se peste balustradă şi urcînd cîte două trepte o dată.

— Hai aici, labagiule! strigă băiatul, încruntîndu-se şi prefăcîndu-se că se ia după el.

Fata pe nume Cynthia îi spune băiatului:

— E un tip OK. Lasă-l în pace.

Apoi îşi dezveleşte dinţii lungi, cu aparat dentar, şi se repede lacomă la gîtul băiatului, ca o sondă selenară sau o anaconda.

Bunny se apropie pe culoar de uşa lui, căutîndu-şi cheile în buzunar. Uşa de la intrare e vopsită în acelaşi galben strălucitor ca şi cămaşa lui Bunny. Îi trece fulgerător prin minte imaginea lui Libby de acum zece ani, în blugi Levi's şi bluză cu flori galbene, vopsind uşa, aşezată pe vine, zîmbindu-i lui Bunny şi îndepărtîndu-şi cu dosul palmei o şuviţă de păr de pe faţă.

Cînd Bunny deschide uşa, interiorul apartamentului e întunecos şi straniu. Intră, lasă să cadă diplomatul cu mostre şi încearcă să îşi agaţe sacoul de un cuier de metal care nu mai e acolo. A fost rupt. Sacoul cade pe podea, într-un morman negru. Bunny apasă pe întrerupător, dar nu se întîmplă nimic, iar el observă că becul din tavan a fost scos din dulie. Închide uşa de la intrare. Face un pas în faţă şi, în timp ce ochii lui se adaptează la întuneric, observă uimit că dezordinea nu se opreşte aici. Un singur bec stă aprins într-o lampă cu picior, al cărei abajur cu franjuri e înclinat într-un unghi bizar, iar în lumina palidă şi ezitantă vede că mobila a fost mutată. Fotoliul lui, de exemplu, a fost întors cu faţa la perete ca un şcolar obraznic şi stă îngropat sub un morman de haine aruncate, iar şifonierul laminat e răsturnat şi are picioarele rupte, cu excepţia unuia, de care atîrnă, ca un steag trist, o pereche de chiloţi de-ai lui Bunny.

— Dumnezeule! spune Bunny.

Pe măsuţă stau un teanc înalt de cutii de pizza şi vreo zece sticle nedesfăcute de Cola de doi litri. Bunny îşi dă seama încetul cu încetul că, din cîte se pare, mai ales hainele *lui* au fost aruncate peste tot. Se simte un miros acru şi greţos, de care Bunny îşi aminteşte cu un colţ al creierului, dar pe care nu-l poate identifica.

— Bună, tati, se aude o voce subţire.

Un băiat de nouă ani, cu pantaloni scurţi, albaştri, şi în picioarele goale apare brusc din întunericul incert.

— Fir-ar a dracu', Bunny, băiete! M-ai speriat groaznic! spune agitat tatăl său. Ce s-a întîmplat aici?

— Nu ştiu, tati.

— Cum adică nu ştii? Locuieşti aici, nu-i aşa, ce dracu'? Unde-i maică-ta?

— S-a încuiat în camera ei, spune Bunny Junior, frecîndu-şi fruntea, apoi scărpinîndu-se pe dosul unui picior. Nu vrea să iasă de acolo, tati.

Bunny priveşte în jurul său, sfîşiat de două gînduri paralele. Mai întîi că starea apartamentului i se adresează personal, că e un mesaj – acum vede că unele dintre hainele lui au fost rupte sau tăiate – şi că, într-un fel anume, e responsabil pentru asta. O vinovăţie incertă, de undeva de la graniţele psihicului său, îşi iţeşte capul pe deasupra gardului, apoi îl bagă iar la loc. Dar această nelinişte e înlocuită treptat de al doilea gînd, mai imperios, care îi modifică dispoziţia – că sexul cu soţia lui e aproape sigur eliminat de pe agendă, iar Bunny e teribil de enervat.

— Cum adică „nu vrea să iasă“? spune el, defilînd prin living şi pe hol şi strigînd: Libby! Libby!

O cutie de cereale Coco Pops a fost golită uniform şi metodic pe mocheta din hol, iar Bunny simte cum grăunţele îi explodează sub picioare. Strigă mai tare, înfuriat:

— Libby! Fir-ar a dracu'!

Bunny Junior vine după tatăl său pe hol şi spune:

— Sînt Coco Pops peste tot, tati.

Apoi începe să le calce cu tălpile goale.

— Nu face asta, spune Bunny.

Apoi zgîlţîie energic clanţa şi ţipă:

— Libby! Deschide uşa!

Soţia lui nu răspunde. Bunny îşi lipeşte urechea de uşă şi aude dinăuntru un sunet vocal ciudat, ascuţit.

— Libby? spune el încet.

Mieunatul straniu şi bizar are ceva atît de nefiresc şi îl afectează pe Bunny aşa de tare, încît el îşi lasă capul pe spate şi vede mai multe fire de Crazy String[2] atîrnînd de dulia goală din hol, ca nişte maţe de un albastru electric ale unui marţian sau cam aşa ceva. Arată spre ele, neputînd să-şi creadă ochilor, şi exclamă:

— Ceee?

După o vreme se lasă să cadă încet în genunchi.

— A, alea le-am făcut eu, spune Bunny Junior, arătînd spre fire. Scuze.

Bunny îşi pune ochiul la gaura cheii.

— Aha! exclamă el, revenind la viaţă.

Prin gaura cheii o vede pe soţia lui, Libby, stînd la fereastră. În mod incredibil, poartă cămaşa de noapte portocalie pe care o purtase şi în noaptea nunţii lor şi pe care Bunny n-a mai văzut-o de ani de zile. Într-o clipă, într-o străfulgerare, el şi-o aminteşte ca prin vis pe soţia lui nou-nouţă cum venea spre el în camera lor de hotel din luna de miere, cu materialul aproape invizibil al cămăşii de noapte atîrnînd periculos de sfîrcurile ei umflate şi pielea fosforescentă de dedesubt, în timp ce smocul de păr pubian galben, acoperit de voal, dansa pe dinaintea ochilor lui.

Îngenunchiat printre Coco Pops şi cu ochiul la gaura cheii, Bunny se gîndeşte, cu un val de euforie neaşteptată, că şansele pentru un futai de după-amiază au crescut în mod evident.

— Ah, haide, scumpo, e Bunny al tău! zice el, dar Libby continuă să nu răspundă.

Bunny sare în picioare, bate cu pumnii în uşă şi ţipă:

— Deschide naibii uşa!

Bunny Junior intervine:

— Am eu cheia, tati.

Dar Bunny îl împinge pe băiat la o parte, se dă cîţiva paşi în spate şi se izbeşte de uşă. Băiatul reia:

— Am eu cheia, tati!

— Dă-te la o parte! şuieră Bunny, iar de data asta se aruncă în uşă ca un nebun, cu toată puterea, gemînd din cauza efortului, dar uşa tot nu se deschide. Fir-ar a dracu'! strigă el nervos.

Apoi se aşază în genunchi şi pune furios ochiul la gaura cheii.

— Deschide naibii uşa! Sperii copilul!

— Tati!

— Stai deoparte, Bunny, băiete!

— *Am eu cheia!* spune băiatul, întinzîndu-i o cheie tatălui său.

— Păi, şi-atunci de ce nu spui aşa? Dumnezeule!

Bunny ia cheia, o bagă în broască şi descuie uşa dormitorului.

Bunny Junior intră în urma tatălui său. Vede că la televizor e *Teletubbies*[3], dar televizorul, mic şi portabil, e pe podea, lîngă fereastră. Personajul roşu pe nume Po, cel cu antenă circulară pe cap, spune ceva cu o voce pe care băiatul nu mai are capacitatea de a o înţelege. Fără să-şi desprindă ochii de la televizor, băiatul simte că tatăl său s-a oprit şi vede cu coada ochiului o pată ceţoasă şi portocalie de nemişcare. Îl aude pe tatăl său rostind expresia „Fir-ar a dracu'", dar într-un mod liniştit, cumva perplex, şi se hotărăşte să nu ridice privirea. În schimb, priveşte cu încăpăţînare în covor şi vede că un Coco Pops i-a intrat între degetele de la piciorul stîng.

Bunny înjură încă o dată, încet, şi îşi duce mîna la gură. Libby Munro, în cămaşa ei de noapte portocalie, atîrnă de grilajul ferestrei. Picioarele se sprijină de podea şi are genunchii îndoiţi. Şi-a folosit propria greutate ghemuită pentru a se sugruma. Faţa ei are culoarea mov a unei vinete sau ceva asemănător, iar Bunny se gîndeşte o clipă, în timp ce strînge din ochi, pentru a scăpa de acest gînd, că ţîţele ei arată bine.

1. Producător francez de haine pentru adolescenţi.
2. Spray de jucărie, a cărui soluţie se întăreşte în contact cu aerul, formînd fire de spumă colorată.
3. Serial de desene animate pentru copiii de vîrstă preşcolară şi şcolară.

5

Bunny stă pe balconul apartamentului său, aplecat peste balustradă. Bea dintr-o cutie de bere şi priveşte cum doi infirmieri împing targa prin parcare şi o depun pe soţia lui în ambulanţă. Acţiunea lor nu are nimic grăbit, iar lui Bunny i se pare, în mod nelămurit, ciudat de destinsă şi de rutinată. O adiere de vară suflă prin culoarele vîntului din cartier, îşi adună propriile resurse, devine mai puternică şi flutură marginile cearşafului de pe targă. Lui Bunny i se pare că vede marginea tălpii soţiei sale, dar nu e sigur. Trage din ţigară şi bea din cutia de bere.

Cum stă sprijinit de balustradă şi simte pulsul sîngelui acumulîndu-i-se în faţă, Bunny îşi aminteşte, ameţit de gravitaţie, cum stătea lîngă Libby într-un pat de hotel din Eastbourne. Îşi aduce aminte cum ea s-a ridicat din pat şi s-a dus la baie, iar undeva în intervalul dintre îndepărtarea acelor buci foarte înroşite şi întoarcerea tufişului ei galben, proaspăt spălat, Bunny a luat o decizie necugetată şi intempestivă şi i-a spus „Libby Pennington, vrei să fii soţia mea?“, iar în timp ce el rostea aceste cuvinte, camera se învîrtea nebuneşte şi Bunny s-a trezit că se agaţă pur şi simplu de marginile patului, ca şi cum ar fi putut să fie aruncat de-acolo.

Libby stătea în picioare, în faţa lui, fermă, goală şi cu pumnii în şolduri. Apoi i-a spus, cu un zîmbet în colţul gurii:

— Eşti beat (ceea ce era adevărat). Întreabă-mă mîine-dimineaţă.

Bunny şi-a luat ceasul de pe noptieră, s-a făcut că-l duce la ureche şi că bate cu degetul în geamul lui.

— E dimineaţă, a spus el.

Libby a rîs în modul acela copilăros şi sălbatic al ei şi s-a aşezat pe pat, lîngă Bunny.

— Mă vei respecta şi mă vei asculta? (Şi ea era beată.)

— Ăăă… da, a spus Bunny.

A căutat o ţigară şi şi-a băgat-o în gură. Libby i-a pus mîna între picioare şi a strîns.

— La bine şi la rău?

— Ăăă… da, a spus Bunny, aprinzînd ţigara şi suflînd o trîmbă de fum albăstrui în cameră.

Apoi a închis ochii. A auzit-o cum foşneşte prin geanta ei, iar cînd a deschis ochii, ea scria ceva cu rujul pe pieptul lui.

— Trebuie să fac pipi iar, a spus Libby.

Bunny a studiat din nou, prin vălul de fum, acel fund superb ce se îndepărta. S-a ridicat în picioare pe podeaua spongioasă şi instabilă şi s-a privit în oglinda măsuţei de toaletă. Apoi camera s-a înclinat brusc, sîngele i-a fugit din membre, i s-a adunat bubuitor în obraji, iar inima îi bătea nebuneşte în piept în timp ce el se ţinea cu mîinile de măsuţă şi citea unicul cuvînt scris acolo, pe dos: „DA“.

În timp ce vraja se destrăma, el a ridicat ochii s-o privească pe viitoarea lui soţie, care stătea în uşa băii, zîmbindu-i.

Acum, sprijinit de balustradă, Bunny simte – dar nu raţionează – că această amintire a soţiei lui dispărute – cum se îndepărta de el prin ceaţa fumului de ţigară, într-un hotel mizerabil din Eastbourne – va pluti pentru totdeauna ca un vis în conştiinţa sa. Va atîrna, ca un văl protector, în faţa celorlalte amintiri, fiind cea mai fericită dintre ele, şi îl va proteja de întrebările dure, cum ar fi, de exemplu, cum dracu' s-a ajuns aici.

Bunny priveşte ambulanţa care se îndepărtează tacticos de bloc, urmată de maşina poliţiei.

„Îmi iau soţia“, se gîndeşte el.

Goleşte cutia de bere şi o striveşte în pumn, apoi îl aude pe fiul său întrebînd din neant:

— Mai vrei o bere, tati?

Se întoarce încet şi priveşte în jos, spre el. (De cît timp stătea acolo?) Statura băiatului pare micşorată. Poartă o pereche de papuci de casă mizerabili, primiţi gratuit de la un hotel şi cu vreo zece numere prea mari pentru el, papuci pe care Bunny i-a adus acasă dintr-o călătorie de acum un milion de ani. Bunny Junior strînge din buze, etalînd în colţul gurii o imitaţie de zîmbet ce îl face să semene uluitor cu mama lui dispărută.

— Îţi aduc eu una, dacă vrei.

— Ăăă… bine, spune Bunny, întinzîndu-i fiului său cutia turtită. Du şi asta la gunoi.

Băiatul dispare.

Pentru o clipă Bunny strînge în mîini balustrada de metal, simţind un nou val de ameţeală, şi îşi doreşte să nu se mai întîmple totul atît de repede. Se simte de parcă sfoara lui ar fi fost tăiată, iar el pluteşte liber deasupra a orice ar aduce măcar vag a realitate, fără nici un indiciu sau o idee despre ce Dumnezeu o să facă acum. Ce o să facă?

Priveşte în jos, spre parcarea de sub el, şi vede un mic grup de locatari care stau şi fumează în umbra alungită, de după-amiază, a blocului. Au fost atraşi în faţa clădirii de prezenţa ambulanţei şi a maşinii de poliţie. Toate sînt femei, îşi dă seama Bunny, şi toate vorbesc liniştite între ele, dar din cînd în cînd se uită pe furiş spre el. Bunny observă că Cynthia, cu fusta ei mini galbenă şi vesta de bumbac, vorbeşte cu o mamă tînără, al cărei copil e sudat de şoldul ei împins în faţă. Cynthia aruncă ţigara şi o striveşte cu o rotaţie abilă a sandalei. Bunny observă cum zvîcnesc muşchii coapsei ei tinere. Cynthia priveşte în sus, spre Bunny, şi zîmbeşte cu dinţii ei lungi şi metalici. Apoi îi face semn cu mîna, ridicînd-o şi fluturînd din degete, iar din locul în care stă, Bunny observă ridicarea discretă a umflăturii ei tinere sub materialul întins al fustei mini. Apropo, cîţi ani avea ea de fapt?

Ce o să facă?

În timp ce răspunde fluturării triste din degete a Cynthiei şi simte în şliţ o acumulare a virilităţii sale, Bunny se gîndeşte că, poate, dintr-un anumit punct de vedere, ştie răspunsul. Dar se mai gîndeşte şi că, la un cu totul alt nivel, poate că, din alt punct de vedere, nu ştie deloc răspunsul. Se gîndeşte că ar trebui să lămurească toată problema, dar se mai gîndeşte, cu o senzaţie de uşurare, şi că i se fîlfîie. Simte cum din fiinţa lui se scurge aproape toată vitalitatea, toată energia, dar observă, paradoxal, că scula lui e tare şi se simte trist în timp ce se întoarce şi intră în casă.

Bunny Junior stă pe canapea, captivat complet de televizor, şi ţine între genunchi o sticlă enormă de Coca-Cola. Are o boală numită blefarită sau inflamare a pleoapelor şi a rămas fără picături de ochi cu steroizi. Ochii îi sînt umflaţi, iritaţi şi cu cearcăne roşii şi se gîndeşte că la un moment dat ar trebui să-i spună tatălui său să-i cumpere alte picături. Se bucură că au plecat toţi oamenii aceia. Poliţiştii. Cei de la ambulanţă. Îl obosise felul în care se uitau la el, şopocăind pe hol, de parcă el n-ar fi fost în stare să audă sau aşa ceva. Îl făceau să-şi amintească încontinuu de mama lui şi, de fiecare dată cînd se gîndea la mama lui, avea senzaţia că se va prăbuşi prin centrul globului. Îl întrebau necontenit dacă se simte bine, cînd el nu voia altceva decît să se uite la televizor. Nu puteai să ai puţină linişte în apartamentul ăsta?

Observă că tatăl său intră în living aproximativ în aceeaşi clipă în care îşi aminteşte că a uitat să-i aducă berea din frigider. Cum de a uitat să facă asta? Faţa tatălui său pare o bucată de postav gri. Merge altfel, ca şi cum nu ar fi foarte sigur în al cui living intră, ca şi cum ar fi puţin ameţit.

— Ce s-a întîmplat cu berea mea? spune Bunny cu încetinitorul în timp ce se aşază pe canapea, lîngă Bunny Junior.

— Am uitat, tati. Mergea televizorul.

Mîneca unui pulover aruncat atîrnă peste partea de sus a ecranului, ascunzînd parţial ceea ce pare a fi o ştire despre o girafă care

zace nemişcată, căzută pe o parte, în ţarcul ei de la grădina zoologică din Londra. E înconjurată de mai mulţi îngrijitori şi de personal medical cu cizme de cauciuc, iar din trupul ei se înalţă arabescuri de fum.

— De ce te uiţi la aşa ceva? întreabă Bunny, referindu-se la ştiri, fiindcă nu e în stare să găsească altceva de spus.

Băiatul clipeşte rapid, ca să-şi răcorească ochii, se şterge pe frunte cu dosul palmei şi spune:

— Girafa a fost lovită de fulger, tati. La zoo. Se întîmplă destul de des în savanele din Africa. Îl atrag tot timpul. Funcţionează ca un paratrăsnet. Acum îşi văd de treabă, iar în clipa următoare sînt gelatină.

Bunny îl aude pe fiul său, dar vocea puştiului pare să vină de la o distanţă imensă. Stomacul lui scoate un ghiorăit cavernos, iar Bunny îşi dă seama că n-a mai mîncat nimic de la micul dejun şi se gîndeşte că s-ar putea să-i fie foame. Ia una din cutiile de pizza din teancul de pe măsuţă şi o deschide. O plimbă pe sub nas.

— De cînd sînt astea aici? întreabă el.

— Nu ştiu, tati, spune băiatul. Poate de un milion de ani?

Bunny adulmecă pizza.

— Miroase OK, spune el.

Împătureşte o felie în două şi o bagă în gură.

— Şi are gust bun, continuă el, dar nu se înţelege ce spune.

Bunny Junior întinde mîna şi ia o felie.

— Foarte frumos, tati.

Pentru o clipă sunetul neclar al televizorului îl uneşte pe băiat cu tatăl său. Stau împreună pe canapea şi nu spun nimic. După o vreme Bunny arată spre teancul înalt de cutii de pizza de pe măsuţa de cafea, cu o ţigară aprinsă între degete. Gura lui e plină de pizza, iar pe faţă are o expresie întrebătoare. E pe punctul de a spune ceva şi mestecă energic, continuînd să arate spre cutiile de pizza.

— Cred că mami le-a lăsat pentru noi, tati, spune Bunny Junior.

În timp ce zice asta, băiatul simte cum centrul incandescent al planetei îi atrage măruntaiele, iar el dă din picioare atît de violent peste marginea canapelei, încît papucii îi zboară din picioare. Bunny priveşte spre fiul său şi reacţionează dînd din cap, înghiţind şi concentrîndu-se asupra televizorului.

În seara aceea, un pic mai tîrziu, Bunny Junior îi spune tatălui său:

— Acum ar fi bine să mă duc la culcare, tati.

Bunny răspunde ca un *zombie*:

— A, da.

Iar după o vreme zice:

— Atunci e-n regulă.

Băiatul îşi ia papucii lui mult prea mari şi îi spune tatălui său:

— În mod normal eram demult în pat.

Îşi freacă ochii iritaţi şi înroşiţi cu dosul palmelor.

— Mă usturá ochii, spune el.

— Bine, Bunny, băiete. Atunci eu rămîn aici, spune tatăl său, făcînd cu mîna un gest vag, circular, care lui Bunny Junior i se pare imposibil de interpretat.

— Păi, atunci eu mă duc la culcare, tati, spune băiatul.

Se ridică în picioare, priveşte în jos, spre tatăl său, şi vede că bărbatul e din nou captivat de televizor. Doi gladiatori unşi cu ulei şi plini de steroizi, îmbrăcaţi în costume de lycra ce absorb şocurile, se lovesc cu stinghii căptuşite cu polistiren. Poartă măşti, aşa că nimic nu indică dacă sînt bărbaţi sau femei în timp ce ei se lovesc şi mîrîie unul la celălalt. Bunny Junior se gîndeşte că ar putea să se aşeze la loc şi să se uite la asta, dar în schimb spune:

— Noapte bună, tati.

Băiatul păşeşte cu o grijă exagerată peste mormanele de haine care zac prin living ca nişte animale adormite, ca şi cum acestea s-ar putea trezi dacă el ar face un pas greşit. Ajunge pe hol, unde bucăţelele de Coco Pops au fost

deja fărîmiţate pe covor de traficul deprimant al zilei, şi se îndreaptă spre camera lui. Priveşte îngrozit, cu coada ochiului, uşa închisă a dormitorului mare şi cheia care atîrnă ca un reproş în broască. Bunny Junior îşi încleştează buzele şi închide ochii strîns. Se hotărăşte să nu-i mai deschidă decît atunci cînd va fi în siguranţă, în camera lui. Face restul călătoriei pipăind pereţii holului ca un orb, pînă cînd ajunge la uşa lui. Atinge cu mîna posterul lipit pe uşă, cu iepurele de desene animate care îşi etalează degetul mijlociu, şi pipăie literele de plastic lipite în partea de sus: B-U-N-N-Y J-N-R. Împinge uşa, intră în dormitorul lui şi de-abia atunci deschide ochii.

Bunny Junior îşi ia pijamalele, dă la o parte pătura, se aşază în pat, apoi întinde mîna şi stinge lumina. Se simte îmbărbătat. Este reconfortat de aplauzele înregistrate care se aud din living şi se bucură că tatăl lui e aproape. Deasupra lui se învîrte încet un sistem mobil al celor nouă planete ale sistemului solar, în culori fosforescente, pus în mişcare de mişcările din pat ale băiatului. În timp ce fiecare planetă se învîrte şi se roteşte, Bunny Junior trece în revistă informaţiile pe care le-a strîns despre fiecare. De exemplu, interiorul lui Saturn e similar cu cel al lui Jupiter, constînd într-un miez de piatră, un strat de hidrogen lichid metalic şi unul de hidrogen molecular. Se găsesc şi urme de diverse tipuri de gheaţă… Sînt lucruri pe care şi le aminteşte din enciclopedia dăruită de mama lui cînd a împlinit şapte ani. Îşi doreşte vag ca tatăl lui să vină în cameră la el şi să stea aici cît încearcă să adoarmă. Are senzaţia că îi vor trebui două mii de ani-lumină ca să adoarmă. Adoarme.

În living, Bunny se uită la televizor fără nici un fel de interes, fără vreo idee în minte, fără orice alt semn vizibil de reacţie cognitivă. Uneori capul lui se lasă pe spate – atunci cînd Bunny termină o bere. Deschide încă una. Are ochii sticloşi. Trage din ţigară ca un automat. Repetă mişcarea ca un robot. Şi totuşi, în timp ce seara albastră din cadrul ferestrei se transformă

în întunericul nopţii, mici bule de emoţie îi zvîcnesc la colţurile ochilor, fruntea i se încreţeşte, iar mîinile încep să-i tremure.

Apoi, fără nici un avertisment prealabil, Bunny sare în picioare şi, ca şi cum s-ar fi pregătit toată seara pentru acest moment, se apropie de bufet (procurat de Libby de la un tîrg de vechituri din Lewes) şi deschide vitrina mată. Bagă mîna înăuntru şi se întoarce pe canapea cu o sticlă de whisky din malţ şi un pahar scund şi masiv.

Îşi toarnă whisky în pahar şi îl dă peste cap. Se îneacă, se apleacă în faţă, scutură din cap şi repetă mişcarea cu sticla şi paharul. Apoi formează un număr la mobil, cu apăsări scurte ale degetului arătător. Se face legătura, iar telefonul nici nu apucă să sune, că Bunny aude un acces prelungit de tuse, o tuse groaznică, groasă şi prelungită, care îl obligă să îndepărteze mobilul de ureche.

La un moment dat Bunny spune, vizibil tulburat, „Tată?", accentuînd cu putere şi fără să vrea pe prima literă – nu o bîlbîială în sine, ci începutul uneia, ca şi cum cuvîntul i-ar fi fost smuls din gură ca o măsea stricată.

— Tată? repetă el, potrivindu-şi telefonul sub bărbie şi aprinzînd încă o ţigară.

Tusea se opreşte şi Bunny aude o inhalare disperată a aerului, supt prin proteza dentară supradimensionată, proces care sună de fapt ca larma unui cuib de şerpi furioşi. Apoi aude întrebarea gîlgîită şi iritată:

— Ce?

— Tată? Sînt eu, spune Bunny.

Se întinde după sticlă şi îşi toarnă încă un pahar, cu mîna zvîcnindu-i din cauza agitaţiei.

— Cine? ţipă tatăl lui.

— Tată, trebuie să-ţi spun ceva.

— Cine dracu' e? exclamă tatăl său.

Bunny îl aude cum îşi clănţăne proteza. Are o voce criminală şi dementă.

— Eu sînt.

Mîna lui Bunny zvîcneşte atît de tare din încheietură, încît pare că salută pe cineva sau are epilepsie sau tocmai s-a spălat pe mîini şi şi-a dat seama că nu are cu ce să şi le şteargă sau ceva de genul ăsta. Dă pe gît whisky-ul, se strîmbă, se cutremură, trage din ţigară şi descoperă că întreg corpul a început să-i tremure.

— Cine dracu' eşti tu? spune bătrînul, iar tusea începe din nou, coborîndu-i adînc în plămîni.

— T-tată? întreabă Bunny.

Îşi dă seama că se bîlbîie, înjură în şoaptă şi închide nervos telefonul. Încearcă să îşi bage încă o ţigară în gură, dar capul şi mîna îi zvîcnesc atît de tare, încît îşi dă seama că îi va fi aproape imposibil. O aprinde ţinîndu-şi o mînă cu cealaltă, apoi se prăbuşeşte pe spătarul canapelei, expiră violent fumul de ţigară şi spune „În mă-sa!“.

Şi-l imaginează o clipă pe tatăl său ca pe un schelet didactic, stînd într-un fotoliu de piele străvechi, cu plămînii tuberculoşi scoţîndu-i în relief coastele albe şi făinoase, cu ţigara în mînă şi mîrîind la televizor. Imaginea îl îngrozeşte şi strînge tare pleoapele, dar craniul oribil al tatălui său continuă să-i danseze prin faţa ochilor. Încerc să-l sun altcîndva, se gîndeşte Bunny.

Mai tîrziu, după ce sticla de whisky s-a terminat şi nu mai are ce să facă, Bunny se împleticeşte pe hol şi se sprijină de uşa dormitorului mare. Inspiră adînc şi deschide uşa, cu faţa tensionată şi aplecată într-o parte, ca un amator pus să dezactiveze o bombă mare.

Deşi voia din tot sufletul să intre cu grijă în încăpere, Bunny se împiedică, e gata să cadă, străbate camera dezechilibrat şi şovăielnic şi se aşază pe patul conjugal nefăcut. Se dezbracă în chiloţi. Se întoarce, vede în aşternuturi urma încovrigată a trupului soţiei lui şi se gîndeşte să se întindă şi să-şi aşeze mîna peste ea. Simte că ar vrea să o facă, dar e încă speriat după ce a vizitat baia, unde s-a confruntat cu priveliştea colecţiei de lenjerie

„specială“ Ann Summers a lui Libby, ca un şirag de steaguri atîrnate de sfoara de rufe mobilă de deasupra căzii. Nu mai văzuse acei chiloţi de ani de zile şi a înţeles că fuseseră atîrnaţi acolo ca un fel de indiciu pentru ceva, dar era prea beat ca să priceapă cu adevărat. Oare încerca soţia lui să-i transmită vreo chestie? A întins mîna şi i-a atins cu degetele, dar încăperea a început să se învîrtă spectaculos, pereţii au devenit gelatinoşi, iar în momentul cînd Bunny s-a trezit, zăcea întins pe spate între vasul de toaletă şi cadă. A rămas acolo puţin, ca să se odihnească, şi a privit chiloţii în culori pastelate de pe sfoară, care se legănau şi dansau deasupra lui, cu clinurile larg deschise, ca nişte guri, lovit brusc şi aproape palpabil de senzaţia prezenţei soţiei lui acolo, în baie. Încăperea părea răcoroasă, iar Bunny avea impresia că vede aburi în formă de semne de întrebare ridicîndu-i-se de pe buze. S-a ridicat şi a ieşit dracului de acolo.

Acum Bunny stă în chiloţi pe marginea patului. Scoate sertarul lui Libby de la noptieră şi îi răstoarnă conţinutul pe pat: vreo şase sticluţe cu medicamente şi cutii cu pastile. Bunny depistează fidelul Rohypnol, acele diamante secţionabile, drăguţe şi mov, scoate din capsulele de pe folie mai întîi una, apoi încă una, şi le înghite.

Bărbatul cade pe spate cu încetinitorul şi se întinde pe pat. Închide ochii, îşi apasă organele genitale şi încearcă să-şi amintească un vagin de vedetă, dar descoperă că şi acum creierul său continuă să producă imagini ale ororii din acea zi – faţa purpurie a lui Libby, capul imaginar de mort al tatălui său, clinurile urlătoare ale chiloţilor căscaţi ai soţiei lui. Deschide ochii şi se trezeşte că atenţia lui alunecă spre grilajul de la fereastră, camera halucinează, iar el, dînd o impresionantă dovadă de autocontrol şi paralizie alcoolică, rămîne acolo unde e, pe acel covor magic aberant.

Face asta pînă ce simte că nu mai rezistă, iar atunci se ridică de pe pat şi se refugiază, disperat, în living.

Se împiedică de hainele lui, aruncate în grămezi. Asta e cerneală? S-a turnat cerneală pe hainele lui? Se prăbuşeşte pe canapea, bîjbîie pe la

telecomandă şi tot schimbă canalele. Găseşte Adult Channel, cu o reclamă la o linie telefonică erotică, şi o lasă pe o fată din Europa de Est pe nume Evana, care are o pizdă strîmtă, sexy şi umedă şi sensibilitatea sexuală a unui ciocan sau cam aşa ceva, să îl convingă să-şi facă, după cum crede el, cea mai tristă labă din istorie.

Apoi Bunny se prăvăleşte pe canapea şi, înainte de a se lăsa pradă unui somn de drogat, reuşeşte, cu un efort aproape supraomenesc, să apese butonul OFF al telecomenzii şi să vadă pentru o clipă cum televizorul moare, astfel că, pentru cîteva ore, casa Munro pare liniştită – fără fantome, zdrăngănit de lanţuri şi voci care strigă din mormînt, ci doar cu un tată şi fiul său dormind în noaptea tăcută şi respectuoasă, în maniera cuvenită unui bărbat care în curînd va fi mort.

6

Bunny Junior intră în living şi îşi mijeşte ochii în lumina care intră pe fereastră. Părul îi stă răvăşit deasupra feţei încreţite de somn, pijamaua îi e mototolită şi pe braţ are legat un aruncător de plasă ca al Omului Păianjen. Strîmbă din nas la mirosul greţos şi îşi flutură mîna prin faţa obrazului.

Apoi, uimit, simte un val de energie prin tot corpul, căci îl vede pe tatăl său cum zace lăbărţat şi nemişcat pe canapea, cenuşiu ca o mănuşă de bucătărie şi glazurat cu un strat de grăsime rece. Telecomanda metalică şi supradimensionată se odihneşte încă prozaic în mîna sa moartă, ca un anacronism. Pare veche, demodată şi cumva responsabilă de starea lui Bunny, ca şi cum ar fi fost exclusiv responsabilitatea ei să-l ţină în viaţă.

— Tati? spune băiatul încet, apoi mai tare: Tati?

Începe să sară de pe un picior pe altul în papucii lui de casă gratuiţi. Bunny nu răspunde, iar dacă respiră, atunci respiră prea superficial şi nesemnificativ pentru a produce vreo mişcare notabilă pe corpul său.

Bunny Junior sare de-a dreptul pe loc şi strigă „Tati!“ atît de tare, încît tatăl său se ridică smucit, dînd din mîini haotic înspre el.

— Ce? spune el.

— Nu te-ai mişcat!

— Ce?

— Nu te-ai mai mişcat!

— Cum? Nu, am adormit, spune Bunny, încercînd să-şi recunoască fiul.

Bunny Junior se întoarce şi arată furios şi îndîrjit cu degetul spre hol şi spre dormitorul mare, ţopăind încă bizar de pe un picior pe celălalt.

— N-ai vrut să dormi acolo? întreabă el tare, frecîndu-şi fruntea cu dosul palmei. N-ai vrut să te duci şi să dormi acolo?

Bunny se ridică în capul oaselor şi îşi şterge urma de salivă de pe obrazul ţepos.

— Nu. Ce? Nu, am adormit. Cît e ceasul?

De fapt băiatul nu se apropie de tatăl său, dar atunci cînd Bunny priveşte spre el, pare să îşi focalizeze privirea cu atîta intensitate, încît lasă impresia că îşi deplasează ochii în faţă într-un mod aproape supranatural, iar Bunny reacţionează trăgîndu-se înapoi.

— Ar fi trebuit să folosesc cheia, spune agitat Bunny Junior.

Bunny simte cum evenimentele zilei precedente năvălesc peste el şi îi taie răsuflarea. La un nivel abstract, înţelege, absolut şocat, că viaţa lui e acum diferită. A devenit tragică şi lamentabilă. El a devenit demn de milă. Un văduv. Dar înţelege de asemenea, lucru şi mai explicabil, că Rohypnolul şi whisky-ul consumate cu o seară în urmă încă îi mai circulă prin organism, iar asta îl face să se simtă destul de bine într-un mod foarte concret.

— Ce?

— Cheia, tati! Ar fi trebuit s-o folosesc!

— Cînd? Ce?

Bunny Junior se uită spre tatăl său, cu faţa schimonosită de furie, cu pleoapele lui inflamate, agitate şi iritate în orbite, cu pumnii lui mici încleştaţi pe lîngă şolduri, şi strigă:

— Ar fi trebuit să folosesc pur şi simplu cheia aia nenorocită!

Bunny, care nu înţelege deloc ce se petrece, face un gest cu mîna, se fereşte şi se dă într-o parte, ca să evite o rază de soare ce secţionează camera în două.

Se strîmbă şi spune:

— Dumnezeule, vorbeşte mai încet.

Apoi se ridică, se clatină pe picioarele şovăitoare şi simte cum dragostea îi aleargă prin vine.

— Dumnezeule, sînt muci, spune el, stînd în picioare, numai în chiloţi. Avem ceva de mîncare?

Bunny Junior deschide gura, o închide, apoi îşi aruncă braţele în lateral, într-un gest care înseamnă „Nu ştiu“, şi spune cu o voce tristă, marcată de suferinţă:

— Nu ştiu.

— Păi, atunci hai să ne uităm! decide Bunny. Aş fi în stare să mănînc şi un cal!

Bunny Junior, care îşi iubeşte tatăl, strînge din buze, cu un zîmbet uşor în colţul gurii, şi răspunde:

— Şi eu, tati!

Apoi îl urmează în bucătăria răvăşită, unde, ca şi în living, tot felul de lucruri au fost răsturnate, aruncate şi împrăştiate peste tot.

— Da, mă rog, eu aş putea mînca şi doi cai!

Bunny deschide dulapul de bucătărie şi se trage înapoi, simulînd groaza.

— Dumnezeule, aici e o *maimuţă*!

Scoate o cutie de Coco Pops şi, scuturînd-o lîngă ureche, se duce la frigider şi îl deschide. Observă că literele colorate, cu magneţi, care în ultimii cinci ani au decorat frigiderul într-un amestec lipsit de sens, acum au fost aranjate să spună „TE FUT N PIZDĂ“ şi, în timp ce rupe sigiliul unei cutii de lapte şi o miroase, se întreabă cine o fi făcut asta.

— De fapt, Bunny, băiete, aş putea mînca tot cîrdul, spune el.

— Herghelia.

— Da, şi pe ea.

Se aşază unul în faţa celuilalt, aplecaţi deasupra bolurilor, şi înghit cerealele, etalînd o plăcere exagerată.

— Ce cheie? întreabă Bunny.

Bunny îşi petrece următoarele zile organizînd înmormîntarea şi răspunzînd la telefoane pline de întrebări şi compătimire din partea Dumnezeu ştie cui, totul cu o sensibilitate robotică şi apatică.

Telefonul către mama lui Libby, Doris Pennington, a fost dat cu toată stupoarea plină de transpiraţie a unui om care stă la spînzurătoare, cu ştreangul de gît. Dispreţul absolut al femeii faţă de ginerele ei apăruse deja demult, acum aproape nouă ani, atunci cînd Libby îl părăsise prima oară şi se întorsese înlăcrimată acasă, la mama ei, din pricina unor chiloţi pătaţi de spermă (nu ai ei) de pe bancheta din spate a vechii Toyote a lui Bunny. Tăcerea asurzitoare cu care a fost întîmpinată ştirea tragică l-a măturat pe Bunny ca un val uriaş, iar el a rămas acolo, cu pleoapele grele şi telefonul mobil lipit de ureche, ascultînd fantomele de la difuzor mult după ce legătura se întrerupsese. Bunny devenise convins că poate detecta ritmul îndepărtat al vocii soţiei lui în adîncurile legăturilor telefonice. Avea senzaţia că ea încearcă să-i spună ceva şi, simţind că îl străbate un fior, scutură telefonul şi rămase acolo, înghiţind guri de aer ca un peşte.

În decursul acelor zile Bunny făcu vizite din ce în ce mai dese şi mai prelungi la baie, unde făcea laba cu o violenţă încăpăţînată şi exagerată chiar şi pentru standardele lui. Acum stă pe canapea, cu un pahar mare de whisky în mînă, iar scula lui arată şi pare o chestie implicată într-un accident groaznic – poate un hotdog de desene animate care a încercat fără succes să traverseze o şosea aglomerată.

Băiatul stă alături de el. Sînt prinşi amîndoi într-o paranteză de buimăceală reciprocă. Bunny Junior se holbează în gol la enciclopedia din poală. Tatăl lui se uită la televizor, fumează şi bea whisky ca un automat.

După o vreme Bunny întoarce capul, se uită spre fiul său şi observă modul în care puştiul se holbează la enciclopedia lui ciudată. Îl vede, dar nu e cu adevărat convins că stă acolo. Ce vrea acest copil? Ce ar trebui să facă acum cu el? Cine e el? Bunny se simte ca un vulcan stins, paralizat şi lipsit

de viaţă. Da, se gîndeşte el, mă simt ca un vulcan stins – cu un copil ciudat, de care trebuie să am grijă, şi o sculă mutilată, ca un cîrnat.

Bărbatul se uită în jurul lui. A făcut o încercare vagă de a curăţa mizeria şi de a reinstaura o oarecare ordine în apartament. În timp ce făcea asta, a descoperit amplitudinea daunelor pe care soţia sa le provocase în casă. De exemplu, Bunny îşi găsise CD-urile cu Avril Lavigne (bale), Britney (bale) şi Beyoncé (bale) plutind în rezervorul WC-ului. Maţele casetei lui video piratate cu Tommy şi Pamela (cadou de la şeful lui, Geoffrey) fuseseră smulse şi atîrnate ornamental de lustra din dormitor. Se încercase de mai multe ori – deşi zadarnic – ţintuirea de perete a unei poze cu el, făcută la o petrecere a firmei din barul The Wick, cu ajutorul unei furculiţe, ai cărei dinţi lăsaseră urme pe chipul lui şi un mesaj Morse isteric în placajul din baie: punct, punct, punct, liniuţă, liniuţă, liniuţă, punct, punct, punct – du-te în mă-ta.

Bunny simte că toate acestea au fost făcute într-un limbaj privat al reproşului. Simte un val de vinovăţie, dar nu ştie de ce. Se simte victimizat. Libby era bolnavă, ce Dumnezeu! Era depresivă. Aşa au zis doctorii. Probabil că era ceva legat de o conexiune greşită a sinapselor ei sau aşa ceva. Şi totuşi totul pare atît de al naibii de *personal*… Dar apoi se aude o bătaie în uşă.

Bunny deschide uşa şi e salutat de doi asistenţi sociali – Graeme nu ştiu cum şi Jennifer nu ştiu cum –, care fac o vizită neanunţată şi nesolicitată, ca să observe cum se descurcă Bunny şi fiul său. Bunny se bucură că a făcut un efort de a pune casa la punct. Şi-ar dori totuşi să fie puţin mai treaz.

— Salut, tinere, îi spune Jennifer lui Bunny Junior, iar băiatul zîmbeşte subţire şi încordat. Crezi că am putea vorbi puţin cu tatăl tău?

Bunny Junior dă din cap că da, îşi ia enciclopedia şi dispare în dormitorul lui.

— E adorabil, spune femeia, aşezîndu-se în faţa lui Bunny.

Aduce cu ea fantoma unui parfum de care Bunny îşi aminteşte şi care i se pare extrem de familiar, numai că nu-l poate identifica.

— Nu vrem să-ţi răpim prea mult timp, spune Graeme, dar ceva din vocea lui face ca anunţul insului să pară neprietenos şi acuzator.

Graeme e un bărbat înalt, cu un cap imens, rotund şi agresiv şi o faţă arsă rău de soare, un semn de circulaţie uman care se plasează în spatele lui Jennifer, cu picioarele rigide şi depărtate, într-o tristă parodie a unui mardeiaş de la Stasi. Zice că el e acolo ca moderator, mediator sau aşa ceva, dar Bunny nu prea îl ascultă. O priveşte pe Jennifer, care, oricum ai luat-o, e sexy rău. Cu picioarele goale şi la începutul carierei, s-a îmbrăcat cu o fustă de in şi o bluză de bumbac, încercînd să transmită un soi de distanţă conservatoare şi profesionistă, dar pe cine vrea ea să prostească? Bunny ştie, aproape la modul fizic, că sutienul pe care îl poartă femeia nu e deloc de duzină, iar chiloţii ei, mă rog, cine poate şti, deşi, după felul cum stă pe scaun în faţa lui şi bîţîie din genunchi, Bunny se întreabă dacă poartă de fapt chiloţi. Meditează la asta mai mult timp şi ajunge la concluzia că gamba ei strălucitoare şi dată cu cremă sugerează, cum îşi poate da seama oricine se pricepe în domeniu, o pizdulice rasă. Bunny simte cum i se închid ochii şi îşi dă seama, de la milioane de kilometri distanţă, că Jennifer îi recomandă să caute susţinere emoţională şi trece în revistă o listă de consilieri şi de grupuri de sprijin pentru îndoliaţi de la ei din oraş. Îşi aduce aminte, cu o tresărire de groază, ce s-a întîmplat cu soţia lui, apoi o surprinde pe asistenta socială strîngîndu-şi coapsele laolaltă. Jennifer se estompează şi devine anostă.

Bunny oferă doar răspunsuri monosilabice. Începe să fie din ce în ce mai îngrijorat din cauza lui Graeme, care se holbează la el într-un mod ultra-ameninţător, ca şi cum Bunny ar face ceva rău. Pe faţa lui stacojie pulsează o aură cumva malefică, a ceva de-abia reţinut, iar Bunny observă că sacoul lui albastru închis e presărat cu o mătreaţă asemenea cenuşii. Încearcă să se concentreze asupra posibilităţilor oferite de vaginul lui

Jennifer, destrămîndu-i hainele în gînd. Apoi Bunny se surprinde pe el însuşi, căci scoate un geamăt ancestral, un muget iscat din adîncuri, apoi cade în genunchi şi se azvîrle cu faţa în poala lui Jennifer.

— Ce o să mă fac eu acum? *Ce o să mă fac eu acum?* zbiară el, umplîndu-şi plămînii cu mirosul ei sărat, de vară.

Simte în mod indirect că nu a mai mirosit o femeie de ceea ce i se pare a fi o eternitate. Îşi apasă faţa şi mai tare în poala ei şi se gîndeşte: Ce miros e ăsta? Opiu? Otravă?

Jennifer se trage în spate şi spune „Domnule Munro!“, iar Bunny îşi încolăceşte braţele în jurul picioarelor ei goale şi răcoroase şi plînge în rochia ei.

Graeme, galantul ei protector, face un pas în faţă şi spune pe un ton oficial, dar evident enervat:

— Domnule Munro, vă rog să vă duceţi înapoi la locul dumneavoastră!

Bunny îi dă drumul lui Jennifer şi spune încet:

— Ce o să mă fac?

Se ridică şi, spre surpriza lui, descoperă că faţa îi e udată de lacrimi adevărate. Şi chiar dacă trebuie să stea în aşa fel încît să ascundă faptul că o erecţie în toată puterea cuvîntului a înălţat un mic cort în pantalonii săi, întrebarea continuă totuşi să plutească în aer. Ce o să se facă el acum?

Bunny îşi lasă privirea în podea, se şterge pe faţă şi spune:

— Îmi pare foarte rău. Vă rog să mă scuzaţi.

Jennifer scotoceşte prin poşetă şi îi întinde lui Bunny un şerveţel.

— S-ar putea ca acum să nu vi se pară posibil, domnule Munro, dar lucrurile o să se schimbe în bine, îi zice ea.

— Întotdeauna aveţi la dumneavoastră şerveţele? întreabă Bunny, fluturîndu-l pe cel din mîna lui.

Jennifer zîmbeşte şi spune:

— Mă tem că în profesia asta ele sînt o unealtă indispensabilă.

Îşi netezeşte fusta, pregătindu-se să se ridice.

— Mai sînt şi alte lucruri despre care aţi dori să discutăm, domnule Munro?

— Da, spune Bunny.

Simte cum în golul de sub mărul lui Adam i se adună un strop de transpiraţie.

— Credeţi în fantome?

Jennifer priveşte instinctiv spre Graeme, în căutarea răspunsului oficial la o asemenea întrebare. Bunny are senzaţia că poate simţi căldura emanată de faţa prăjită a lui Graeme, întoarce privirea, ca să-l vadă, şi îl surprinde dîndu-şi ochii peste cap.

— Ce se întîmplă dacă nu eşti sigur că soţia ta a murit de tot? întreabă Bunny, mototolind şerveţelul în pumn şi aruncîndu-l în celălalt colţ al camerei.

Asistenţii sociali pleacă, iar Bunny îşi reia locul pe canapea şi se uită la televizor.

— Acum pot să vin iar înăuntru? întreabă Bunny Junior, apărînd în cadrul uşii.

— Păi, da, spune Bunny şi îşi deschide o bere.

Băiatul se aşază lîngă tatăl său şi începe să-şi bălăngăne picioarele.

— Ce-i chestia asta cu picioarele la tine?

— Scuze, tati.

Bunny arată spre televizor.

— Ai văzut asta?

— Nu ştiam că îţi place să te uiţi la ştiri, zice băiatul.

La televizor dau din nou imaginile luate de camera de supraveghere, cu tipul deghizat în drac, vopsit în roşu, cu coarne din plastic, de jucărie, şi care atacă femeile. Tipul a recidivat – de data asta ucigător. A urmărit o funcţionară tînără pe nume Beverly Hamilton în parcarea subterană şi a omorît-o cu o furcă. A înjunghiat-o de sute de ori. Parcarea e în Leeds, care,

crede Bunny, e mai la sud. Publicul e în stare de şoc. În aceeaşi zi, mai tîrziu, Criminalul cu Coarne, cum l-a denumit presa, a defilat prin faţa camerelor de luat vederi de la mallul din apropiere, semănînd panică printre cumpărători. Apoi a dispărut. Poliţia e „perplexă“.

— Nu ţi se pare incredibil tipul ăsta? întreabă Bunny.

— Ba da, tati! răspunde băiatul.

7

La biserica St. Nicholas din Portslade se ţine o slujbă simplă pentru Libby Munro. Bunny şi Bunny Junior stau în biserică, cu capetele plecate. Sînt îmbrăcaţi în nişte costume negre nou-nouţe, pe care Bunny le-a găsit atîrnate, unul lîngă celălalt, în dulapul – altfel gol – din dormitor. O chitanţă descoperită de el în buzunarul hainei arăta că Libby cumpărase costumele de la Top Shop din Churchill Square cu două zile înainte de sinucidere. Ce Dumnezeu era faza asta?

În fiecare zi i se dezvăluia cîte un aspect nou, mai bizar şi mai trist, al morţii lui Libby. O vecină îi spusese că o văzuse pe Libby arzînd nişte foi de hîrtie şi aruncîndu-le de la balcon cu cîteva zile înainte să moară. S-a dovedit că erau scrisorile de dragoste pe care i le scrisese Bunny înainte ca ei doi să se căsătorească. Găsi bucăţi mici şi arse din ele pînă şi sub scări, printre seringi şi prezervative. Ce o apucase? Probabil că o luase razna.

Efeminatul părinte Miles, cu faţa lui ca din zer şi cumuluşi de păr alb adunaţi în jurul ţestei, rosteşte laudele la adresa lui Libby într-o şoaptă însufleţită, pe care Bunny nu o înţelege decît dacă întinde gîtul. Spune despre Libby că era „plină de viaţă şi iubită de toată lumea“, apoi o numeşte „altruistă şi peste măsură de generoasă“, fără să pomenească nici măcar o dată, după cum observă Bunny, despre boala ei şi modalitatea în care se despărţise de lume, ci spunînd doar că „s-a alăturat prematur îngerilor“.

Bunny trece rapid în revistă întreaga adunare şi vede în cealaltă parte a bisericii cîţiva prieteni de-ai lui Libby, înghesuiţi într-o strană.

Patsy Parker, supranumită „Energii Negative“, îi aruncă necontenit lui Bunny priviri acuzatoare, dar bărbatul nici nu se aşteaptă la altceva. Patsy Parker nu îl plăcuse niciodată şi îi dă de înţeles asta de cîte ori are ocazia. Patsy e scundă, cu un fund supradimensionat şi, pentru a compensa statura ei mică, poartă în mare parte a timpului tocuri cui în picioarele ei micuţe, subdimensionate. Cînd venea în vizită la Libby, parcurgea gangul cu un ţopăit hotărît şi obscen, amintindu-i lui Bunny de unul dintre cei trei porcuşori – probabil cel care şi-a făcut casa din cărămidă. E ceva cît se poate de relevant, pentru că o dată, într-un acces de indignare provocat de o remarcă pornografică a lui despre bunăciunea de Sonia Barnes, de pe caseta nr. 12, l-a făcut pe Bunny lup. Bunny a presupus că se referă la lupul din desene animate, cel cu limba plină de salivă şi ochii holbaţi, şi a luat-o de fapt ca pe un compliment. De fiecare dată cînd o vedea pe Patsy, îşi făcea numărul, zicîndu-i „şi-o să suflu, şi-o să suflu, şi-o să-ţi dărîm casa“. Bunny se gîndeşte să îşi învîrtă limba şi să-şi holbeze ochii, dar îşi dă seama, cu o anumită satisfacţie, că i se fîlfîie.

Bunny vede că lîngă Patsy stă Rebecca Beresford, pe care Libby o numea, la orice oră din zi şi din noapte, „sora mai mare pe care n-a avut-o“, „sufletul ei pereche“ şi „cea mai bună prietenă a ei din lume“. Rebecca Beresford a încetat să mai vorbească cu Bunny cu ani în urmă, după un incident de pe plaja din Rottingdean, unde ieşiseră la un grătar şi în care erau implicate jumătate de sticlă de Smirnoff Black Label, un crenvurşt crud, fiica ei de cincisprezece ani şi o serioasă eroare de interpretare a semnelor. Incidentul stîrnise o furie pe care un an de căinţă nu reuşise s-o dezamorseze. În cele din urmă s-a încheiat un pact nerostit, conform căruia dispreţul reciproc rămînea singura modalitate de acţiune. În fine. Rebecca Beresford îi aruncă lui Bunny priviri piezişe şi ţîfnoase din cealaltă parte a bisericii.

Lîngă ea stă Helen Claymore, care e sexy, nu glumă, şi care îi aruncă şi ea scurte priviri urîte, dar Bunny îşi dă seama că nu vin din suflet şi că

Helen e evident disponibilă. Nu este o impresie, ci o constatare a stării de fapt. Helen Claymore e îmbrăcată cu un costum negru şi strîmt de tweed, care are un efect dement asupra sînilor ei, îi militarizează, îi transformă în torpile, şi un alt efect incredibil asupra dosului ei ca o mină subacvatică. Femeia îi transmitea lui Bunny mesaje în acest mod de ani de zile, iar Bunny inspiră adînc şi încearcă să se deschidă către vibraţiile ei, ca un medium, un spiritist sau aşa ceva. Îşi eliberează imaginaţia, dar îşi dă seama pentru a milioana oară că nu are aşa ceva, aşa că se gîndeşte la vaginul ei. O vreme Bunny e captivat de el. Îl vede plutind prin faţa ochilor săi, ca o apariţie sfîntă, intuieşte minunăţiile lui şi simte cum scula i se întăreşte ca o furculiţă îndoită, o nuia de solomonar sau un levier de camion – nu se poate hotărî care dintre ele.

Apoi aude şuieratul ca de gaz scăpat de sub presiune, se întoarce şi o vede pe mama lui Libby, doamna Pennington, holbîndu-se drept la el, cu o expresie de oroare şi ură absolută pe faţă. De fapt chiar îşi dezgoleşte dinţii la el. Prins asupra faptului, se gîndeşte Bunny şi lasă capul în jos, ca să se roage.

Băiatul priveşte în sus, spre tatăl său, apoi spre doamna Pennington, căreia îi zîmbeşte şi îi face cu mîna încet şi trist. Bunica puştiului se uită la el şi scutură din cap, furioasă şi îndurerată, iar din pieptul ei răbufneşte un suspin adînc. Soţul său, un tip arătos, care făcuse un infarct cu un an în urmă şi acum era nevoit să stea într-un cărucior cu rotile, ridică o mînă convulsivă şi o pune peste mîna disperatei sale soţii.

Brusc, părintele Miles vorbeşte despre „cei rămaşi în urmă", iar cînd pomeneşte de „soţul iubitor al lui Libby", Bunny are impresia că aude un geamăt distinct din partea adunării – să-l huiduim şi să-l fluierăm pe tipul cel rău. Se gîndeşte că, poate, e doar o închipuire, dar, pentru orice eventualitate, îşi schimbă poziţia, arătîndu-le spatele, şi se întoarce spre perete, ca pentru a se apăra de dispreţul lor colectiv.

Cînd deschide ochii, atenţia îi este atrasă de o pictură cu Fecioara Maria, cu pruncul Iisus la piept. Sub ea e o plăcuţă lăcuită pe care scrie *Madona cu pruncul*, ceea ce-l face să închidă ochii şi să-şi plece capul din nou, gîndindu-se la Madonna, la păsărica ei rasă (probabil) şi cum citise el în unele interviuri că îi plăcea să fie plesnită peste fundul întreţinut prin yoga.

Dincolo de toate aceste lucruri imaginate, aude şoapta înceată a slujbei şi are dintr-odată senzaţia imperioasă a prezenţei soţiei sale şi, în mod ciudat, a propriei sale damnări. Nu mai poate suporta.

— Aşteaptă aici, îi şopteşte fiului său.

Bunny îşi face loc să iasă din strană şi, cu capul plecat, se strecoară afară din biserică. Traversează furişat pajiştea pătrată şi verde şi, ajuns într-un WC public din cărămidă, umbrit de un palmier neverosimil, îşi odihneşte capul pe zidul plin de graffiti al cabinei şi face laba. Rămîne o vreme în această poziţie, apoi bîjbîie deprimat după suportul cu hîrtie igienică, se curăţă şi iese din cabină.

Stă cu ochii plecaţi în faţa pătratului reflectorizant de oţel inoxidabil prins pe perete, deasupra chiuvetei. După o vreme găseşte curajul necesar ca să-şi ridice privirea şi să se uite la el însuşi. Într-un fel, se aşteaptă ca din oglinda murdară să-l întîmpine un căpcăun cu mandibula căzută, plină de bale, şi e plăcut surprins că recunoaşte faţa care îl priveşte fix – caldă, iubitoare şi cu gropiţe. Îşi netezeşte cîrlionţul gelat şi îşi zîmbeşte. Se apropie mai mult. Da, asta e: acea alură irezistibilă şi inefabilă – puţin abătută şi afectată, sigur, dar cine n-ar fi aşa?

Apoi, la o examinare mai atentă, vede acolo şi altceva ce priveşte spre el. Se apropie şi mai mult. Pe faţa lui şi-a găsit loc ceva legat de suferinţă, ceva ce – îşi dă el seama cu uimire – îi sporeşte magnetismul. Ochii lui au o intensitate pe care nu o aveau înainte, o lumină tragică, ceva despre care Bunny simte că are un potenţial inepuizabil. Trimite spre oglindă un zîmbet trist şi emoţionant şi e şocat în faţa proaspetei sale forţe de atracţie abia

descoperite. Încearcă să se gîndească la o vedetă plină de bani care a fost vizitată de vreo mare tragedie şi care, în urma acesteia, a ajuns să arate mai bine, dar nu găseşte nici una. Asta îl face să se simtă mega-potent, ultra-capabil şi supra-uman – toate deodată.

Dar, mai presus de orice, Bunny se simte răzbunat. În ciuda a tot şi toate, şi-a recăpătat farmecul. Se simte pregătit să facă faţă dispreţului încruntat al acelei biserici pline de femei rigide. Se gîndeşte chiar să-şi mai facă una mică aici, la chiuvetă. Bagă în gură o Lambert&Butler, o aprinde şi suflă o trîmbă de fum spre propria lui imagine din oglindă.

Apoi observă că umbrele din spatele său au început să devină neclare şi să se repoziţioneze. Par să se alungească şi să capete întrupări care în mod normal nu le pot fi atribuite, ca şi cum ar veni din lumea spiritelor ca să-l încolţească. Bunny are senzaţia neaşteptată că va muri – nu neapărat astăzi, dar în curînd – şi îşi dă seama, uimit, că asta îi aduce o anumită consolare. Simte intuitiv că umbrele sînt ale morţilor, că se repoziţionează şi se dau la o parte ca să-i facă loc lui.

Îşi dă seama că i se înmoaie genunchii, aşa că îşi lasă capul pe spate şi priveşte în tavan. Observă în colţul de sus al încăperii un ghem alb de noroi perforat, de forma şi mărimea unei inimi umane. După o vreme Bunny pricepe că se uită la un cuib de viespi activ, plin de freamătul unei hărnicii maligne. Viespile se pregătesc, îşi zice el. Îşi aminteşte de flăcările ce au cuprins debarcaderul de vest, iar sîngele îi îngheaţă în vine şi, se gîndeşte Bunny, graurii încep să dea ture. Închide ochii şi, preţ de o fracţiune de secundă, are o serie fulgerătoare de viziuni periculoase şi apocaliptice: avioane care cad din cer, o vacă dînd naştere unui şarpe, o avalanşă de instrumente de tortură – fecioare de fier –, un vagin cu labiile prinse în capse, un falus în formă de nor atomic… Bunny se cutremură, îşi verifică dinţii în oglindă şi se gîndeşte, frate, de unde vin astea?

Îşi aranjează părul cu mişcări uşoare ale mîinilor, apoi aruncă ţigara spre cuibul de viespi şi iese din toaletă într-o ploaie de scîntei.

În timp ce traversează pajiştea verde, împînzită cu păpădii, îl vede pe Bunny Junior stînd pe treptele bisericii. Băiatul şi-a scos haina şi şi-a pus-o peste cap.

— Tu eşti acolo, Bunny, băiete? întreabă Bunny, privind din mai multe unghiuri.

— Da, spune sec băiatul.

— De ce nu eşti înăuntru?

— Toată lumea a plecat demult. S-au dus la cimitir. Tu unde ai fost?

Bunny se uită la ceas şi, în timp ce sîngele i se năpusteşte spre cap, se întreabă cît a stat în toaletă.

— Chemarea naturii, spune el. Vino. Hai să mergem.

— Ce?

— Dacă ţi-ai lua naibii haina aia de pe cap, poate c-ai auzi ce-ţi spun! Parcă vorbesc cu o ciupercă.

Bunny Junior îşi ia haina de pe cap şi mijeşte ochii înspre tatăl său. Are ochii injectaţi şi încercuiţi de o crustă roz.

— Mă dor ochii de la soare, tati.

— Hai, că n-ai nimic. Urcă în maşină. Am întîrziat.

Bunny a luat-o deja spre Punto, peste pajişte. Bunny Junior îşi urmează tatăl.

Se suie amîndoi în Punto-ul de un galben ameţitor, cu picăţelele lui de găinaţ de pescăruş, iar Bunny porneşte maşina şi intră în traficul de după-amiază.

— Dumnezeule, ce cald e! spune Bunny, iar tatăl şi fiul coboară amîndoi geamurile.

Bunny dă drumul la radio, de unde se aude o voce feminină superautoritară.

— Mişto, spune el.

— Ce?

— *Ora femeilor*.

— Da?

— Da, e instructiv, spune Bunny, dînd sonorul mai tare.

Băiatul îşi îndreaptă faţa spre aerul care intră în rafale pe geam.

— Nu mă simt prea bine, spune el, închizînd ochii.

Apoi îl aude pe tatăl său spunînd „N-ai nimic, Bunny, băiete“, iar asta îl face să se simtă mai bine, pentru că toată lumea ştie că atunci cînd nu te simţi bine, cel mai rău e să nu ştii dacă o să te simţi bine sau nu. Continuă să ţină ochii închişi şi să asculte radioul. Aude o doamnă care vorbeşte despre copiii sexualizaţi – sau cam aşa ceva – de publicitate. Doamna începe să vorbească despre păpuşile Barbie şi mai ales despre o păpuşă nouă, numită Bratz, care arată de parcă tocmai a făcut sex, a luat o grămadă de droguri sau aşa ceva. Cînd femeia spune „Copiilor noştri le este furată copilăria“, Bunny Junior îl aude pe tatăl său repetînd propoziţia şi apoi spunînd-o încă o dată, de parcă ar încerca s-o memoreze. Simte cum maşina încetineşte, scrîşneşte şi se opreşte cu un scîrţîit de roţi.

— Am ajuns, spune Bunny. Te simţi bine?

Bunny Junior aude tremurul de iritare din vocea tatălui său – nu faţă de el, probabil, ci faţă de lumea întreagă.

Bunny Junior deschide ochii şi îi zîmbeşte slab şi încordat tatălui său, apoi coboară amîndoi din Punto şi se pornesc pe aleea cu pietriş, către micul grup de oameni strîns în jurul a ceea ce va fi locul de veci al mamei sale. Bunny şi Bunny Junior îşi fac loc, murmurînd scuze, şi ajung la marginea mormîntului.

8

Bunny Junior ţopăie de pe un picior pe celălalt şi încearcă să-l asculte pe pastor, dar nu aude nimic din ce spune omul şi, oricum, îi e greu să se concentreze, pentru că doi pescăruşi ce se ciorovăiesc, prinşi în ghearele unui ritual de împerechere sau aşa ceva, îl distrag serios. Bunny Junior urăşte pescăruşii. I-a urît dintotdeauna şi îi va urî întotdeauna. Îşi ţine capul plecat, dar vede cu coada ochiului că păsările se apropie periculos de mult. A citit de curînd în *Argus* că un pescăruş a atacat un pensionar bătrîn din Hove. Bărbatul a făcut atac de cord şi a murit, iar dacă soţia lui n-ar fi alungat pescăruşul, acesta i-ar fi ciugulit cu siguranţă ochii şi, probabil, şi măruntaiele.

Bunny Junior observă că Poodle, un prieten de-al tatălui său, stă în spatele mulţimii, bătînd din picior, bîţîind din şolduri şi fumînd pe ascuns o ţigară palmată în mîna dreaptă. Observă că Poodle are căşti în urechi. Bunny Junior îi zîmbeşte, iar Poodle îi face semn pe furiş cu degetul mare ridicat. Poodle e slab, poartă blugi prespălaţi (chiar şi la înmormîntare) şi etalează o freză blondă, lăcuită. Asta îl face să arate puţin a… mă rog, a pudel malefic, iar Bunny Junior se întreabă cine a fost la început – numele sau freza. Băiatul observă că Poodle se uită la pescăruşi, aruncă ţigara şi, cu o precizie extraordinară, îl loveşte pe unul dintre ei în cap. Poodle face un semn victorios şi spune „Perfect!“ suficient de tare ca unii oameni să se întoarcă şi să-l privească. Prietena lui, care are ceva mov pe buza de sus, îi trage un cot în coaste. Poodle îşi pleacă capul în rugăciune. Apoi îi face

semn cu ochiul lui Bunny Junior şi îşi dă ochii peste cap, iar cînd zîmbeşte, seamănă cu un cîine ce mîrîie. Dintre toţi prietenii tatălui său, lui Bunny Junior de Poodle îi place cel mai mult. Indiscutabil.

Între timp pescăruşul cîrîie îngrozitor, prinde mucul în cioc şi îşi ia zborul. Bunny Junior are impresia că incendiul de la debarcaderul de vest a fost provocat, probabil, de un incident de felul acesta: un bărbat aruncă un muc de ţigară, pescăruşul îl ia, crezînd că e de mîncare, îl duce la debarcaderul de vest şi îl pune în cuibul său plin cu pui de pescăruş. Cuibul, construit în acoperişul unei săli de bal vechi şi dezafectate, ia foc, iar debarcaderul se aprinde şi se transformă în scrum. Lui Bunny Junior îi place foarte mult debarcaderul de vest, pentru că atunci cînd a împlinit opt ani, mama lui l-a dus într-o excursie specială, cu ghid, la debarcader, apoi au mers pe jos pînă la Marroco's, unde au mîncat îngheţată. Lui Bunny Junior îi place foarte mult debarcaderul şi urăşte pescăruşii. Crede că sînt ticăloşi. În muzeul Booth din Dyke Road, celebru în lumea întreagă, sînt cîţiva împăiaţi, iar Bunny Junior îşi aminteşte că a citit undeva că pescăruşii de pe coasta de sud a Angliei sînt deosebit de mari, poate cei mai mari din lume. Sînt, de asemenea, şi printre cei mai agresivi. Un alt lucru pe care şi-l aminteşte despre pescăruşi e că atunci cînd se găinăţează, în realitate ei îi ţintesc pe oameni. E un fapt dovedit. De asemenea, pescăruşii atacă acele culori care reflectă lumina, cum ar fi galbenul, şi din cauza asta Fiatul lor Punto e tot timpul atît de murdar. Tatăl său urăşte pescăruşii aproape la fel de mult ca Bunny Junior. Sînt nişte nenorociţi mari şi agresivi. E un fapt dovedit.

Bunny Junior vede sicriul mamei sale coborînd într-o groapă din pămînt. Pare extrem de mic. Se gîndeşte pentru o clipă că, poate, s-a produs o greşeală îngrozitoare şi că îngroapă altă persoană – poate un copil sau un pitic sau, poate, chiar un animal, cum ar fi un ciobănesc german, un setter roşcat sau aşa ceva.

Aproape că se aşteaptă ca mama lui să apară lîngă el şi să-i spună: „Ce faci aici, îmbrăcat în costumul ăsta frumos?“.

Bunny Junior ar da atunci din cap, plin de neîncredere, şi ar spune „Nu ştiu, mami“. „Păi, atunci hai să mergem acasă, Bunny, băiete“, i-ar spune ea.

Băiatul simte un val de căldură dinspre tatăl său, care e lîngă el. Tatăl său priveşte în jos şi spune din colţul gurii, dar suficient de tare ca să audă toată lumea:

— Dumnezeule, Bunny, băiete, ce-i cu tine? Nu te mai bîţîi!

Bunny Junior încetează să se mişte, îşi pleacă din nou capul şi închide ochii.

Bunny priveşte prin mulţime şi observă, cu o anumită uşurare, că Poodle, Raymond şi Geoffrey au apărut toţi la înmormîntare. Observă că Poodle şi Raymond şi-au adus cu ei prietenele actuale. Nu e foarte sigur de ce. Îşi aminteşte vag că sugerase, într-o discuţie la telefon cu Geoffrey, şeful său, în care el avea creierii prăjiţi, ca după înmormîntare să vină toţi la el şi să bea ceva. Uitase de asta.

Bunny observă că prietena lui Poodle, înaltă, cu picioare lungi şi o rochie de culoarea insecticidului, e destul de bună după standardele normale ale lui Poodle. Bunny vede chiar şi din locul unde stă, adică lîngă mormînt, că prietena lui Poodle are pe buza de sus un semn din naştere mic şi înflorat, care o face să arate de parcă tocmai a lins îngheţată de coacăze. Bunny e surprins să descopere că asta îl excită, pentru că de regulă orice se abate de la normal îi taie imediat apetitul sexual.

La celălalt capăt al spectrului e prietena lui Raymond. În mod evident, prietena lui Raymond nu e bună deloc. Pe prietena lui Raymond o cheamă Barbara sau aşa ceva, e prietena lui Raymond de vreo zece ani şi, în fine, e prietena lui Raymond. Corpul şi faţa ei sînt atît de banale, încît dacă n-ar purta un tricou pe care scrie „Nu am 40 de ani, am 18 ani, plus 22 de experienţă“, ar fi mai mult sau mai puţin invizibilă. Însă Raymond şi

Barbara sînt un cuplu potrivit, pentru că nici Raymond nu are cine ştie ce personalitate.

Geoffrey, şeful lui Bunny, e solo. Şi-a parcat fundul enorm pe un scaun pliant de pînză şi îşi tamponează faţa cu o batistă albă. Bunny are o clipă impresia că vede lacrimi adevărate pe obrajii umflaţi ai lui Geoffrey, dar nu e sigur. Simte că îl cuprinde un val de emoţie, ceea ce îl face să vrea să plîngă sau aşa ceva. Îşi îndreaptă din nou atenţia spre înmormîntare şi îşi dă seama că treaba cu cîntatul deasupra mormîntului s-a terminat, iar părintele Miles priveşte spre el, cu o expresie perplexă pe faţă. Părintele Miles aşteaptă ca el să facă ceva. Bunny se apropie de mormînt, ia o mînă de pămînt şi o aruncă pe capacul sicriului simplu de mahon. În timp ce face asta, simte cum asupra lui se lasă un fel de întuneric.

Bunny stă pe o bancă, sub un stejar mic.

— Te simţi bine, tati? îl întreabă băiatul.

Bunny priveşte în jur şi lumea îşi recapătă claritatea.

Îi vede pe Poodle, Raymond şi Geoffrey, care se îndreaptă spre el. Arată cu capul în direcţia casei sale, iar cei trei bărbaţi şi prietenele lor se întorc şi o iau spre parcare. Apoi Bunny o depistează pe mama lui Libby, doamna Pennington, care împinge căruciorul soţului ei pe aleea de pietriş cu un aer de hotărîre oţelită.

— Aşteaptă aici, îi spune Bunny fiului său. Du-te şi… ăăă… joacă-te.

— Bine, tati, spune băiatul, privind cu îngrijorare în sus, spre tatăl său.

Apoi puştiul se îndepărtează, ocolind de la distanţă pescăruşul care a mai rămas, cu îngrozitorul lui ochi galben.

Bunny se ridică şi se porneşte pe alee după doamna Pennington, iar în acest timp un grup de nori cumulus se rostogolesc în faţa soarelui şi o umbră ameninţătoare, însoţită de o briză rece, trece în mod vizibil peste cimitir. Bunny vede cum doamna Pennington întinde mîna ei înmănuşată şi

răsfrînge gulerul de la sacoul soţului ei. În timp ce cîrlionţul său se descolăceşte şi îi flutură prin faţa ochilor, el strigă:

— Doamnă Pennington! Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră!

Doamna Pennington se opreşte brusc, după care îl roteşte pe soţul ei, iar Bunny aproape că e aruncat la pămînt de cîmpul energetic de ură ce o învăluie. Trupul femeii tremură vizibil, iar mîinile ei în mănuşi negre sînt încleştate pe mînerele căruciorului.

— Ăăă… doamnă Pennington, spune Bunny.

— Ai idee cît de mult te dispreţuiesc? scuipă femeia.

— Doamnă Pennington, voiam să vorbesc cu dumneavoastră, îi zice Bunny în timp ce se gîndeşte: „Dumnezeule, femeia asta chiar e *furioasă*!“.

— Ce? şuieră ea.

Doamna Pennington are o voce educată, cultivată, distorsionată de ranchiună.

— Poţi măcar să înţelegi amplitudinea dispreţului meu?

Femeia dă drumul la cărucior, îşi încleştează pumnii mici şi negri şi se bate cu putere în pieptul ei îndurerat.

— Ajunge pînă în *miezul* fiinţei mele! mîrîie ea.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, spune Bunny, dîndu-şi seama în aceeaşi clipă că a făcut o greşeală enormă.

Planul pe care îl concepuse cu o seară în urmă pe canapea (încă nu reuşea să găsească curajul necesar ca să se culce în dormitor) păruse în acel moment pur şi simplu sclipitor, dar acum pare să se fi dus pe apa sîmbetei. Nu fusese o idee bună.

— Fata mea zace moartă în mormînt şi tu vrei ceva de la mine?!

Dar Bunny insistă.

— E vorba de nepotul dumneavoastră, doamnă Pennington, începe el.

Şi chiar dacă temperatura a scăzut dramatic, pe obrazul lui Bunny curge un şiroi de transpiraţie, iar la subsuorile cămăşii apar pete umede şi întunecate.

Doamna Pennington apasă frînele căruciorului, vine lîngă Bunny şi, cu un efect sinistru de focalizare, îşi apropie faţa de faţa lui.

— I-ai frînt inima. Ai secat-o de viaţă. Fetiţa mea dulce şi zîmbitoare… ai ucis-o în fiecare zi… tu şi *curvele* tale… ai ucis-o, exact ca şi cum ai fi strîns-o de gît în somn…

Bunny face un pas împleticit înapoi, agaţă bordura aleii cu călcîiul şi se rostogoleşte pe spate. Lumea se răstoarnă, iar el se gîndeşte: Asta nu a fost în nici un caz o idee bună.

— Mă suna şi îşi descărca sufleţelul ei nefericit… fata aceea atît de fericită! Uite ce i-ai făcut! şuieră doamna Pennington în timp ce lacrimi nereţinute i se scurg pe obraji.

Cu o repeziciune surprinzătoare, soţul ei întinde mîna şi îl prinde pe Bunny de încheietură într-o strînsoare rigidă şi spasmodică. Pielea mîinii lui e roşie şi mătăsoasă, iar Bunny o priveşte cu groază.

— Ai fost un… soţ… mizerabil, spune el, iar faţa lui, odinioară frumoasă, se zbate frenetic pe arcul uzat al gîtului său distrus şi plin de riduri.

Bunny se ridică, se apleacă spre domnul Pennington şi spune:

— Tu vorbeşti?

— Ce? ţipă doamna Pennington. Ce-ai spus?

— Îmi cer scuze, zice repede Bunny, ridicînd mîinile în semn că se predă şi scuturînd din cap. Doamnă Pennington, mă gîndeam doar că aţi putea să aveţi dumneavoastră grijă de Bunny Junior, nepotul dumneavoastră, pentru o vreme.

Apoi face un pas în faţă şi spune ceva ce s-a conturat în ultimele zile la graniţele îndepărtate ale conştiinţei sale, iar acum îi trimite un vag semnal de alarmă în tot corpul:

— Eu nu pot să fac asta. Nu sînt în stare. Nu ştiu cum.

Doamna Pennington scutură din cap.

— Sărmanul băiat, sărmanul de el! spune ea cu un glas plin de o emoţie neprefăcută. Nu te are decît pe tine… pe marele Bunny Munro…

— Poate că aşa este, doamnă Pennington, dar…

Doamna Pennington bagă mîna în sacul de piele pentru accesorii din spatele căruciorului, scoate o păturică mică din postav în carouri şi o aşază pe genunchii soţului ei. Îşi pune uşor degetele înmănuşate pe umărul lui, iar domnul Pennington îşi pune şi el, tremurînd, mîna peste a ei.

— Problema e, *Bunny*, că atunci cînd mă uit la el, nu te văd decît pe tine, începe doamna Pennington, scuipînd numele lui Bunny din gură ca şi cum ar fi fost ceva stricat.

O durere de cap sfredelitoare se instalează exact deasupra ochiului drept al lui Bunny.

— Doamnă Pennington, vă implor! spune el, deşi ştie că e o pierdere de timp.

Femeia arată cu degetul spre Bunny şi îi zice, cu ochii reci şi duri precum cremenea:

— Porcule… porc scîrbos şi nenorocit ce eşti!

Apoi întoarce capul, de parcă n-ar mai fi în stare să-l privească nici măcar o clipă.

Dintr-odată Bunny se satură de toate astea – de privirile piezişe, de ochii acuzatori, de ostilitatea făţişă, precum şi de valul uriaş de reproşuri pe care a fost obligat să le suporte tocmai astăzi –, aşa că îi spune doamnei Pennington, super-nervos:

— Ei, mulţumesc foarte mult, *bunico*.

Apoi se întoarce spre căruciorul domnului Pennington, care e pe cale să ridice un deget ultragiat spre Bunny, şi îi aruncă:

— Pe curînd, Romeo.

— Eşti o ruşine, spune domnul Pennington din colţul gurii.

— Cel puţin eu pot să mă şterg singur la cur.

Bunny se întoarce şi o ia pe aleea cu pietriş, tamponîndu-şi cu mîneca sacoului transpiraţia rece de pe faţă.

Îl vede pe Bunny Junior cum încearcă zadarnic să stropească un pescăruş cu apă de la o ţîşnitoare. Cînd îl observă pe tatăl lui îndreptîndu-se şovăitor spre el, băiatul se opreşte. Bunny Junior priveşte mai încolo pe alee, spre doamna Pennington, o cocoaşă neagră şi plină de suferinţă, aplecată deasupra soţului ei, şi flutură timid mîna spre ea.

— Îţi pierzi timpul, îi spune Bunny, băgînd o ţigară în gură şi pipăindu-şi furios buzunarele după bricheta Zippo.

— Care-i problema cu bunica? întreabă băiatul.

— Vrei să-ţi spun adevărul?

— Da, tati.

O porneşte după tatăl său, luînd-o spre Punto.

— E o vacă împuţită, zice Bunny, aprinzîndu-şi ţigara.

Bunny Junior îşi doreşte să aibă ochelari de soare ca ai tatălui său, negri şi pliaţi pe conturul feţei, care îi dau un aspect „insectiform". Pleoapele lui inflamate îl fac să clipească mai des decît ceilalţi oameni şi se gîndeşte că ar trebui să-i reamintească părintelui său că are nevoie de picăturile alea speciale pentru ochi înainte să orbească sau ceva de genul ăsta. Băiatul observă vena stacojie ce pulsează pe gîtul tatălui său şi violenţa cu care trage din ţigară şi suflă fumul pe nas. Seamănă cu un taur din desenele animate, Mexican Toro sau aşa ceva… Îşi dă seama că nu e momentul să-l întrebe despre lucruri de genul picăturilor pentru ochi.

Bunny deschide portiera Punto-ului, se aruncă pe scaunul şoferului şi trînteşte uşa cu un gest atît de definitiv, că pare aproape premonitoriu – ca şi cum ar fi sfîrşitul tuturor lucrurilor. Porneşte Fiatul şi intră pe şosea în chip sinucigaş, fără să se asigure, iar betoniera imensă care frînează în spatele lui ar fi putut să fie exact acel eveniment care să rupă aţa vieţii lui Bunny şi să-l trimită spre moarte… dar nu e. Betoniera cărămizie, pe cabina căreia scrie

cu majuscule „DUDMAN“, îi depăşeşte în trombă, cu un braţ bronzat şi tatuat spînzurînd la geam, îndreptîndu-se spre depozitul de la Fishergate. Bunny nici măcar nu clipeşte.

În schimb apasă pe butonul radioului, care începe să emită o muzică clasică pompoasă, aşa că Bunny încearcă din nou – radioul ăsta face ce vrea el – şi are norocul să dea peste un post comercial. Acum din boxe se revarsă, în chip minunat, miraculos, cu întreg optimismul ei incitant, cu tot cu emanciparea sexuală şi pantalonii scurţi aurii, *acea melodie*. Toată furia dureroasă se scurge din Bunny şuierînd, ca printr-o valvă stricată, fierbinţeala clocotită îi dispare din obraji, iar el se întoarce spre fiul său, îi dă un bobîrnac în ţeastă şi spune:

— Ăla care a zis că Dumnezeu nu există mănîncă căcat!

— Mănîncă rahaaat! spune băiatul, zîmbind şi frecîndu-se la ochi.

— Mănîncă zece tone de bălegar proaspăt! continuă Bunny. Păi, asta da melodie!

— Mănîncă zece găleţi de excremente!

Bunny se trage mai în faţă pe scaun şi se smuceşte înainte şi înapoi pe ritmul vioi de tehno, simţind cum muzica i se strecoară, tenace, spre baza coloanei vertebrale, iar de acolo împrăştie o căldură care îl face să se simtă ca şi cum s-ar fi pişat pe el, ar fi născut, ar fi ejaculat în pantaloni sau aşa ceva.

— O, frate! exclamă Bunny.

Apoi îşi apasă podul palmei pe şliţ, imaginile acelei zile, cu bunici asasine, ologi dispreţuitori, preoţi efeminaţi şi cîrduri de curve încruntate, se evaporă în eter, iar Bunny spune:

— E o adevărată minune că melodia asta nu e interzisă!

9

Bunny deschide uşa de la intrare. Şi-a scos sacoul şi acum poartă o cămaşă de culoarea albăstrelei, cu ceva ce seamănă cu bulinele, numai că, la o examinare mai atentă, se dovedesc de fapt a fi monede romane antice pe care, dacă te apropii şi mai mult, vezi că sînt imprimate diverse viniete cu cupluri copulînd. Prin cine ştie ce miracol, Libby a ratat acest articol vestimentar atunci cînd a luat decizia de a renova garderoba lui Bunny cu un cuţit de bucătărie şi o sticluţă de tuş. A produs însă daune ireversibile celebrei cămăşi „greceşti“ pe care Poodle i-o dăduse lui Bunny la aniversarea căsătoriei lor. Poodle o găsise pe Internet, pe un site pentru seducători, gigolo şi amorezi moderni, numit seducer.com. Avea un model nu foarte discret, cu un zeu grec al sexului sau aşa ceva – un tip cu o coroană de măslin pe cap şi un echipament atît de impresionant, că trebuia susţinut cu o eşarfă de doi heruvimi bucălaţi. Bunny găsise cămaşa înţepenită în dispozitivul de tocat gunoaie şi se aşezase pe podeaua bucătăriei, plîngînd deasupra rămăşiţelor sfîşiate.

— Hei, faţă de cur! spune Poodle, intrînd în apartament cu un zîmbet pînă la urechi şi o sclipire drogată în ochi.

— Dumnezeule, Poo! Fii atent cum vorbeşti, spune blonda cu picioare lungi, atîrnată de braţul lui Poodle, şi-i trage un şut în tibie.

— Uau! Încet, fetiţo! spune Poodle.

Ţopăie pe un picior prespălat, în timp ce Bunny observă, cu o tresărire electrică, libidinoasă, că semnul din naştere violet de pe buza de sus a

blondei are întrucîtva forma unui iepure.

Raymond se fîţîie în cămaşă pe lîngă Poodle, cu un pachet cu şase doze de bere în braţe şi o imitaţie de zîmbet pe buze. Spune monoton, printre aburi alcoolici al căror miros Bunny îl găseşte vag reconfortant:

— Eşti bine, Bun?

Prietena lui Raymond, pe care o cheamă aproape sigur Barbara, scoate capul din spatele lui Raymond, ca o bulă banală din benzile desenate, şi zice:

— Salut, Bun.

— Salut… ăăă…

Bunny se gîndeşte că, poate, pînă la urmă n-o cheamă Barbara, dar Raymond îi spune, cu o şoaptă răsunătoare, „Barbara".

— Da, Barbara… Scuze, Barbara, zice Bunny.

Indiferent ce vorbe rosteşte Barbara, răspunsul ei se pierde în intrarea gălăgioasă şi bubuitoare a lui Geoffrey, care dă buzna pe uşă cu cîte o sticlă de whisky de un litru în fiecare buzunar al imensului său sacou de in. Gîfîie înspăimîntător din cauza ascensiunii pe scări, flutură în aer batista lui omniprezentă şi rage:

— Bunny… Bunny…. Bunny…

Apoi urmează o alunecare de teren a cărnii sale transpirate, iar Geoffrey nu îl îmbrăţişează, ci mai degrabă îl digeră pe Bunny.

— A fost o slujbă minunată, Bunny! exclamă Geoffrey, iar toţi ceilalţi sînt de acord.

Blonda cu semnul din naştere avansează şi îi spune lui Bunny:

— A fost cu adevărat deosebită.

Bunny se întoarce spre Poodle:

— Şi pe prietena ta, Poodle, o cheamă…

Dar Poodle nu e nicăieri. Bunny priveşte pe hol, exact la timp ca să surprindă închiderea furişă a uşii de la baie. Situaţia începe să stea mai bine, se gîndeşte Bunny.

Blonda cu picioare lungi îi zîmbeşte lui Bunny şi se prezintă:

— Mă cheamă River.

Bunny pare o clipă confuz, apoi e lovit de o ameţeală scurtă, dar intensă, simte că podeaua cedează sub el, iar pereţii se clatină, şi e nevoit să se sprijine de umărul lui Geoffrey.

— Te simţi bine, Bun? întreabă Geoffrey, înconjurînd umerii lui Bunny cu un morman de carne.

— Căcat! Ce aiurea! Tocmai o cunoscusem… spune Bunny.

Îşi aminteşte fulgerător de chelneriţa dolofană de la hotelul Grenville – bucile ei albe şi grăsuţe, patul care se zgîlţîia, refrenul ei de gemete uşoare – şi întreaga poveste e pe punctul de a-l copleşi.

— Aş vrea doar ca totul să se mişte mai încet. Aş vrea ca lucrurile să se calmeze, bombăne Bunny, întrebîndu-se imediat de ce o fi spus asta.

— Hmmm, mormăie stînjenit Raymond.

— Sigur că vrei, Bunny, îi zice Geoffrey, bătîndu-l înţelegător pe umăr.

— Condoleanţe, spune şi River, întinzîndu-i mîna.

Unghiile degetelor ei lungi şi subţiri sînt vopsite în roz coral. Bunny, care şi-a revenit, îi ia mîna şi simte un curent electromagnetic atît de puternic, încît sare în spate, scuturîndu-şi mîna energic, şi exclamă:

— Ai simţit?

Priveşte şocat spre River, care a înclinat capul într-o parte, cu sprîncenele încruntate.

— Ai simţit asta? repetă el. Să mor io, sînt iepuraşul Duracell!

Şi îl imită relativ bine pe iepurele roz cu baterii, prefăcîndu-se că bate în tobă în timp ce merge încolo şi încoace pe hol.

River îl priveşte pe Bunny cu ochii ei mari şi umezi, atingîndu-şi inconştient semnul din naştere de pe buză.

— Te pomeneşti că acum o să-mi spui că te-ai născut lîngă un rîu, zice Bunny, cu mîna la gură.

Începe să rîdă şi să-şi netezească pantalonii boţiţi în faţă. Toată lumea e uluită de remarcă, privesc toţi în podea, iar Bunny speră că Poodle nu a tras pe nas tot *speed*-ul.

— Dar el cine e? întreabă River.

Bunny Junior a apărut în hol ca un pui de stafie şi stă acolo, cu pumnii băgaţi la subsuoară. River întinde mîna şi îi ciufuleşte părul, iar după ce termină, băiatul încearcă să îl aranjeze iar cum fusese înainte.

— E Bunny Junior, spune Bunny. E fiul meu.

— Şi el e tatăl meu, precizează băiatul, arătînd cu degetul mare spre tatăl său şi zîmbind uşor.

Toată lumea rîde, spre nedumerirea lui Bunny Junior, fiindcă el n-a spus decît adevărul. Cam aşa stau lucrurile cu Bunny Junior. El îşi iubeşte tatăl. Crede că nu există tată mai bun, mai deştept sau mai capabil, stă alături de el cu un sentiment de mîndrie – e tatăl *meu* –, dar, bineînţeles, stă alături de el şi pentru că nu are unde altundeva să se ducă.

— O, Doamne, ce drăguţ e! spune River, ciufulindu-i din nou părul. Dacă ai avea doar cîţiva ani în plus…

Uşa de la baie se dă de perete şi Poodle se năpusteşte afară, cu dinţii la vedere şi ochii strălucindu-i. Îşi freacă nasul cu dosul palmei şi exclamă:

— Ce dracu', River! Băiatul are nouă ani…

— Ştiu. Ziceam doar… replică River, ciupindu-l de obraz pe băiat.

— Păi, nu mai zice, spune Poodle.

Freza lui blondă a devenit acum şi mai strălucitoare – sclipeşte de-a dreptul cînd Poodle se întoarce şi spune:

— Fii atentă, River! Zi o ţară… orice ţară…

— Ce?

— Zi naibii o ţară! Dumnezeule… bufneşte Poodle, făcîndu-i cu ochiul lui Bunny Junior.

— Bine, zice River. Mongolia.

— Hai, Bunny, băiete, nu-l fă de rîs pe unchiu-tău Poodle. Care e capitala Mongoliei?

Bunny Junior îşi încreţeşte faţa, simulînd concentrarea, priveşte în tavan, îşi freacă bărbia şi se scarpină în cap.

— Ulan Bator, răspunde băiatul, iar musafirii aplaudă.

— E şi isteţ, spune River, punîndu-şi mîna pe ceafa băiatului, unde simte pulsînd o căldură uleioasă şi ciudată.

— Înainte se numea Urga, adaugă încet Bunny Junior.

— Isteţ? spune Poodle. Băiatul e un geniu, să-mi bag pula dacă nu!

River acoperă cu mîinile ei fierbinţi urechile lui Bunny Junior şi spune:

— Hei! Vezi cum vorbeşti!

— Intrăm? întreabă Bunny.

În timp ce adulţii intră în living, Bunny Junior îl aude pe Poodle şoptindu-i lui River:

— Dumnezeule, aici e întuneric ca dracu'! Unde sînt becurile?

O vede pe River cum îl înghionteşte cu cotul şi îi răspunde tot în şoaptă:

— Iisuse, Poodle, tipului tocmai i-a murit nevasta! La ce te aştepţi, la o discotecă?

Tot în seara aceea, un pic mai tîrziu, Bunny Junior stă întins pe patul lui, se uită în tavan şi vede lumina verde a planetelor învîrtindu-i-se deasupra capului. E vrăjit de reflecţiile fantomatice ale luminii care traversează tavanul şi coboară pe pereţi. Trece în revistă lucrurile pe care le ştie despre Pluto – de exemplu, că este compusă în principal din piatră şi gheaţă şi e relativ mică, aproximativ o cincime din greutatea Lunii Pămîntului şi o treime din volumul ei –, iar după ce face asta o vreme, îşi duce ceasul de mînă la ureche şi ascultă ticăitul puternic şi neîntrerupt al timpului care trece. Se gîndeşte cum, cu fiecare ticăit, amintirea mamei se estompează, iar ea se pierde în depărtare. Un fior de gheaţă îi străbate inima cînd îşi dă seama că şi acum, cînd stă întins aici, pe pat, o pierde încetul cu încetul.

Închide ochii lui iritaţi şi neliniştiţi, străduindu-se, cu oarecare succes, să îşi răscolească memoria şi să rememoreze imagini de-ale ei. Face asta în speranţa că astfel o va împiedica să se topească de tot. În fundul sufletului, vrea s-o aducă înapoi la viaţă prin amintiri.

Îşi aduce aminte cum venea ea în costumul ei de trening matlasat şi îl lua de la şcoală şi că era cea mai frumoasă mămică, îşi aduce aminte cum îi oprea sîngele care îi curgea din nas, murmurînd afectuos, şi crede că îşi aduce aminte, de mai demult, cum îl aplauda cînd el mergea pe bicicletă fără mîini. Îşi aminteşte că primise cadou enciclopedia pentru simplul motiv că ea „îl iubea la nebunie“ şi, încă şi mai demult, îşi aminteşte o imagine alb-negru, cu el tîrîndu-se pe podeaua bucătăriei, agăţîndu-se de piciorul ei lung şi catifelat şi simţindu-i puterea surprinzătoare în timp ce mama sa îl tîra încoace şi-ncolo. Se imaginează – e asta oare o amintire? – nou-născut, încotoşmănat într-o păturică şi cu mîna răcoroasă a mamei lui pe frunte, iar în apropiere o umbră întunecată, care trebuie să fi fost tatăl său.

După un timp băiatul simte că mama lui s-a întors şi devine conştient de prezenţa ei în cameră, alături de el. Simte o învolburare generală în aerul din încăpere şi observă că planetele care sclipesc în întuneric se învîrt cu o energie reînnoită, iar reflecţiile de basm ale luminii alunecă în jos pe pereţi ca o ploaie verde, fantomatică.

— Nu mai poate omul să doarmă în casa asta? spune tare Bunny Junior.

Apoi aude din living hohote dezlănţuite de rîs, aşa că repetă, lăsînd pauze de trei secunde între cuvinte:

— Nu… mai… poate… omul… să… doarmă… în…. casa… asta?

Apoi zîmbeşte, pentru că în sinea lui ştie că tatăl său s-a apucat, probabil, să spună ceva foarte amuzant. Împinge pătura cu picioarele şi îşi ia papucii de casă.

10

Bunny stă în living, prăbuşit pe canapea, plin de whisky-ul lui Geoffrey şi de cocaina lui Poodle. E într-o dispoziţie mai proastă şi nu ştie sigur de ce. Tot încearcă să-şi imagineze păsărica lui River, prietena lui Poodle, dar nu reuşeşte deloc. River stă în faţa lui şi de fiecare dată cînd rîde de Poodle – care poartă pe cap un coif de viking din plastic, cel mai probabil al lui Bunny Junior –, genunchiul ei stîng se desface ca o fereastră bătută de vînt, iar Bunny vede steagul strălucitor al chiloţilor ei de un galben aprins. În mod normal ar fi suficient ca să-i inducă lui Bunny o transă aproape religioasă, dar mintea lui, pe a cărei stabilitate putuse conta întotdeauna, evadează încontinuu, de capul ei, pe tărîmul amintirilor. Asta înseamnă că, deşi Bunny se uită, cu pleoapele grele şi gura căscată, între picioarele bronzate şi bine proporţionate ale lui River, holbîndu-se la matriţa păsăricii ei, imprimată în stofa chiloţilor, mintea lui îl poartă, să zicem, la momentul în care stătea cu Libby, proaspăta şi însărcinata lui soţie, pe o plajă cu pietriş din Hove. Sprijinindu-se de digul din beton, sub o lună plină şi galbenă, Libby îşi ridică bluza, dînd la iveală umflătura netedă şi fermă a graviditcase ei, cu călcîiul copilului nenăscut alunecînd bizar sub suprafaţa ei sidefie, cu vine mov.

— Doamne, Bun, eşti pregătit pentru aşa ceva? îl întreabă Libby.

Bunny prinde călcîiul fetusului între degetul mare şi arătător şi zice:

— Vorbeşti cu Bunny Munro, iubito! Nici nu ştii de ce sînt eu în stare!

Poate că e din cauza acelei zile Libby-centrice, dar, oricum, această amintire îl lasă pe Bunny trist şi dezumflat.

Îşi dă seama că Barbara, care aproape că a terminat a doua ei sticlă de vin spumos, îi spune ceva lui Raymond, care e complet muci, ba poate chiar a adormit.

— Un băiat are nevoie de tatăl lui. Dumnezeule, Raymond, unii copii n-au nici măcar atît! spune ea, bîiguind cuvintele.

Raymond, care are gura deschisă şi ochii închişi, ridică pe neaşteptate degetul arătător, ca şi cum ar vrea să spună ceva esenţial, îl învîrte enigmatic şi apoi posibil obscen. Continuă să-l învîrtă, timp în care Barbara îşi mută atenţia asupra lui Bunny şi declară:

— Cel puţin te are pe tine, Bunny.

River aprobă din cap, îşi linge semnul de pe buza de sus, se uită direct spre Bunny şi îşi deschide larg fereastra.

— Sărmanul de tine! spune ea.

Bunny simte cum ochii i se umplu de lacrimi şi se aude zicînd pe un ton visător şi rupt de realitate:

— Pe mine m-a crescut taică-meu cam de unul singur. El m-a învăţat tot ce ştiu.

Poodle dă să se ridice şi se blochează comic într-o poziţie semiaplecată, pentru că a uitat de ce voia să se ridice. Priveşte suspicios în jurul lui, apoi se trînteşte la loc pe canapea, lîngă Bunny.

— Da, şi uite ce bine ai ajuns, comentează el, arătîndu-şi dinţii ascuţiţi, cu un rînjet subuman.

Bunny înregistrează cu încetinitorul această remarcă şi spune, cuprins brusc de un val de seriozitate:

— Poodle, dacă mai zici ceva de taică-meu, să mor io dacă nu te plesnesc.

Capul lui Poodle cade pe braţul canapelei, reuşind miraculos să-şi păstreze coiful de viking agăţat de freza blondă, aşa că bărbatul nu-l aude.

Ochii îi revin în orbite şi Poodle flutură bizar din pleoape.

— Cocaină gratis, murmură el.

River spune din nou „Sărmanul de tine!“ şi face mişcarea aia a ei cu genunchiul stîng, iar Bunny începe din nou să se holbeze, în timp ce mintea îl duce în altă parte.

Şi-o aminteşte pe Libby în patul de la maternitate, în spitalul districtual Royal Sussex, cu nou-născutul în braţe. Îşi aminteşte cum se uita la copil şi ţinea acel ghemotoc la piept, cu o dragoste ce-i copleşea toată inima. S-a uitat la Bunny cu o privire întrebătoare. Bărbatul a simţit o singură picătură de transpiraţie rece, care îi aluneca în jos pe chip, topindu-se în guler. În momentul acela şi-a dat seama că totul se schimbase. Nimic nu avea să mai fie la fel. Privea fix fiinţa micuţă din braţele ei şi nu ştia ce să-i spună lui Libby, în afară, poate, de la revedere. Pur şi simplu acolo era prea multă dragoste. Avea senzaţia că nou-născutul apăsase pe nevăzute butonul unui scaun ejectabil, care îl aruncase, emasculat, la periferia căsniciei sale. Nu a spus la revedere, bineînţeles, ci „Doamne, iubito, trebuie să fumez o ţigară!“, a scos un fel de zîmbet şi s-a furişat afară din spital, în strada inundată de ploaie.

Bunny reacţionează la această amintire aplecîndu-se în faţă, bătînd cu palma în masă şi scuturînd din cap, ca să se elibereze de gîndul respectiv.

— Mi-am adus aminte unul! spune el cu un entuziasm brusc şi inexplicabil.

Raymond deschide ochii şi emite un zîmbet insipid, Barbara chicoteşte, iar River îşi apleacă decolteul în faţă. Geoffrey, care stă singur, înţepenit în fotoliul lui, ca şi cum ar fi zăcut acolo toată viaţa, îşi freacă mîinile (îi plac bancurile) şi spune:

— Bun, începem!

Ochii lui mici şi rotunzi sclipesc de nerăbdare.

— Să mă scuzaţi, doamnelor, dacă o să fie puţin… spune Bunny.

— Obscen, completează Geoffrey, chicotind încet.

— Da… obscen, confirmă Bunny, deschizînd Zippo-ul şi aprinzîndu-şi o ţigară.

— Deci…

Bunny spune un banc cu doi gagii, unul negru şi solid, celălalt alb şi slăbănog, într-o celulă de închisoare. Negrul solid îl întreabă pe albul cel slăbănog „Tu cine vrei să fii în seara asta? Mami sau tati?“, la care albul zice „Ăăă… vreau să fiu tati“, şi-atunci negrul cel solid îi spune „Bun, atunci treci aici şi suge-i pula lui mami“.

Camera e inundată de hohote de rîs, Barbara şi Raymond aproape că se îmbrăţişează de veselie, Geoffrey chicoteşte în batistă, privind spre Bunny cu ceva ce seamănă cu mîndria paternă, iar piciorul lui River se bălăngăne atît de tare, încît lasă impresia că încearcă să transmită un semnal de semafor super-urgent cu chiloţii ei galbeni. Chiar şi Poodle reuşeşte să işte ceea ce ar putea fi interpretat drept un semn cu degetul mare în sus. Bunny şi-a revenit!

— Bravo, tati! se aude o voce subţire, iar rîsul se stinge.

Bunny Junior stă în uşă, în pijamale, cu papucii lui supradimensionaţi în picioare şi uşoare umbre albastre sub ochii lui iritaţi.

— Hai, Bunny, băiete, du-te înapoi în pat! îi zice tatăl său.

— Ăsta a fost bun, tati! spune Bunny Junior, ţopăind pe loc.

River, al cărei păr s-a despletit şi îi atîrnă peste un ochi, îşi îndreaptă fusta şi se ridică. În timp ce face asta, izbeşte măsuţa, răsturnînd cutiile şi sticlele.

— Au! Scuze, aruncă River.

Bunny îi vede conturul lung şi ferm al coapsei şi pielea bronzată dintre marginea fustei şi bluză. River se întoarce şi se apleacă, dezvăluindu-i lui Bunny arcadele aurii ale chiloţilor tanga, care urcă dintre bucile ei ca în logoul de la McDonald’s.

— A răsturnat cutiile de pe masă, tati! spune tare băiatul, arătînd spre River.

Bunny încearcă să se ridice, dar nu reuşeşte şi cade înapoi pe canapea.

— Şi Poodle şi-a pus coiful meu de viking!

River traversează camera, împleticindu-se, iar Bunny percepe ultimul zvîcnet al cocainei în dosul ochiului său drept. Îşi simte stomacul încordat şi suprasolicitat şi vede la fereastră, cu o senzaţie palpabilă de groază, posibilitatea apariţiei zorilor.

— Ah, sărmanul micuţ! Haide, dragule, hai să te băgăm înapoi în pat, spune River, luîndu-l de mînă pe băiat.

— Tati? spune Bunny Junior în timp ce River îl trage după ea. Tati? repetă el.

Poodle, al cărui cap atîrnă încă peste braţul canapelei, deschide un ochi exact la timp ca să surprindă ieşirea lor răsturnată.

— Un băiat bun, mormăie el, iar coiful de viking îi cade de pe cap. Şi un cur tare mişto.

— Hai, spune River, iar băiatul se suie în pat.

Stă acolo, în întuneric, ţeapăn şi acoperit cu un cearşaf. River miroase a fum şi a ceva greţos de dulce, a ceva interzis, şi nu aduce deloc cu mama lui. Băiatul vede conturul sînilor ei imenşi deasupra lui şi e conştient că fundul femeii e aproape de mîna lui. Îi e frică să-şi mişte braţul. Trăieşte un freamăt fizic acut şi, în consecinţă, simte cum un val de sînge ruşinat îi inundă faţa, aşa că închide ochii strîns, terifiat.

— Aşa, dragule, închide ochii, spune ea.

Băiatul simte pe frunte mîna ei caldă şi umedă şi vrea atît de tare să plîngă, încît îşi muşcă pe furiş buza de jos.

— Totul o să fie bine, spune River cu o voce încleiată şi modulată de alcool. Încearcă să te gîndeşti la lucruri frumoase – numai la lucruri frumoase. Nu-ţi fă griji pentru mămica. Acum o să fie bine. E în rai, împreună cu îngerii. Acolo toată lumea e fericită şi toţi zîmbesc mereu,

pentru că nu trebuie să-şi mai facă griji. Plutesc în aer, se joacă, se distrează şi sînt fericiţi.

Bunny Junior simte căldura sufocantă care emană din trupul lui River şi are impresia că aude cum oasele ei se rotesc înăuntru, sub carne. Asta îi face rău.

— Mai întîi se va întîlni cu Sfîntul Petru, iar Sfîntul Petru e un bătrîn frumos şi înţelept, cu o barbă mare şi albă. El e păzitorul porţilor cerului, iar cînd o va vedea pe mămica ta venind, va lua cheia lui mare, de aur, şi va descuia poarta pentru ea…

Bunny Junior are impresia că patul se prăbuşeşte şi că e învăluit dintr-odată de întuneric. I se pare că aude cum mama lui apare în uşă şi zice „Cine stă lîngă tine pe pat?“

Bunny Junior va da din umeri şi va răspunde „Nu ştiu, mami“.

Şi atunci mama lui va spune „Păi, atunci poate că ar trebui să-i spunem să plece“.

Iar el o va aproba: „Da, poate că aşa ar trebui să facem, mami“.

Bunny Junior zîmbeşte şi simte gustul sărat al sîngelui său, iar după un timp adoarme.

11

River intră în bucătărie şi îl găseşte pe Bunny în picioare, în mijlocul încăperii, fluturînd în mînă o cutie de Coco Pops. Are cămaşa descheiată şi priveşte îngrozit pe fereastră, la lumina aspră a zorilor. Undeva, într-un apartament de alături, un cîine schelălăie, iar deasupra lui se aude un zgomot neliniştitor de mobilă mutată.

— A adormit. E un băiat atît de dulce! Şi e clar că îşi iubeşte foarte mult tatăl.

Bunny se întoarce spre ea, apoi priveşte uluit la cutia de cereale din mînă, ca şi cum ar vedea-o pentru prima oară. O pune pe masă.

— Unde sînt ceilalţi? întreabă el.

Vocea lui pare să vină de departe, ca şi cum s-ar auzi din camera în care schelălăie cîinele.

River se uită la alfabetul cu magneţi de pe uşa frigiderului şi răspunde:

— Au plecat toţi. Mi-au zis să-ţi spun la revedere.

— Cum se simte Poodle?

— Au trebuit să-l ducă pe sus.

— Aşa e Poo al nostru, spune încet Bunny.

— Tu ai scris asta?

River arată spre mesajul obscen, din litere colorate, de pe frigider.

— Cred că soţia mea, îi zice Bunny.

River se întoarce cu spatele la Bunny, iar el priveşte pe furiş o venă varicoasă albastră, ca limba unei reptile, de pe dosul genunchiului ei. River

ia un „M“ din plastic galben, apoi un „Ă“ roşu, scapă de un „T“ şi mai aduce un mic amendament textului, astfel încît acolo să scrie „FUTE-MĂ N PIZDĂ“, apoi se întoarce spre Bunny, cu părul atîrnîndu-i peste un ochi şi sînii ei mari şi rotunzi înălţîndu-se şi coborînd. Bunny se apleacă în faţă şi examinează literele de pe frigider, apropiindu-se şi depărtîndu-se, într-o încercare nereuşită de a vedea clar mesajul. Propoziţia se strîmbă şi îi tremură în faţa ochilor, iar lui Bunny i se pare că e un abecedar din Arabia sau de pe Marte sau aşa ceva, aşa că spune:

— Ce?

Apoi se ridică în picioare şi înalţă braţele în lateral, iar aerul din bucătărie se învolburează şi se fragmentează, în timp ce Bunny cască gura ca un peşte şi spune din nou „Ce?“, însă de data asta retoric.

River întinde braţele în faţă ca un *zombie* şi alunecă spre Bunny, ca şi cum ar sta pe o bandă transportoare, fără să lase să se vadă nici un fel de mişcare ambulatorie. Spune cu mult patos „Of, sărmanul de tine!“ şi, înainte ca Bunny să apuce să întrebe „Ce?“ pentru a treia oară, îşi aruncă braţele lungi şi atletice în jurul gîtului său şi îl trage spre ea, iar Bunny varsă lacrimi adevărate pe sînii ei grei, măreţi şi măriţi.

Bunny e întins pe spate pe canapea. E dezbrăcat, iar hainele lui zac în mormane mici şi triste pe podeaua livingului. River stă călare pe el, dezbrăcată şi ea, şi se mişcă deosebit de energic, ca un piston, deasupra trupului său inert. Trebuie spus că impozantul membru al lui Bunny îşi păstrează o oarecare curiozitate, dar restul corpului său se simte complet imaterial, ca şi cum nu ar acorda nici un fel de valoare intrinsecă respectivei chestiuni. Se simte ca grăsimea pe care un măcelar o curăţă de pe un antricot de vită englezesc de prima mînă şi, după cum spune cîntecul, nu s-a mai simţit niciodată aşa. E ceva complet nou pentru el. Vede că globurile tari ale sînilor lui River sînt perfecte, sînt superioare variantei naturale, şi încearcă să ridice braţul, ca să îi strîngă sfîrcurile, care sînt de mărimea şi

coloritul unor bomboane cu fructe, să-i bage degetul în fund sau ceva, dar îşi dă seama, cu un anumit grad de satisfacţie, că n-are chef, aşa că îşi lasă braţul să-i cadă pe lîngă trup.

River strînge scula lui Bunny cu vaginul ei musculos.

— Uau! face Bunny de undeva din adîncurile spaţiului.

— Gimnastică, spune River.

— Ce? geme Bunny.

— Flexiuni din pizdă, explică River, contractîndu-şi din nou muşchiul pelvian.

Sub buca stîngă a lui Bunny stă telecomanda, iar cînd bărbatul îşi lasă greutatea pe ea, televizorul se deschide. Capul lui Bunny cade peste marginea canapelei, iar el vede (răsturnat) imagini ale unor camere de supraveghere, cu Criminalul cu Coarne terorizînd cu tridentul lui cumpărătorii dintr-o parcare a unui supermarket din Birmingham. Banda cu ştiri proaste care alunecă în partea de jos a ecranului îl informează pe Bunny că tipul a lovit din nou. Azi, ceva mai devreme, a intrat într-un motel din Bordesley Green şi a măcelărit cu o furcă două asistente medicale în timp ce dormeau. În Midlands e panică generală. Poliţia continuă să fie perplexă.

— De-abia îşi face încălzirea, murmură Bunny în timp ce lumina de la televizor sclipeşte în ochii lui răsturnaţi. Şi vine încoace.

Însă River e captivată de gestul ei de altruism şi nu-l aude. Bunny îşi înalţă capul, o priveşte şi vede că expresia ei s-a schimbat cumva – îşi ţuguie buzele, plină de aroganţă şi mulţumire de sine, în timp ce reia ritmul a ceea ce, odată cu trezirea şi lumina dimineţii, i se va părea de fapt un futai din milă.

— Ah, spune ea în timp ce izbeşte cu păsărica ei de oţel.

— Sărmanul, spune ea, pompînd în continuare,

— Bietul (în jos)

— bietul (ah)

— de tine!

Bunny e gata să închidă ochii, cînd vede lîngă fereastră, printre faldurile perdelei roz cu franjuri, ceea ce pare a fi soţia lui decedată, Libby. E îmbrăcată în cămaşa ei de noapte portocalie şi îi face cu mîna. Îngrozit, Bunny scoate un sunet disperat şi rănit, deschide gura şi expiră şuierat, ca şi cum ar da afară din el tocmai sufletul lui. Apoi se cabrează violent, încercînd s-o arunce pe River de pe el, iar asta e exact ce îi trebuie femeii ca să explodeze. Prins în menghina şoldurilor ei orgasmatice, Bunny închide ochii strîns. River ţipă şi îşi înfige unghiile în pieptul lui. Bărbatul deschide ochii din nou şi se uită agitat în jur, dar Libby a dispărut.

— Soţia mea a fost aici, îi spune el lui River sau altcuiva. Ne privea.

— A, da? întreabă River, extrăgîndu-se din ţeapă. Poate c-ar fi bine să consulţi pe cineva pentru asta. Cunosc un tip din Kemp Town cu care ai putea vorbi.

Bunny arată cu degetul întins spre ştirile de la televizor:

— Şi *el* vine încoace!

— Hmmm? Ştii, eu trebuie să plec, spune River.

Îşi înalţă în aerul zorilor globurile perfecte ale fundului, mîzgălite cu feluritele ei seve, şi se uită sub canapea, după chiloţii aceia de un galben aprins.

Nu după mult timp River pleacă, închizînd uşa de la intrare în urma ei, în timp ce Bunny se preface că doarme pe canapea. Dar mintea lui e acaparată de tot felul de lucruri. Se gîndeşte, de exemplu, că ar trebui să se scoale şi să-şi ia o pereche de pantaloni sau ceva înainte ca fiul lui să se trezească. De asemenea, se întreabă ce vrea soţia lui de la el şi speră că pe viitor nu va mai fi supus bîntuirii ori altor vizite supranaturale. Se întreabă, cutremurîndu-se, dacă nu cumva detaşarea pe care o simţea în timp ce i-o trăgea lui River a devenit o stare permanentă şi se gîndeşte că, poate, e terminat ca gigolo de clasă mondială. Poate că sinuciderea lui Libby l-a

deocheat. Sau poate că l-a blestemat. E posibil, evident că da. Există nenumărate poveşti cu oameni care au fost scoşi din schema lor de nişte evenimente aparent inocente şi fără nici o legătură cu ea. Chiar de curînd Poodle îi povestise lui Bunny despre un gagicar din Portslade care, din armăsar, ajunsese un papagal după ce se dusese la un concert Celine Dion. Pur şi simplu nu i se mai scula. I-a spus lui Poodle că era ca şi cum ar fi încercat să bage un canar prin fanta unui bancomat. În cele din urmă şi-a atîrnat mănuşile în cui şi a devenit grădinar peisagist în Walberswick. Chestii destul de nasoale. În fine. Bunny ştie că în lume se întîmplă tot felul de lucruri – de mistere profunde –, pe care nu va reuşi să le înţeleagă niciodată. Se întreabă, de asemenea, cu o nelinişte care îl macină pe dinăuntru, în stomac, dacă va fi vreodată în stare să se ducă să-l viziteze pe tatăl lui bolnav. Iar apoi începe să se gîndească, într-un fel oarecum abstract, la fiul său, Bunny Junior, şi la ce dracu' o să se întîmple cu el. Ce faci cu un copil care nu ştie pe ce lume trăieşte? Dar mai mult decît orice, se întreabă cum va reuşi să mai stea încă o noapte în acest apartament social cu trei camere şi bîntuit de fantome, cu vibraţiile lui mizerabile şi fututele lui de energii dubioase. Cum stă întins pe canapea, Bunny îşi dă seama că nu e în stare să facă faţă.

Dar chiar în timp ce aceste întrebări se învîrtejesc în mintea lui Bunny ca acoperişurile, tractoarele şi animalele de la o fermă într-o tornadă, o altă parte a minţii lui – cea strategică, organizatoare, producătoare de planuri – lucrează rapid, analizînd toate informaţiile, pentru a găsi o soluţie pe viitor.

Şi la un moment dat o găseşte – nu într-o străfulgerare orbitoare, ci mai degrabă printr-o schimbare de viteză a sufletului, o eliminare a groazei din trup sau o stabilizare a echilibrului său chimic intern. Aşa, cît ai clipi, are senzaţia că ştie ce trebuie să facă, iar odată cu această înţelegere vine şi o imensă senzaţie de uşurare. Cum se întîmplă adesea, răspunsul a fost tot timpul sub nasul lui.

Bunny zîmbeşte, îşi acoperă faţa cu galbenul aprins al chiloţilor lui River, le suge materialul din dreptul pizdei şi se masturbează fericit, apoi cade într-un somn adînc şi netulburat, gîndindu-se: „E uşor, nici o problemă, vagin, vagin“.

Partea a doua

Comis-voiajorul

12

Bunny Junior stă întins pe podeaua dormitorului său şi citeşte din enciclopedie. Covorul e subţire, iar coatele, genunchii şi oasele şoldurilor îl dor, fiindcă stă în aceeaşi poziţie de atîta timp. Se gîndeşte neîncetat că ar trebui să se scoale de pe podea şi să se întindă pe patul lui, dar ştie că disconfortul pe care îl simte îl ţine treaz şi atent, cu memoria proaspătă. Bunny Junior înregistrează informaţii. A parcurs o bună bucată din litera „M“ şi citeşte despre Merlin, care a fost un vrăjitor sau un înţelept din legendele arturiene şi şi-a folosit puterile magice pentru a-l ajuta pe regele Arthur. Băiatului îi place să-şi aducă aminte că mama lui i-a cumpărat enciclopedia doar pentru că „îl iubea la nebunie“. Bunny Junior se gîndeşte că e o carte elegantă, cu o copertă ce are exact culoarea lumînărilor pentru ţînţari, îmbibate cu citronella. Merlin era fiul unui *incubus* şi al unei muritoare, iar băiatul caută „*incubus*“ şi află că e un spirit rău, care se împreunează cu femeile în somn, apoi caută „a se împreuna“ şi se gîndeşte „Uau, ce chestie!“, moment în care intuieşte treptat prezenţa tatălui său în cadrul uşii.

Tatăl său a făcut un duş şi s-a bărbierit, iar cîrlionţul lui decorativ din mijlocul frunţii e aranjat artistic într-o formă muzicală, o cheie sol sau un gît de vioară, şi chiar dacă ochii lui au o şocantă culoare stacojie, iar mîinile îi tremură atît de tare, încît trebuie să le ţină în buzunare, la suprafaţă Bunny pare energic şi arătos. Poartă un costum bleumarin, o cămaşă cu model, cu nişte carouri mici, castanii, şi cravata lui preferată – cea cu iepuraşi de

desene animate. Priveşte fix spre Bunny Junior şi zîmbeşte. Bunny Junior se gîndeşte: Oare ce se întîmplă? Se gîndeşte: Mamă, cred că se pregăteşte ceva!

— Bună, tati! spune băiatul.

— Ai valiză?

— Nu ştiu, tati.

— Păi, găseşte una! spune Bunny, aruncîndu-şi braţele în lateral şi simulînd exasperarea. Dumnezeule! Cum te-am învăţat eu?

— Pentru ce, tati?

— Cum adică „pentru ce"?

— Pentru ce îmi trebuie valiză? spune băiatul, care îşi zice „Vrea să scape de mine" şi simte că i se taie răsuflarea.

— Păi, tu pentru ce naiba crezi că ai avea nevoie de o valiză?

— O să merg undeva? spune băiatul, ţopăind de pe un picior pe celălalt şi ştergîndu-şi fruntea cu dosul palmei.

— Nu „merg", spune Bunny. *Mergem*…

— Mergem?

— Da.

— Unde mergem, tati?

Bunny Junior are pe el o pereche de pantaloni scurţi, iar în picioare sandale de plastic. Mai are şi un tricou decolorat, cu un mutant bizar, numit Chestia, imprimat pe el. Tricoul e cu cîteva numere prea mic pentru Bunny Junior şi e plin de găuri, dar băiatul îl poartă din motive nostalgice pe care doar el le poate înţelege.

— Am întins-o! spune Bunny, făcînd semn cu degetul mare peste umăr, în direcţia aproximativă a lumii exterioare.

— Serios? întreabă băiatul, zîmbind atît de larg, încît i se văd dinţii.

— Serios. Dar nu poţi să vii îmbrăcat ca un vagabond. Asta e prima regulă a vînzărilor. Fii prezentabil.

— Doar tu şi cu mine, tati? întreabă băiatul, scoţîndu-şi tricoul, făcîndu-l ghemotoc şi aruncîndu-l într-un colţ al camerei.

— Doar tu şi cu mine, Bunny, băiete.

Afară soarele dimineţii străluceşte, cerul e albastru şi cîţiva nori albi plutesc optimist pe el. Dinspre nord-est adie o briză ce poartă îndepărtate amintiri arctice. Bunny şi Bunny Junior coboară scările vijelios şi traversează parcarea cu valizele în mînă. Simplul fapt că iese din clădire îl face pe Bunny să simtă un val proaspăt de optimism şi de energie. Zîmbeşte. Fluieră.

Bărbatul o vede pe Cynthia stînd, ca un semn de rău augur, pe un leagăn din minusculul loc de joacă al copiilor. Poartă pantaloni scurţi marinăreşti, tiviţi cu alb, şi o vestă albă, iar oja de un alb mat, ca opalul, de pe degetele picioarelor ei străluceşte pe asfaltul negru, cauciucat.

— Unde mergeţi? întreabă ea, zîmbindu-i lui Bunny, iar aparatul ei dentar sclipeşte în soare.

— O tăiem de aici, spune Bunny Junior.

Băiatul şi-a găsit nişte ochelari de soare. Arată cu degetul mare spre Fiatul Punto din parcare.

— Sîntem ca şi plecaţi, adaugă el.

Bunny, care priveşte hipnotizat spre şliţul mototolit al pantalonilor scurţi de pe Cynthia, confirmă:

— Da, o tăiem de aici.

— Păcat, zice Cynthia şi se apleacă în faţă, lăsînd să se vadă nişte chiloţi tanga albi ca laptele răsărind dintre arcadele dulci ale bucilor ei ca zăpada.

— Să-mi bag pula, icneşte încet Bunny.

Se uită în sus, la etajul al treilea, şi vede uşa galbenă a apartamentului său ca pe un deochi, un blestem sau aşa ceva. Simte un vîrtej rece în intestine.

— Da, Cynthia, am tăiat-o în mod clar de aici.

— Am întins-o, adaugă Bunny Junior.

— Păcat, repetă inutil Cynthia, pocnind un balon de gumă de mestecat.

Apoi ridică picioarele şi se lasă pe spate, punînd leagănul în mişcare.

— Hai, tati, spune Bunny Junior.

Traversează împreună parcarea. Bunny se gîndeşte „Nu a fost foarte greu“, timp în care deschide portbagajul maşinii, unde îşi aruncă amîndoi bagajele. Se suie în maşină, Bunny învîrte cheia în contact, motorul tuşeşte, se încordează şi la un moment dat porneşte.

Bunny Junior scoate capul pe geam şi face o observaţie nesolicitată:

— Cerul arată ca o piscină imensă, tati.

— Zău? spune Bunny, tăind de pe lista din memorie pantalonii scurţi ai Cynthiei şi vizualizînd salutul şi rămasul-bun al vaginului ei oscilant de pe terenul de joacă.

— Piscină olimpică, precizează băiatul.

Bunny iese din parcare. De undeva din neant apare un băiat pe skateboard, cu un păr de un galben murdar sub o şapcă de baseball roşie ca focul şi diverşi cercei de crom inseraţi în organele lui senzoriale. Poartă un tricou verde pe care scrie *„Lick My Kunst“* şi se bagă fără să se uite în faţa Punto-ului. Bunny claxonează, iar băiatul reacţionează cu o ridicare energică a degetului său mijlociu. Bunny coboară geamul şi strigă „Skater prost!“, după care se gîndeşte imediat la Avril Lavigne şi la vaginul ei. Îşi aminteşte cum îi spusese Poodle că citise pe Internet că Avril Lavigne e „o gagică nebună rău“. Bineînţeles că e, cu rimelul ăla dement al ei, se gîndeşte Bunny.

Intră în trafic la sensul giratoriu şi claxonează din nou, de data aceasta la o betonieră „DUDMAN“ cărămizie, care frînează violent în spatele Punto-ului. Apoi betoniera îi depăşeşte în trombă, iar braţul tatuat de la geam ridică degetul mijlociu.

— Frate, spune Bunny, au înnebunit cu toţii!

Intră într-o benzinărie şi face plinul. Apoi o ia spre birourile Eternity Enterprises, care îşi desfăşoară activitatea într-o cameră înghesuită de pe Western Road, deasupra unui magazin video care se ocupă şi cu vînzarea ilegală de băuturi alcoolice la preţ redus. Bunny parchează pe un loc pentru handicapaţi şi opreşte motorul.

— Aşteaptă aici, Bunny, băiete. Mă întorc imediat, zice el.

Apoi se extrage din maşină. Bunny se gîndeşte că tatăl său arată ca un adevărat om de succes, cu costumul şi diplomatul lui cu mostre.

— Bine, tati, răspunde Bunny Junior, potrivindu-şi ochelarii de soare pe ochi. Te aştept aici.

Bunny dă să traverseze strada, apoi se întoarce şi bagă capul pe geamul şoferului.

— Dacă vine vreun poliţist de la circulaţie, prefă-te că eşti epileptic sau ceva.

— Bine, tati.

Băiatul se uită cum tatăl său traversează strada şi se gîndeşte că modul în care se mişcă el prin lume are ceva cu adevărat impresionant. Maşinile frînează, scrîşnind, şoferii îşi agită pumnii, scot capul pe geam, înjură şi claxonează, iar Bunny merge mai departe, ca şi cum ar emana un cîmp energetic suprauman, ca şi cum ar fi coborît din paginile unei cărţi de benzi desenate. Lumea nu poate să-l atingă. Pare a fi măreţul generator al unei electricităţi super-puternice.

— E timpul pentru scandal! exclamă Bunny Junior, exclusiv pentru sine.

Bunny traversează strada şi vede o tînără mamă sau bonă sau aşa ceva privind ca în transă afişul filmului *Seabiscuit* din vitrina magazinului video. O fetiţă în cărucior, cu faţa mînjită cu o chestie de un verde chimic, ţine în mînă o păpuşă Barbie sau Bratz sau ceva şi se zvîrcoleşte în ham.

— Excelent, spune Bunny.

Femeia are ceafa presărată cu pistrui şi un cartilaj proeminent în partea de sus a nasului. Poartă un tricou fără nici un logo şi sandale de plastic negre, iar unghiile de la picioare îi sînt vopsite în culoarea prunei. Se întoarce şi se uită la Bunny, cu pete de rimel întunecat sub ochi.

— Cum? spune ea.

Bunny arată cu capul spre afiş.

— Filmul, precizează el.

— Da? întreabă femeia.

Apoi Bunny priveşte spre fetiţă, care se zbate în alveola sa de agitaţie, strîngînd păpuşa Bratz în pumnul ei mic şi dolofan.

— Copiilor ăstora li se fură copilăria, spune el.

Se apleacă şi atinge fetiţa cu degetele pe creştet, apoi îi zîmbeşte femeii.

— Sărmanii de ei!

Femeia se apleacă peste cărucior şi pleacă, iar Bunny priveşte retragerea ei cocoşată şi grăbită.

— În mod clar o mămică, îşi spune el.

Sună la interfonul „Eternity Enterprises“.

— Cine e? întreabă o voce distorsionată şi robotică, iar Bunny priveşte spre camera video montată deasupra uşii şi îi arată degetul.

Interfonul pîrîie, iar Bunny intră. Urcă două trepte deodată şi o ia pe un hol igrasios şi scund, oprindu-se la o uşă pe care scrie cu litere gotice, semialdine, „ETERNITY ENTERPRISES“. Deschide uşa fără să bată şi intră.

Geoffrey stă pe scaunul lui pivotant, ca un experiment cibernetic infernal care a luat-o într-o direcţie complet greşită: uniunea malefică dintre un om prea mare şi o maşinărie prea mică. E ca un elefant de circ pe role sau o păpuşă Michelin semi-dezumflată şi cu cămaşă hawaiiană. Ridică privirea spre Bunny, cu ochii lui neverosimil de înţelepţi, ca nişte nasturi, şi întreabă:

— Ce e verde şi miroase a şuncă?

Bunny îşi dă ochii peste cap, prefăcîndu-se plictisit.

— Degetul lui Kermit, spune Geoffrey.

Geoffrey se lasă pe spate, iar arcurile scaunului gem dureros. Apoi, cu un aer satisfăcut, îşi împreunează degetele pe circumferinţa rebelă a curelei şi zîmbeşte.

— Îl ştiam, spune Bunny.

— Da, dar e un clasic al genului.

— Dacă spui tu, Geoffrey.

— Părerea mea e că merită oricînd readus la viaţă, ca să nu cadă pradă uitării.

Geoffrey pare să se simtă întru totul acasă în mediul de aici, ca şi cum toate lucrurile de care ar avea nevoie s-ar găsi în această încăpere ieftină şi înghesuită – şi chiar se găsesc: frigiderul plin de bere, colecţia lui de pornografie suedeză, telefonul şi scaunul pivotant –, dar în birou e o căldură sufocantă, iar Bunny simte aproape imediat cum un pîrîiaş de transpiraţie îşi croieşte drum printre omoplaţii lui. Geoffrey îşi deplasează greutatea ca un val lichid şi îşi apleacă în faţă volumul imens, iar micile dansatoare de hula cu fuste vegetale încep să alunece şi să patineze pe el. Faţa lui Geoffrey e brăzdată de lumina care intră prin jaluzelele pe jumătate lăsate, iar ochii lui mici şi sclipitori sînt îngropaţi în carne.

— Am o întrebare pentru tine, Bun, spune el. Ce cauţi aici?

Bunny îşi bagă un deget pe sub guler şi răspunde:

— Sînt gata de drum.

Geoffrey îi face semn spre unicul scaun de lemn din colţ:

— Stai jos, meştere. Mă faci să mă simt agitat.

Bunny trage scaunul spre birou, se aşază şi dă să spună ceva, dar Geoffrey ridică o labă uriaşă în aer.

— Eşti sigur, frate? Nu e nici o urgenţă aici. N-ar fi mai bine să-ţi iei un pic de liber, ştii, ca să laşi lucrurile să se aşeze?

— Sînt în regulă, Geoffrey. Dă-mi lista şi nişte mostre. Nu mai am mostre deloc.

— Cînd eu am pierdut-o pe Hilda, Bun, mi-a luat ceva timp. Doar ştii.

Bunny simte un tremur în atmosfera din încăpere şi o accelerare vagă a sîngelui în vine. Asta îl enervează. Bate cu palma în birou.

— Şi ce să fac? Să stau toată ziua în casă şi să mă trag de puţă? Hai, Geoffrey, dă-mi lista aia nenorocită!

Geoffrey îşi ridică din nou cotletul său masiv, creînd turbulenţe în aer. Bunny meditează la posibilitatea de a-l întreba pe şeful său dacă soţia lui l-a vizitat vreodată după ce a murit, dar renunţă. Toate astea au rămas acum în urmă.

— Bine, Bunny, tu eşti şeful, cedează Geoffrey.

Îi întinde lui Bunny o listă cu nume şi adrese, iar acesta o împătureşte în două şi o bagă în buzunarul interior al sacoului. Bunny îşi dă seama că a transpirat atît de abundent, încît stofa cravatei lui e udă.

— Nu, Geoffrey, tu eşti şeful. Numai că eu sînt singurul tip din firma asta de trei lulele care are măcar o idee vagă despre cum poţi să vinzi ceva.

Uşa se deschide brusc şi Poodle intră cu rînjetul său larg, blugii prespălaţi şi freza galbenă, sculpturală. Ochii lui injectaţi de alcool sînt de un roşu aprins îngrozitor.

— Exact ce spuneam, zice Bunny, ridicîndu-se.

— Dumnezeule! exclamă Poodle. Ce s-a întîmplat noaptea trecută?

— Cred că s-ar putea ca tu să fi exagerat puţin cu libaţiile, îi zice Geoffrey. Ai atras dezonoarea asupra casei Eternity Enterprises.

Apoi Geoffrey se uită spre Bunny şi întreabă:

— Ce-ţi trebuie?

— Tot tacîmul. Căcaturi de mîini. Căcaturi de faţă. Căcaturi de corp. Căcaturi de păr.

Geoffrey bagă mîna sub birou şi scoate la iveală o grămadă de pliculeţe, tuburi şi sticluţe miniaturale din cele mai diverse, cu loţiuni şi creme, iar

Bunny le varsă în diplomatul lui de mostre.

Apoi Bunny se întoarce spre Poodle, care îl priveşte pieziş, cu ochii lui sclipitori şi dinţii ascuţiţi şi dezgoliţi, imitînd într-un stil inegalabil un saurian răpitor fericit. Îşi mişcă încet podul palmei peste umflătura considerabilă din blugii lui prespălaţi şi ridică o sprînceană.

— Azi-noapte am futut-o pe prietena ta, îi spune Bunny.

— Ştiu. Mi-a spus. Zicea că a fost puţin… trist.

— A, da? Şi ai putea s-o rogi să-mi dea scula înapoi?

Poodle emite un chicotit uşor şi se trage de cercelul de aur din ureche cu degetele lui manichiurate.

— Ştiu. Incredibil, nu? E nebună după yoga. Se pregăteşte să devină instructor.

Poodle îşi freacă mîinile, apoi execută nişte rotiri extravagante din şolduri.

— Distracţie! spune el, prinzîndu-şi organele genitale cu mîna. Vii la Wick să bem una mică?

— Nu. Mă aşteaptă băiatul în maşină.

Poodle se duce la fereastră cu un mers libidinos. Poartă blugi strîmţi şi un tricou cu guler alb şi curat, care îi accentuează umerii largi şi fundul mic şi ferm, dar îi conferă şi silueta unei hiene. Se uită printre jaluzele, iar lumina soarelui face să-i sclipească irisurile de un albastru închis.

— Căcat! Bun, vezi că e un dobitoc care îţi dă amendă!

— Fir-ar a dracu'! spune Bunny, închizînd cu un pocnet diplomatul cu mostre.

— Hei, Bun! reia Poodle, mijindu-şi ochii în lumină, ca şi cum nu i-ar veni să creadă ceea ce vede.

Bunny, care aproape că a ieşit din cameră, se întoarce.

— Băiatul tău pare să aibă un fel de criză!

Bunny trînteşte uşa, iar Geoffrey îşi transportă imensa greutate pînă la frigider şi îi aruncă lui Poodle o bere.

— Tipul ăsta mă îngrijorează, zice el.

Bunny ia amenda lipită pe parbrizul Punto-ului şi execută, în beneficiul poliţistului care se îndepărtează cu pălăria înclinată ironic pe cap şi tastînd ceva pe aparatul lui electronic de amenzi, o pantomimă porno impresionantă a unui tip care i-o trage în cur unui poliţist. Preţ de o clipă, agentul de circulaţie îl priveşte cu ochii goi, ceea ce îl stimulează pe bărbat să execute celebra lui imitaţie a unui poliţist care şi-o suge singur. Apoi Bunny îl vede pe poliţist cum înjură în barbă şi o ia spre Punto, aşa că face un exerciţiu de evaluare a riscurilor – agentul e mare şi e negru –, se urcă în maşină şi porneşte. Poliţistul se opreşte, scutură din cap şi pleacă.

— Ce tupeu pe tipul ăsta! spune Bunny, uitîndu-se peste umăr. Cu un retardat în maşină şi aşa mai departe!

— Era cam nemernic, nu-i aşa, tati? întreabă Bunny Junior.

Bunny priveşte spre fiul său şi zîmbeşte.

— Aşa e, Bunny, băiete.

Dintr-odată în plafonul Punto-ului se aude un ciocănit puternic, iar Bunny tresare şi se uită imediat în toate părţile. La fereastră apare faţa lui Poodle, care îi face semn să coboare geamul.

— E Poodle! sare băiatul.

— Văd, spune Bunny, învîrtind maneta şi deschizînd geamul.

Poodle îşi strecoară două degete în buzunarul de la piept al tricoului său cu guler şi extrage o foaie mică de carneţel, pe care i-o întinde lui Bunny.

— Cadoul meu pentru tine. Tipa stă în Newhaven, spune el din colţul gurii.

Apoi îşi mîngîie un obraz cu unghia sa lustruită, se linge pe buze şi exclamă „Uau!“.

Bunny face semn din ochi înspre băiat şi apoi înspre Poodle, care îşi tamponează involuntar cu degetul intrarea iritată şi scorojită a nării drepte.

— A, da! zice Poodle.

Se apleacă şi îi spune băiatului:

— Hei, Bunny, băiete! Frumoşi ochelari de soare.

— Salut, spune băiatul.

— Azi nu mergi la şcoală? întreabă Poodle, înfigîndu-şi între dinţi o ţigară Mayfair Ultra Light şi aprinzînd-o.

Băiatul scutură din cap că nu.

— Ce noroc pe tine, spune Poodle.

Apoi priveşte spre Bunny şi faţa lui capătă o expresie vicleană, de lup, iar transformarea e atît de convingătoare, încît Bunny aproape că poate să audă cum îi trosnesc oasele feţei.

— Vei descoperi că e o clientă cît se poate de amabilă, şopteşte zgomotos Poodle.

Apoi bagă capul pe geam. Bunny îi simte respiraţia fierbinte şi excitată în ureche.

— Te va ajuta în procesul de vindecare, adaugă el.

Bunny se holbează inexpresiv la Poodle, în timp ce nervul de sub ochiul lui stîng zvîcneşte. Poodle se crispează, iar pe buza de sus îi apar picături minuscule de transpiraţie. Încearcă să zîmbească, dar e cuprins de o anumită rigiditate şi nu reuşeşte.

— Scuze, Bun. Am fost cam deplasat.

Bunny întinde mîna şi îl prinde pe Poodle de obrazul lui ras şi polizat, spunîndu-i încet:

— Eşti un nemernic, Poodle. Ştiai?

Poodle rînjeşte stînjenit şi trage din ţigară, iar mîna lui trădează un tremur de-abia perceptibil.

— Ăăă… da, practic, ştiam.

Bunny îl bate uşor pe obraz, aproape mîngîindu-l.

— Dar eu te iubesc, spune el.

— Şi eu te iubesc, zice Poodle.

— Acum dispari, încheie Bunny, începînd să închidă geamul.

Bărbatul mototoleşte foaia de hîrtie primită de la Poodle şi o aruncă pe jos, la picioarele lui Bunny Junior. Poodle rămîne cu mîna ridicată, într-un gest sardonic de rămas-bun, apoi face nişte mişcări libidinoase din şolduri. Prin cracul blugilor i se vede forma curbată a penisului. Bunny ambalează motorul şi intră orbeşte în traficul de pe Western Road.

— E un tip amuzant, nu-i aşa, tati? zice Bunny Junior.

— Poodle e un dobitoc, fiule.

— Acum ce facem, tati?

Dar Bunny de-abia dacă aude întrebarea fiului său, pentru că, brusc şi absolut pe neaşteptate, are o senzaţie care depăşeşte cu mult tot ce trăise pînă atunci. Simplul fapt că mototolise „cadoul“ lui Poodle şi apoi îl aruncase îl umple pe Bunny de convingerea că este stăpînul propriei sale vieţi. Mai simte apoi şi o nemaiîntîlnită senzaţie de virtute. Simte că e străbătut de un val spontan de euforie. Coteşte la stînga, pe Adelaide Crescent, luînd-o înspre mare.

— Sînt stăpînul poftelor mele, spune Bunny încet, doar pentru sine.

— Şi eu, tati, completează Bunny Junior.

Ajunşi pe Adelaide Crescent, depăşesc succesiunea maiestuoasă a teraselor în stil Regency, privesc în tăcere cum în parc un tată îi aruncă un disc *frisbee* fiului său, în timp ce mama întinde o pătură în carouri, după care se apleacă asupra unui coş de picnic din răchită. „Aoleu!“ se gîndeşte Bunny.

— Acum ce facem, tati? întreabă băiatul.

— Acum mergem să scuturăm copacul şi să vedem dacă pică vreun ban, asta facem, răspunde Bunny.

Bunny Junior îşi scoate ochelarii de soare şi se încruntă.

— Ce?

— Mergem să stoarcem ceva mălai de la gagici.

Puştiul îi zîmbeşte lui Bunny, dar e genul de zîmbet care arată de parcă s-ar fi desprins de pe faţa băiatului, ar fi căzut pe jos, s-ar fi sfărîmat şi apoi

ar fi fost lipit la loc aşa, la întîmplare. E un zîmbet în zigzag, mic, strîmb şi rupt. Bunny observă asta, dar şi expresia derutată a băiatului, lipsa totală de înţelegere, uriaşul semn de întrebare care pluteşte deasupra capului său ca în desenele animate, şi se gîndeşte: „Copilul ăsta nu înţelege absolut nimic. Şi ce-i cu zîmbetul ăla?“.

— Mergem să vindem chestii! spune exasperat Bunny.

— Eşti bun la asta, nu-i aşa, tati? spune băiatul, foindu-se şi învîrtindu-şi ochelarii în mînă ca pe o elice.

Bunny se apleacă spre el şi îi zice, plin de uimire şi de încîntare:

— Sînt cel mai bun, Bunny, băiete!

— Toţi cred că eşti cel mai bun, nu-i aşa, tati?

Însă tocmai trec pe lîngă un refugiu de autobuz, unde e plasată o reclamă cu noua colecţie de lenjerie a mărcii lui Kylie Minogue pentru magazinele Selfridges, colecţie numită „Love Kylie“, iar Bunny încearcă să-şi aducă aminte ce îi spusese Poodle că văzuse pe Internet despre Kylie, dar nu reuşeşte. Simte în schimb cum un val de sînge violent şi agitat îi pulsează în membre, iar degetele lui zvîcnesc pe volan. Priveşte spre băiat.

— Aş putea vinde o bicicletă unei ştiuci-de-mare! spune Bunny.

Băiatul rîde.

— Nu… nu… aş putea vinde *două* biciclete unei ştiuci-de-mare!

Băiatul se uită la tatăl său şi, văzînd uşurinţa cu care acesta se mişcă prin trafic, cu o mîna pe volan, cotul scos pe geam, sclipitorul lui simţ al umorului şi stilul în care se face plăcut tuturor, chiar şi oamenilor complet necunoscuţi, zîmbetul lui extraordinar, ochelarii de soare mari şi curbaţi, cravata cu iepurii de desene animate, cîrlionţul lui fabulos, ţigările lui şi toată chestia cu diplomatul lui cu mostre, strigă:

— Eşti fantastic, tati!

Bunny îşi dă capul pe spate şi strigă şi el:

— Să fiu al naibii, Bunny, băiete, dacă nu i-aş putea vinde un parc de biciclete *întreg*!

Rîde, apoi îşi aminteşte ce îi spusese Poodle despre Kylie Minogue: citise el pe nu ştiu ce blog că avea orgasme ca un foc de artificii şi că, practic, nu se dădea înapoi de la nimic! Era *insaţiabilă*!

Bunny se uită la foaia de hîrtie mototolită care se rostogoleşte pe lîngă picioarele lui Bunny Junior, se strîmbă, îşi smulge privirea de la hîrtie, schimbă ostentativ viteza şi accelerează, spunînd:

— Ai multe de învăţat.

— Ştiu, tati, răspunde băiatul.

13

— Uite care-i treaba, Bunny, băiete: dacă te duci la un stejar sau la un ulm nenorocit sau ceva – ştii, la unul din ăia cît casa, cu trunchiul gros şi solid, rădăcini imense, înfipte adînc în pămînt, şi crengi uriaşe, pline de frunze, aşa –, deci te duci la el şi îl scuturi, ei bine, ce o să se întîmple?

Bunny merge foarte încet cu Punto-ul prin cartierul Wellborne din Portslade, uitîndu-se la lista de clienţi pe care i-a dat-o Geoffrey. Blocurile aruncă umbre lungi şi întunecate, iar Bunny se apleacă peste volan şi se uită prin parbriz după numărul respectiv.

— Nu prea ştiu, tati, spune Bunny Junior, ascultînd concentrat, memorînd informaţiile şi ştiind că odată, cu timpul, probabil că va înţelege.

— Păi, bineînţeles că n-o să se întîmple nimic, ce naiba! spune Bunny, oprind maşina. Poţi să stai acolo şi să scuturi la infinit şi n-o să se întîmple nimic, doar că tu o să oboseşti. Corect?

Atenţia băiatului e distrasă pe moment de trei adolescenţi care stau cocoţaţi pe spătarul unei bănci de lemn şi fumează. Sînt depersonalizaţi de blugii foarte largi şi de tenişii prea mari, capetele ţigărilor strălucesc undeva în cotloanele întunecate ale glugilor, iar Bunny Junior îşi pune ochelarii de soare şi se chirceşte pe locul său.

— Corect, tati, zice el.

Bunny coboară geamul, scoate capul afară şi studiază blocurile.

— Dumnezeule! Ar putea măcar să pună dracului numere la intrare! exclamă el.

Apoi potriveşte oglinda retrovizoare şi se priveşte în ea. Îşi aranjează cîrlionţul pomădat de pe frunte, ca să-i stea ca un corn al unui animal mitologic.

— Dar dacă te duci la un copac subţire, uscat şi futut, cu un trunchi veştejit şi cîteva frunze atîrnînd ca vai de mama lor, îl prinzi în mîini şi îl scuturi de să-l ia dracu' – cum spunem noi, cei din domeniu –, atunci frunzele alea nenorocite cad imediat! Da?

— Sigur, tati, spune băiatul.

Bunny Junior se uită cum unul dintre adolescenţi îşi dă gluga jos, lăsînd să se vadă o mască albă de hochei, cu un craniu uman imprimat pe ea.

— Acum, vezi tu, stejarul cel mare e împuţitul plin de bani, pricepi? Iar copacul subţire e fraierul sărac, care n-are nici un ban. Înţelegi ce zic?

Bunny Junior aprobă din cap.

— Ei, asta e mai uşor de spus decît de făcut, Bunny, băiete. Vrei să ştii de ce?

— Sigur, tati.

— Pentru că toţi nemernicii, cu tot cu cîinii lor, se iau de copacii ăştia mici şi îi scutură cît pot: guvernul, nenorocitul de proprietar, loteria la care n-au nici o şansă să cîştige, consiliul local, executorii lor împuţiţi, hoardele lor de plozi mucoşi, care îşi fac de cap, pentru că sînt prea idioţi ca să se poată controla un pic, toate căcaturile inutile pe care le văd la televizor, supermarketurile, amenzile pentru parcare, asigurarea pentru nu mai ştiu ce, pileala, storcătoarele de fructe, agenţii de pariuri – fiecare nemernic şi cîinii lor păduchioşi, cu trei picioare şi un singur ochi, scutură copacul ăsta subţire.

Bunny îşi încleştează mîinile şi le zgîlţîie ca şi cum ar strînge de gît pe cineva.

— Şi atunci tu ce faci, tati?

— Păi, trebuie să ai ceva despre care ei cred că le trebuie aşa, ştii, în primul şi-n primul rînd.

— Ce anume, tati?

— Speranţă… ştii… Un *vis*. Trebuie să le vinzi un vis.

— Şi care e visul, tati?

— Care e visul?

Bunny Junior vede cum tatăl său îşi potriveşte cravata, apoi întinde mîna spre bancheta din spate şi îşi ia diplomatul cu mostre. Îl deschide, verifică conţinutul şi îl închide la loc. Se uită la Bunny Junior, îşi îndreaptă spatele, deschide uşa maşinii, arată cu degetul mare spre piept şi conchide:

— Eu sînt visul.

Bunny se dă jos din maşină, apoi bagă capul din nou prin portiera deschisă.

— Nu stau mult. Rămîi în maşină, spune el, închizînd portiera.

Bunny Junior priveşte neliniştit în jur, apoi se gîndeşte „Ei, n-o să-i facă nimeni rău unui băiat de nouă ani, mai ales unuia care are ochelari de soare“, dar, ca măsură de precauţie, se lasă să alunece şi mai mult în scaun şi priveşte peste marginea portierei cum tatăl lui se apropie de adolescenţii de pe bancă – nişte tipi care probabil că au comis împreună vreo sută de crime sîngeroase şi fac sex tot timpul.

— Ştie vreunul dintre voi unde e apartamentul nouăzeci şi cinci? întreabă Bunny.

Adolescentul din mijloc – deşi Bunny nu e absolut sigur – spune „Cară-te dracului!“, apoi execută o mişcare de hip hop, dar cu degetul mijlociu ridicat.

Bunny zîmbeşte cu amabilitate şi spune:

— Da, foarte bine, dar credeţi că numărul nouăzeci şi cinci e în blocul ăsta?

Arată spre vest.

— Sau în ăsta?

Arată spre est.

Tinerii trag din ţigări, emiţînd trîmbe din întunecimea glugilor lor. Nici unul nu spune nimic, dar se simte în atmosferă cum potenţialul pentru violenţă se accentuează, în timp ce adolescenţii îşi repoziţionează trupurile în interiorul hainelor lor uriaşe, de benzi desenate. Cel din mijloc lansează o picătură de scuipat, care aterizează la picioarele lui Bunny.

Bunny face un pas spre el şi i se adresează:

— Ştii de ce îmi aminteşti, fiule?

— De ce, bunicule?

— De un clitoris.

— Un ce?

— Cred că e din cauza glugii.

Bunny se întoarce şi se îndreaptă spre prima clădire. Pe la ureche îi trece un chiştoc aprins de ţigară, iar Bunny strigă, fără să se întoarcă:

— Poţi să mori din cauza ţigărilor! Faci cancer şi mori!

Ajunge la casa scărilor, flutură din braţe dramatic, ca şi cum s-ar adresa lumii întregi, şi strigă:

— Gîndeşte-te ce pierdere uriaşă pentru umanitate ar fi asta!

Apoi Bunny dispare în holul întunecos. Sare peste un prezervativ plin de spermă moartă de adolescent, care zace în mijlocul gunoaielor strînse lîngă trepte. Începe să urce scările, în timp ce mirosul chimic şi acru de înălbitor şi urină îl izbeşte în faţă ca un pumn. Fără nici un fel de motiv, se gîndeşte la dihotomia sexy şi suprarealistă dintre cizmele Ugg lăţoase ale Pamelei Anderson şi păsărica ei (aproape) rasă. Cînd ajunge sus, în faţa pantalonilor lui s-a înălţat un wigwam respectabil. Spre supriza lui, descoperă că, în mod miraculos, stă în faţa uşii cu numărul 95. Se întoarce, priveşte peste balustradă şi se concentrează pe modelul cosmic de găinaţ de pescăruş care decorează plafonul Punto-ului pînă cînd erecţia lui cedează.

Observă că adolescenţii au plecat de pe bancă şi în locul lor a venit un bărbat gras într-o rochie înflorată, care mîrîie ca un animal şi trage de eticheta cu preţul de pe ceva ce pare a fi o orhidee mare în ghiveci.

Bunny speră, cumva colateral, că Bunny Junior a încuiat uşile de la maşină. Apoi se întoarce şi bate la uşa cu numărul 95 pe ea.

Bunny Junior deschide enciclopedia la litera „C“ şi citeşte despre călugăriţă, o insectă cu trup bine camuflat, cap mobil şi ochi mari. Citeşte că femela mănîncă masculul în timpul copulării, începînd de la cap, apoi caută „copulare“ şi se gîndeşte „Uau, ce chestie!“ Depozitează informaţia în memorie, într-o cutie virtuală de o anumită culoare, punînd-o pe unul din rafturile băncii virtuale din mintea lui. Are sute de astfel de cutii care se conectează şi interconectează şi pe care le poate deschide cînd vrea, într-o clipă. Întreabă-l despre Bătălia pentru Anglia sau despre carii de lemn şi el îşi va răspunde. Dacă vrei să afli ceva despre insulele Galapagos sau despre metoda Heimlich, Bunny Junior e omul potrivit. E un dar al lui.

Însă două lucruri îl îngrijorează pe Bunny Junior cît stă ghemuit pe locul din faţă al Fiatului Punto.

Mai întîi, cînd încearcă să şi-o amintească pe mama sa, descoperă că imaginea ei dispare în continuare. Îşi aminteşte anul cînd a fost construit Turnul Eiffel, dar îi este din ce în ce mai greu să-şi aducă aminte cum arăta mama lui. Asta îl face să se simtă rău. Încearcă să aranjeze amintirile lucrurilor pe care le-au făcut împreună ca pe nişte exponate îngheţate în timp, ca păsările împăiate din vitrinele de la muzeul Booth, celebru în lumea întreagă. Le aranjează în memoria lui ca şi cum ar fi nişte figurine de ceară sau aşa ceva. Dar imaginea mamei lui se risipeşte necontenit, aşa că atunci cînd se duce să vadă, să zicem, scena zilei în care s-a dat în leagăn pe terenul de joacă din parcul St. Ann’s Well, împreună cu mama lui, se vede pe el înălţîndu-se sus, în aer, cu picioarele întinse în faţă şi rîzînd plin de însufleţire… dar cine îl împinge? O femeie fantomă care se dizolvă încet, la fel de incompletă ca o hologramă. În clipa asta se simte suspendat pentru totdeauna în leagăn, sus, în aer, fără să mai coboare vreodată de acolo, lipsit

de orice atingere sau influenţă umană, lipsit de mamă, iar după ce se opreşte din plîns şi îşi şterge lacrimile cu mîneca, îşi face griji din cauza altui lucru.

Pe banca unde stăteau adolescenţii delincvenţi acum stă un gras în rochie, care se distrează cu o plantă în ghiveci. Poartă o perucă lila. Din cînd în cînd se uită spre băiat şi scoate un sunet ca de monstru – poate de vîrcolac, de cerber sau aşa ceva. Asta îl sperie pe Bunny Junior, care întinde mîna pe furiş şi încuie portiera maşinii. După ce face asta, priveşte spre intrarea în casa scărilor, unde a dispărut tatăl său, şi vede acolo o femeie blondă într-o cămaşă de noapte portocalie, cu spatele întors spre el şi parţial învăluită în umbră. Bunny Junior îşi pune mîna pe faţă şi vede cum, chiar sub privirea lui, femeia se afundă şi mai tare în umbră şi dispare, se dematerializează, se atomizează sau aşa ceva, nu se poate hotărî care dintre ele.

14

— Ei, haideţi să vedem ce-avem aici, spune Bunny, în timp ce cîrlionţul său pomădat, de cuceritor, îi atîrnă fermecător pe frunte. Zoë, te-am pus pe listă cu crema Replenishing Hand, loţiunea Elastin Extra Relief pentru corp şi mîini, masca specială cu migdale, miere, lapte şi aloe, masca de păr Phytocitrus, crema de faţă Re-Nutriv Lifting şi uleiul de baie Moroccan Rose Otto… ăsta e foarte bun, din cîte îmi spun doamnele…

Bunny stă la o masă circulară dintr-o bucătărie drăguţă, împreună cu trei femei de aproximativ treizeci şi cinci de ani. Zoë e îmbrăcată în pantaloni de trening ciocolatii, de velur, şi un tricou de la sala LA Fitness, de pe North Road. E înaltă, cu păr roşcat şi ochi căprui închis, şi are un fluture mic şi roz tatuat pe partea interioară a încheieturii mîinii drepte. „Nebunie“, se gîndeşte Bunny în timp ce se apleacă spre ea şi citeşte din formularul lui de comandă. Observă în treacăt că fulgii de zăpadă miniaturali care atîrnă de urechile ei aruncă într-un mod nefavorabil diamante de lumină pe partea de jos a mandibulei femeii.

Pe de altă parte, Amanda e scundă şi îi aminteşte lui Bunny de Kylie Minogue, dacă laşi la o parte faptul că extensiile de păr multicolore o fac să semene cu un spiriduş şi că are sîni imenşi, şolduri înguste şi fund, practic, deloc. Şi ea poartă acelaşi tip de pantaloni de trening ciocolatii, de velur, ca şi Zoë şi leagănă în poală un bebeluş care bolboroseşte şi arată spre lucruri care nu sînt acolo sau sînt acolo, dar numai el le poate vedea.

Georgia, în casa căreia se află, are pe ea un tricou de culoarea piersicii, pe a cărui faţă e imprimat ceva ce seamănă cu reprezentarea de un argintiu metalizat a unei ciuperci. Poartă blugi albaştri şi espadrile din material de blugi asortate, are ochi violeţi, e supraponderală şi, chiar dacă fiecare dintre femeile de aici are aspectul însufleţit, dar epuizat de truda cu bebeluşul, aspect specific proaspetelor mame, există la ea ceva ce sugerează pericolul, iar asta stîrneşte chicoteli nervoase şi cristaline.

Zoë arată cu mîna înspre formularul de comandă şi spune:

— Dacă asta nu mă rezolvă, nu mă mai rezolvă nimic!

Micuţa Amanda are un rîs amplu şi gutural, în timp ce rîsul Georgiei seamănă cu clinchetul unor clopoţei. Disonanţa lor bizară îl amuză în secret pe Bunny şi în obraji îi apar gropiţe. Îşi îndreaptă atenţia către Amanda şi o atinge scurt cu degetul arătător pe încheietura mîinii. Bebeluşul începe să scîncească, în semn de protest faţă de această intruziune, iar Amanda, fără să-şi ia ochii de la Bunny, îi bagă suzeta în gură.

Bunny studiază formularul de comandă.

— Deci, Amanda, te-am pus cu aceleaşi lucruri ca ale Zoëi, dar fără masca de păr, din cauza…

— Extensiilor! spun Zoë şi Amanda, întinzînd gîtul în faţă.

Sînt la a doua sticlă de vin roşu şi Amanda – în special ea – pare uşor îmbujorată. Pe masa din faţa lor stă deschis diplomatul cu mostre al lui Bunny, din care se iţesc sticluţele şi pliculeţele cu loţiuni şi creme.

— …extensiilor de păr. Care, apropo, sînt foarte frumoase. În plus, ai vrut Dermo-expertise Eye Solace, spune Bunny. Şi… o sticlă mare de whisky şi un somn bun.

Femeile rîd.

— Păi, pentru un somn bun…

Amanda se preface că îşi strînge de gît copilul.

Bunny observă modul în care Georgia se trage de tricou şi se foieşte în scaun, aşa că se întoarce spre ea şi spune cu voce glumeaţă:

— Acum, *Georgia*, de tine sînt *foarte* dezamăgit.

Remarcă valul de roşeaţă care apare pe gîtul femeii.

— Aah, Georgia, omul e dezamăgit! spune Zoë.

O mustră pe Georgia, bătînd-o uşor peste mînă. Georgia lasă capul în jos, bea din vin şi se trage de tricou, toate în acelaşi timp.

— Ai comandat crema de mîini, loţiunea de corp, masca specială cu migdale şi aloe, masca de păr şi crema de faţă, dar nu ai comandat… şi mă doare să spun asta… *nu* ai comandat uleiul de baie Moroccan Rose Otto.

— Georgia! o ceartă Zoë. Nesimţito ce eşti!

— Ceea ce mă uimeşte pe mine e cum de o femeie frumoasă ca tine simte că are dreptul să-i refuze trupului ei exact lucrul după care el tînjeşte… un paradis lichid… sută la sută ulei de plante şi arome naturale… romantic, de modă veche şi senzual… chestia asta, care e un fel de Barry White la sticlă… cu un uşor parfum de Orient. Seara te strecori în el, iar el te va purta spre paradis…

Bunny îşi pune mîna pe partea interioară a încheieturii Georgiei, apasă pe aluatul moale al cărnii ei şi are impresia că simte cum i se accelerează pulsul. Închide ochii şi îi şopteşte:

— Sînt foarte, foarte dezamăgit…

— Georgia, ia naibii uleiul de baie! strigă Amanda sau Zoë, după care izbucnesc iar toate trei într-un rîs ascuţit.

Copilul din poala Amandei scuipă suzeta din gură, îşi dezgoleşte gingiile sclipitoare şi scoate un sunet imposibil de interpretat.

Sub ochii Georgiei s-au format picături minuscule de transpiraţie.

— Bine. Iau şi uleiul de baie! spune ea, apoi scoate chicotitul ei tensionat şi argintiu.

Bunny îşi suflecă mînecile şi scrie pe formularele de comandă:

— O sticluţă de ulei Moroccan Rose pentru frumoasa Georgia.

Bunny îi zîmbeşte Georgiei, care după un timp îl priveşte în ochi şi îi zîmbeşte şi ea, iar Bunny ştie, mai clar decît ştie orice altceva, fără vreun

strop de aroganţă ori trufie, că ar putea s-o fută pe Georgia acum, imediat. Şi pe Amanda, se gîndeşte el. Pentru Zoë ar fi nevoie de ceva mai mult efort, dar Georgia ar ceda sigur – şi ar ceda complet.

— Acum, doamnelor, am şi unele produse destul de speciale pentru bărbaţi. Poate un cadou pentru soţior…?

Cele trei femei se privesc, apoi izbucnesc în hohote de rîs.

— Ai vreo cremă de faţă cu sticlă pisată în ea? întreabă Zoë.

— Sau o baie de acid marocană? sare şi Amanda.

— Mi se pare mie sau există aici unele probleme cu soţii? întreabă Bunny.

— Acum nu mai există! spun Amanda şi Zoë, care bat palma în semn de solidaritate.

— Sper că nu şi tu! zice Bunny, privind spre Georgia.

— Nu mai e, răspunde ea, dînd din cap.

— Cum? Adică de tot? întreabă Bunny.

— Da. De tot.

Bunny se apleacă în faţă şi cîrlionţul lui uleios se unduieşte pe frunte ca şi cum ar fi înzestrat cu viaţă. Apoi spune pe un ton conspirativ:

— Daţi-mi voie să vă zic, doamnelor, că mie mi se pare că sînt complet duşi cu pluta.

În acest moment în bucătărie intră două fetiţe. Ceva incomprehensibil a retezat atracţia hipnotică a ecranului cu plasmă din living. Fetele se opresc şi privesc spre adulţi cu ochi de *zombie*, iar una dintre ele întinde mîna şi îşi scoate aţa bikinilor din fund. Apoi se întoarce şi dispare înapoi în living, iar cealaltă o urmează imediat.

— Fermecătoare, spune Bunny.

Femeile rîd cu rîsurile lor diferite, apoi cad într-o tăcere meditativă, ca şi cum cursul vieţilor lor s-ar schimba chiar acolo, pe loc: pieliţe uscate care se desprind, răni vechi care se vindecă, orizonturi noi şi pline de speranţă care se deschid…

Zoë ia o scamă de pe piciorul treningului ei ciocolatiu de velur.

— Aveţi copii, domnule Munro?

Bunny îşi dă seama că se înşelase în privinţa lui Zoë şi că ar putea s-o futǎ şi pe ea. O pisică mică şi gri intră în bucătărie pe ferestruica tăiată în uşă şi se plimbă degajată prin încăpere.

— Spune-mi Bunny.

Bunny îşi duce mîinile în spatele capului şi le flutură ca pe nişte urechi de iepure. Îşi încreţeşte nasul şi scoate un fornăit.

— Ai copii, Bunny? reia Zoë.

— Unul. Un băiat, răspunde el şi simte un spasm intestinal supărător cînd îşi aminteşte că fiul lui îl aşteaptă în maşină.

Se uită la ceas.

— Cum îl cheamă? întreabă Georgia.

— Bunny Junior, spune Bunny cu o emoţie dezarmantă, care umple camera cu o durere blîndă şi sinceră. Băiatul e lumina vieţii mele. Soarele răsare şi apune odată cu el.

— Şi doamna Munro? întreabă Zoë, aplecîndu-se în faţă şi inspirînd adînc.

Bunny observă, cu ochiul specialistului, că sînii lui Zoë nu fac nici un fel de concesie gravitaţiei, ca şi cum ar fi cioplіţi din granit, din cremene sau aşa ceva.

— Nu mai e, spune Bunny, simţind o neaşteptată crampă în gît.

— Cum aşa?

Georgia o bate uşor pe Zoë pe braţ şi îi zice:

— Nu mai fi aşa de băgăreaţă.

— A murit, spune Bunny. De curînd.

— Nu se poate! exclamă corul mamelor.

Georgia îşi duce mîna la gură şi spune:

— Ah, sărmanul de tine!

Vrea să îl prindă pe Bunny de mînă, dar îşi înfrînează impulsul.

— Nu pot să spun că a fost uşor, zice Bunny, privind peste umăr.

— Nu, sigur că nu, aprobă femeile.

Bunny îşi ia paharul de vin şi are senzaţia bizară că acest scenariu nu este doar al lui – şi nici măcar al celor trei femei –, ci mai degrabă joacă toţi sub ochii altcuiva, aşa că se uită din nou peste umăr, să vadă dacă e cineva acolo.

— Aţi simţit? exclamă el, băgîndu-şi capul între umeri.

Femeile îl privesc întrebător.

— Un fel de răcoare în aer? explică Bunny, privind din nou peste umăr.

Dar apoi ridică paharul şi spune:

— În cinstea vieţii!

Mîna îi tremură, iar vinul se varsă din pahar şi îi îmbibă manşeta cămăşii.

— În cinstea vieţii, spun femeile, privindu-se una pe cealaltă.

— Şi pentru toate rahaturile ei! completează Bunny, golindu-şi paharul dintr-o înghiţitură. Sînteţi sigure că nu simţiţi nimic?

Bunny se cutremură şi priveşte în spatele lui. Se uită la ceas, dar cifrele sînt înceţoşate. Îşi ia sacoul.

— Trebuie să plec, doamnelor… începe el, dar remarca lui e întîmpinată cu proteste zgomotoase. Zău, fetelor, sînt un om al muncii!

Bunny îşi ridică gulerul de la sacou. Observă cum de pe buze i se desprinde un fuior de abur, ca un semn de întrebare.

— V-am dat asta?

Bărbatul bagă mîna în buzunarul de la piept al sacoului şi scoate nişte cărţi de vizită. Le întinde cîte una lui Zoë şi Amandei.

— Veţi primi produsele voastre în cel mult zece zile lucrătoare. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, nu… ăăă… nu ezitaţi să mă sunaţi. Bine? Mi-a făcut… ăăă… mare plăcere.

Bunny se întoarce spre Georgia, pe care o vede printr-o peliculă înceţoşată. Georgia se uită şi ea la el, cu ochii ei violeţi deveniţi izvoare de

compasiune.

— Te simţi bine? întreabă ea.

— Ăăă… uite aici cartea mea de vizită. Te rog să n-o piezi… A… şi dacă e ceva, eu… ăăă… vreau să zic dacă e *ceva* ce aş putea să… fac pentru tine, te rog, nu ezita să mă suni. Ziua sau… ăăă… ştii… noaptea.

Georgia îşi pune mîna pe mîna lui Bunny şi spune „Ce e?“, apoi scoate din poşetă un şerveţel pe care i-l întinde. Bunny îşi dă seama, cu un fior, că ciuperca metalică de pe tricoul Georgiei nu e deloc o ciupercă, ci un nor atomic.

— Ai cei mai… ăăă… extraordinari ochi, Georgia, spune Bunny, tamponîndu-şi obrajii. Ăăă… sînt… foarte adînci.

— Ah, sărmanul de tine! şopteşte Georgia ca pentru sine.

— Adînci ca… ăăă…

Zoë îşi duce mîna la gură şi strănută, împroşcînd un jet mic de stropi peste fluturele roz tatuat pe încheietură. Priveşte spre Amanda, trage aer în piept şi spune:

— O, Doamne!

Bunny îşi închide diplomatul cu mostre, îşi împinge scaunul în spate, se ridică şi zice:

— La revedere, doamnelor.

Priveşte în jurul său, deschide uşa şi dispare, lăsînd în urma lui o atmosferă de incredulitate şi tristeţe.

— Uau! face Zoë.

Bunny stă pe palier, apoi se sprijină de balustradă şi îşi dă seama, şovăitor, că din partea cealaltă – partea morţii – îi este adresată o solicitare, dar nu are idee care anume. Coboară scările şi traversează curtea bătută de vînt, cu umbrele ei rectangulare şi întunecate, luînd-o înspre maşină.

Bărbatul cel gras, în rochie şi cu perucă lila, îl vede pe Bunny, se ridică de pe bancă şi se apropie de el, mîrîind încet şi ţinînd ghiveciul în faţă ca pe

un copil care şi-a murdărit scutecele, ca pe un pachet de nitroglicerină sau aşa ceva.

— Nu te apropia de mine, dementu' dracului! exclamă Bunny, oprindu-se şi fixîndu-şi picioarele ferm pe sol.

Tipul se uită la Bunny şi vede la el ceva suficient de impresionant cît să-l facă să reevalueze oportunitatea demersului său actual. Execută o retragere la viteză mărită, ca într-o comedie mută, şi se aşază din nou pe bancă, în poziţia lui cocoşată şi enervantă.

— Nebunu' dracului! bombăne Bunny, traversînd curtea şi suindu-se apoi în maşină.

— Te simţi bine, tati? întreabă Bunny Junior.

— Ce? spune Bunny. Ce dracu'…?

Băiatul închide enciclopedia şi îi zice tatălui său:

— Nu-mi place deloc aici, tati.

Bunny porneşte maşina şi spune, mai mult pentru sine decît pentru fiul său:

— Atunci hai să ne cărăm d-r-a-c-u-l-u-i de aici!

— Unde, tati?

Bunny bagă mîna în buzunarul hainei, scoate lista cu clienţi şi i-o îndeasă lui Bunny Junior în mînă.

— Asta e lista cu clienţii, anunţă Bunny.

— Bine, spune Bunny Junior.

Apoi Bunny întinde mîna pe lîngă băiat şi pocneşte torpedoul, care se deschide. Scoate un ghid al străzilor.

— Ăsta-i un ghid al oraşului, de la A la Z, spune el.

— Bine.

— Bine. Acum tu eşti copilotul, continuă Bunny în timp ce Punto-ul se strecoară pe şosea.

— Copilotul? întreabă băiatul.

— Copilotul!

Bunny Junior se uită la listă şi face o mişcare elegantă din mînă, cu care speră să-l impresioneze pe tatăl său, să-l facă să-i placă de el sau cel puţin să nu fie furios pe el. Arată numele cu degetul.

— Următoarea oprire, Shoreham! spune el cu optimism.

15

Bunny Junior se uită la un gîndăcel care aterizează pe parbriz şi, din unghiul lui de vedere privilegiat, admiră pîntecele negru, ca de bijuterie, al gînganiei în timp ce gîndăcelul se plimbă pe sticlă. Îl încîntă, de asemenea, şi sclipirea lui misterioasă, arămie, şi se întreabă cum un lucru atît de obişnuit poate fi aşa de minunat. Bagă mîna în buzunar, scoate un marker negru, îl pune pe parbriz şi urmăreşte pe sticlă traiectoria sinuoasă a gîndacului. Se întreabă dacă există vreo regularitate sau vreo logică în ea. Lui Bunny Junior îi plac foarte mult gîndacii – i-au plăcut întotdeauna şi îi vor plăcea întotdeauna. Cînd era mai mic, avea un cartuş de ţigări plin cu gîndaci morţi, iar acum încearcă să-şi amintească ce a făcut cu ei. Avea tot soiul de gîndaci – stafilini, sfîrleze, gropari, carabide, gîndaci comuni (precum cel de aici), cantaride, gîndaci de bălegar, cardinali, cărăbuşi, rădaşte şi preferatul lui, scarabeul. Scarabeul e cea mai puternică creatură din lume: are trei coarne pe cap şi poate să ridice de opt sute cincizeci de ori greutatea lui. Dacă un om ar fi în stare de aşa ceva, ar însemna că ar putea să ridice şaizeci şi cinci de tone. Trece în revistă, în tăcere şi doar pentru sine, toţi gîndacii pe care îi cunoaşte, iar în timp ce face asta, trasează rătăcirile – acum evident aleatorii – ale acestui gîndac obişnuit, făcînd ca acea bucată de parbriz să arate ca suprafaţa exterioară a unui creier care se dilată încet. Se descurcă destul de bine în calitate de copilot, îşi zice el. Are talent la citirea hărţilor şi dă instrucţiuni clare, iar tatăl său, care poate fi un partener destul de dificil dacă nu te ridici la înălţimea situaţiei, îl asigură că

se descurcă foarte bine. Însă ceva în sinea lui se întreabă ce Dumnezeu *face*, de ce se plimbă toată ziua cu maşina şi lipseşte de la şcoală. „Învăţ meserie“, presupune el. Atmosfera devine de un roz corai, pe cer atîrnă nori în culori aprinse, ca nişte pancarte zdrenţuite, soarele alunecă în spatele caselor şi băiatul aude scandalul pe care îl fac graurii la lăsarea serii. Tatăl lui i-a promis că asta e ultima treabă pe ziua de azi. Gîndacul se tîrăşte, făcîndu-şi traseul său anarhic şi lipsit de scop, iar creierul acela mare şi negru se dilată în faţa ochilor iritaţi şi urduroşi ai lui Bunny Junior.

— Crema Replenishing cu petale de trandafir are puteri de refacere aproape magice, spune Bunny.

Stă pe canapeaua înflorată din livingul unei case modeste, dar îngrijite, din Ovingdean. Se simte epuizat, stors complet şi mai ales speriat. A ajuns să creadă că există anumite forţe care acţionează în el şi în jurul lui şi asupra cărora are foarte puţin control sau chiar deloc. Se simte cumva difuz, ca şi cum ar juca un rol secundar într-un film al altcuiva, în care dialogul e în marţiană asincronă şi subtitrarea în mongolă sau aşa ceva. I se pare teribil de greu să-şi dea seama cine e aici *marele* mahăr. Optimismul de azi-dimineaţă a cedat locul convingerii că, în esenţă, e complet varză. În plus, îşi dă seama că îi vine foarte greu să accepte faptul că există o posibilitate foarte clară ca soţia lui să-l supravegheze din lumea morţilor şi că, într-un anumit fel, el trebuie să se comporte frumos. Şi e ceva aproape imposibil, în condiţiile în care femeia care stă în faţa lui, o anume domnişoară Charlotte Parnovar, o posesoare a unei perechi de pepeni autentici, înveliţi în lînă, transmite semnale atît de clare şi de incontestabile, încît Bunny aproape că poate să vadă cum între ei ţîşnesc scîntei. Trebuie spus că Bunny s-a considerat întotdeauna un conductor de electricitate de prima mînă şi, în timp ce masează braţele electrizate ale lui Charlotte, începe să înalţe un cort, un aeroport sau un paratrăsnet în chiloţii lui cu dungi de zebră.

— Această cremă bogată în colagen şi elastină poate spori gradul de catifelare a mîinilor cu pînă la două sute la sută, spune Bunny.

— Serios?

Charlotte are o frunte înaltă şi interesantă, complet golită de expresie într-un mod sexy, cu excepţia faptului că în mijlocul ei se ridică un furuncul mare şi bizar, de forma unei scoici albicioase. Are un puf aproape invizibil pe buza de sus, iar părul ei ţeapăn şi distrus de peroxid e dat pe spate şi strîns la ceafă cu o agrafă de metal. Strînsoarea e atît de dură, încît îi alungeşte ochii uşor ironici. Charlotte stă în faţa lui Bunny, pe o canapea înflorată, perechea celei pe care stă el, e îmbrăcată în pantaloni scurţi roz, pufoşi şi largi, şi o bluză din bumbac roz, mulată pe sînii ei mari şi moi. La gît poartă un lănţişor de argint cu un talisman strălucitor minuscul, ca o comoară sclipitoare aruncată de valuri pe un recif de coral.

Pe peretele din spate e atîrnată o fotografie înrămată dintr-un musical din West End, iar pe peretele opus o reproducere după un autoportret al Fridei Kahlo, îmbrăcată în ţigancă şi ţinînd în braţe o maimuţică maro. Pe măsuţa din faţa lui Bunny – o chestie făcută în casă din cărămizi şi plexiglas fumuriu – se află diplomatul cu mostre, alături de un bol distonant cu petale de flori ofilite.

Bunny continuă să maseze cu cremă mîinile lui Charlotte, frămîntîndu-le şi urmînd conturul degetelor.

— Puterile ei vindecătoare unice pătrund adînc în piele, lăsînd mîinile suple şi… fericite, spune Bunny.

Dacă îşi reglează puţin vederea laterală, Bunny poate observa cum muşchiul de pe partea interioară a coapsei lui Charlotte zvîcneşte sub cracul căscat al pantalonilor ei scurţi. Degetele ei sînt osoase, puternice şi lubrifiate şi, în timp ce le masează, Bunny îşi imaginează vaginul femeii, care e la mai puţin de un braţ distanţă.

— E… ăăă… miraculoasă, spune Bunny.

— Nici nu mă îndoiesc, comentează Charlotte.

Vocea ei are o masculinitate super-sexy, iar Bunny se nelinişteşte o clipă, dar apoi îşi dă seama imediat de absurditate – dacă ar fi lesbiană, nu l-ar lăsa să facă aşa ceva cu mîinile ei –, aşa că îşi apasă degetul mare în palma ei deschisă, învîrtindu-l încet.

— S-au făcut şi teste, spune Bunny, accentuînd ultimul cuvînt, lungindu-l şi catifelîndu-l.

— Ce fel de *teste*? întreabă Charlotte, imitîndu-l şi ironizîndu-l cu blîndeţe.

— Ştiinţifice.

— Hmmm.

Bunny vede cum un zîmbet tainic şi uşor sardonic îi răsare în colţul gurii.

— Da, face minuni şi pentru încheieturi, continuă el, urcînd pe braţ în sus şi simţind muşchii tari, vînoşi, ai antebraţului femeii.

Charlotte închide ochii.

— Hmmm, face ea din nou.

— Sexy femeie, mormăie Bunny ca pentru sine.

— Ce-ai spus?

Bunny face semn din cap către reproducerea cu Frida Kahlo, care se uită în jos, spre ei, cu ochi goi şi lipsiţi de expresie de sub bizara ei sprînceană unică.

— Din tablou, precizează el.

Observă urma de condescendenţă din zîmbetul lui Charlotte.

— A, Frida Kahlo! Da, e superbă, nu-i aşa? Cred că ăsta a fost pictat prin 1940, spune ea, privind în sus, spre tablou.

Bunny are impresia că simte cum un val de electricitate trece din degetele lui Charlotte în ale lui, parcurgîndu-i oasele şi ajungînd fix la baza coloanei lui vertebrale. E copleşit de o mulţime de tachinării pe care i le-ar putea spune, dar, din cine ştie ce motiv, zice:

— Pe vremea aia nu existau pensete?

Trăsăturile lui Charlotte se modifică infinitezimal, dar rezultatul e că faţa ei devine tăioasă şi severă.

— Pardon, sare ea. Ce vrei să spui?

Bunny arată cu degetul spre fruntea lui, simţind chiar în timp ce face asta că lucrurile o iau razna şi el pierde controlul.

— Sprînceana unică, zice el, dar îşi regretă imediat spusele.

— Ce-i aia?

— Te face să te întrebi cum arătau picioarele ei, continuă el, incapabil să se înfrîneze.

— Scuză-mă, dar nu înţeleg ce vrei să spui! zice Charlotte, trăgîndu-şi mîna din mîinile lui şi privindu-l fix, cu o uimire tăioasă.

— Îmi dau seama de ce maimuţelor le plăcea de ea, scapă iar Bunny, după care îşi vîră pumnul în gură.

Charlotte se apleacă în faţă şi îi prinde privirea.

— Nu ştiu dacă eşti în stare să înţelegi, dar Frida Kahlo a suferit un accident groaznic, în urma căruia a rămas cu un handicap grav. Cred că a fost lovită de un camion, dacă vrei să ştii!

Bunny ia un şerveţel şi îşi şterge crema de pe mîini. Se simte dezorientat şi aproape că poate vedea cum i se rostogolesc cuvintele din gură, ca şi cum i-ar scrie replicile altcineva – cineva cu o pasiune perversă pentru dezastre.

— Serios? Ca să fiu sincer, tabloul mi se pare cam deprimant. Dar ce ştiu eu? Totuşi, dacă l-a pictat cumva cu piciorul…

Apoi, lin şi fără nici un efort, Bunny spune:

— Apropo, am un balsam senzaţional, un adevărat paradis pentru lăboanţe… domnişoară… pot să-ţi spun Charlotte?

Charlotte se uită la Bunny cu capul înclinat într-o parte, ca şi cum ar încerca să descifreze mîzgălelile haotice ale unui copil.

— Poţi să-mi zici Bunny, continuă el, fluturîndu-şi palmele pe lîngă tîmple, ca să arate ca nişte urechi de iepure.

Charlotte lasă să-i scape un rîs grav şi neplăcut din gît, apoi îşi duce mîna la furunculul de pe frunte şi spune:

— Sper că glumeşti, nu-i aşa?

Deşi totul sugerează contrariul, Bunny are dintr-odată senzaţia că încă ar mai putea salva acest schimb de replici din prăpastie, aşa că spune:

— Sînt cît se poate de serios, Charlotte.

— Ăsta e genul de nume pe care l-aş da…

— Iepurelui tău?

Charlotte se îmbunează, zîmbeşte involuntar şi spune:

— Da… iepurelui.

Bunny observă zvîcnetul muşchiului viguros de pe coapsa lui Charlotte şi i se pare că vede cum scînteile aurii ale dragostei sar din şortul ei roz în aerul ozonat şi vesel. Încurajat, Bunny se apleacă în faţă, flutură din sprîncene şi îi spune aluziv:

— Ei bine, Charlotte, ştii ce se spune despre iepuri?

— Nu, nu ştiu. Ce?

— Păi, că sînt… ăăă…. mă rog, ştii tu…

— Nu, nu ştiu ce se spune.

Apoi Charlotte adaugă ceva care face ca întreg episodul să i se scurgă lui Bunny printre degete, aşa cum aţa unui balon fugar se scurge dintre degetele unui copil:

— Fazele astea chiar prind la femei, Bunny?

Charlotte îşi flutură mîinile la tîmple, imitîndu-l, iar Bunny simte cum un val de enervare îşi croieşte drum prin măruntaiele lui.

— Nici nu-ţi dai seama, spune el şi, înainte să se poată controla, îi face cu ochiul.

Charlotte izbucneşte într-un rîs ascuţit şi spune:

— Mi-ai făcut cumva cu ochiul?

Bunny se gîndeşte „I-am făcut oare cu ochiul?“, apoi simte cum rîsul ei îl zgîrie pe coloana vertebrală.

— Poate că da, spune el. Sau poate că doar mi-a intrat ceva în ochi.

„Ce pizda mă-sii?“ se gîndeşte Bunny. „Ce pizda mă-sii!“

Charlotte rîde în hohote şi îşi pune mîinile la gură, apoi arată spre Bunny şi zice:

— Eşti absolut incredibil!

— Mi s-a mai spus.

— De unde ai apărut? Din vulcanii noroioşi?

— Din *ce* vulcani?

— Ar trebui să te îmbălsămeze şi să-ţi atîrne la gît un semn pe care să scrie „Specie dispărută“[1].

— Mă simt jignit! bombăne Bunny. Eu iau foarte în serios igiena personală.

Dar exact în timp ce spune asta, simte un miros de nespălat dinspre subsuorile lui.

— N-am spus că puţi… Am spus „dispărut“… ca pasărea dodo.

— Hei, ia-o încet!

Bunny priveşte, cu un soi de uimire jignită, cum trăsăturile lui Charlotte erup în faţa ochilor săi. Părul ei blond şi uscat ia aspectul unui coif de oţel, iar ochii ei capătă o strălucire metalică, sălbatică şi războinică.

— Bărbat ridicol ce eşti!

— Hei, încercam doar să-mi fac meseria!

— Bărbat penibil şi ridicol ce eşti! repetă ea.

— Ce înseamnă asta? Dumnezeule! zice Bunny în timp ce adună mostrele cu pumnul şi le aruncă în diplomat.

Faţa lui se întunecă, iar el pare jignit şi distrus.

— Dumnezeule! repetă el ca pentru sine.

Apoi expresia lui Charlotte se schimbă din nou şi, fără nici un avertisment, tipa îşi pune degetele moi şi unse pe mîna lui Bunny şi îi spune, cu o aproximare destul de bună a îngrijorării autentice:

— Ah, îmi pare rău, domnule Munro! Am mers prea departe. Te-am jignit. Nu a fost corect.

Bunny simte o presiune bruscă şi chinuitoare în vezică. Ridică mîna şi o agită, ca şi cum ar vrea să prevină orice altă remarcă.

— Nu, nu face nimic, dar am nevoie să merg la baie.

— Ce?

— Da, spune Bunny. Am fost toată ziua pe drumuri. Mă trece să fac pipi atît de tare, că aproape îi simt gustul!

Charlotte izbucneşte într-un rîs ascuţit, iar lui Bunny începe să-i zvîcnească un nerv sub ochiul stîng.

— Ah, omule, eşti de milioane! E la capătul holului!

Charlotte arată cu degetul mare în direcţia băii.

Bunny o ia în marş forţat spre baie, urmat de rîsul lui Charlotte. Simte o furie violentă şi arzătoare faţă de ea, dar nu e deloc surprins să vadă în faţa ochilor imagini cu vaginul ei scînteietor. Intră furtunos în baie, îşi deschide frenetic şliţul şi dă drumul unui jet de urină atît de puternic, încît simte cum îl dor oasele feţei. O peliculă de transpiraţie îi acoperă fruntea, iar cîrlionţul său zace la fel de inert şi de inconştient ca un animal strivit pe autostradă. Bunny aude din living un nou val de hohote de rîs şi îşi dezgoleşte dinţii.

— Curva dracului! mîrîie el şi începe să se pişe pe mochetă.

Apoi se pişă pe pereţii mov, pe un raft plin cu reviste şi, cu o mişcare extravagantă, ridicîndu-se pe vîrful degetelor de la picioare, se pişă pe periuţa ei de dinţi electrică, care stă într-un pahar de lîngă chiuvetă. Cînd termină, se încheie la şliţ, deschide uşa, parcurge ţanţoş holul, cuprins iar de avînt şi hotărîre, şi spune:

— Bun, deci vrei sau nu să cumperi vreunul din căcaturile astea?

— Percep aici o notă de ostilitate, domnule Munro, îi răspunde Charlotte.

Apoi se ridică de pe canapea şi îşi roteşte capul într-o parte şi în cealaltă, ca să se elibereze de tensiunea acumulată. Bunny observă că e

înaltă şi lată în umeri, iar furunculul în formă de scoică de pe frunte pare să se fi transformat într-un corn micuţ sau cam aşa ceva.

— Ei, noi, păsările dodo dispărute, ne mai enervăm uneori, spune Bunny, în timp ce colţul ochiului i se zbate.

Charlotte stă ţeapănă, cu mîinile împreunate paşnic în faţă, şi zice senină, ca şi cum i-ar comunica un fapt elementar şi indiscutabil:

— Vreau să vă informez, domnule Munro, că am centura neagră la Tae Kwon Do.

— A, da? Ei bine, eu tocmai m-am pişat prin toată baia ta…

— Ce ai făcut? exclamă Charlotte, făcînd un pas spre el.

— Exact. Pe pereţi, pe mochetă, pe revistele tale *Hello*.

— Ce ai făcut?!

— Şi pe fututa ta de periuţă de dinţi! precizează Bunny, arătîndu-şi dinţii lui albi.

Dintr-odată, fără să mai spună nimic, Charlotte începe să sară pe călcîie, cu braţele ei musculoase relaxate pe lîngă corp. Bunny este fascinat imediat şi complet de priveliştea talismanului ei sclipitor sărind voios pe perna lui roz, ca un copil pe trambulină. Observă că Charlotte nu poartă sutien şi că, exact în faţa ochilor lui, sfîrcurile ei se întăresc, iar acum împung bumbacul subţire al tricoului, tari, aprige şi neobişnuit de alungite. Bunny vede cum din ei încep să ţîşnească, în mod incredibil, mici scîntei electrice, ca în desenele animate, şi se gîndeşte preţ de o dulce clipă că, poate, cine ştie, poate că nu e totul pierdut. Simte cum scula lui se trezeşte, îndîrjită. Între timp Charlotte Parnovar se apropie şi, cu o singură lovitură cu latul palmei, îi sparge nasul lui Bunny. Se aude un trosnet, apoi urmează o supernovă de lumină şi un gheizer de sînge, iar Bunny cade pe spate, peste canapeaua înflorată, şi aterizează pe podea, lîngă uşa de la intrare, unde şi rămîne, şocat şi imobil.

— Haa! strigă Charlotte, pentru a crea un supliment de dramatism.

Sîngele ţîşneşte cu putere din nasul lui Bunny, curgîndu-i pe cravată, mandibula i-a rămas căscată, iar el scoate un sunet gîjîit, ca un peşte. Îşi lasă capul să-i cadă încet în faţă, priveşte balta strălucitoare de sînge din mîinile lui împreunate şi spune, nu tare, dar cu o indignare cît se poate de autentică:

— Fir-ar a dracu'!

Charlotte continuă să ţopăie, cu sfîrcurile tari ca piatra.

— Principiile Tae Kwon Do sînt clădite pe integritate, pace şi respect. Ar trebui să încerci şi tu, *iepuraşule*.

Bunny se ridică cu greu în picioare, aţinteşte un deget tremurător spre ea şi spune:

— Scorpie oribilă şi nenorocită ce eşti. Dementă… hidoasă… şi ţicnită…

Iar Charlotte Parnovar rînjeşte şi continuă să facă rotaţii şi aplecări, ca de încălzire.

Bunny Junior îşi consultă ceasul şi se întreabă de ce întîrzie tatăl său. Se uită la casa mică şi semidetaşată în care a intrat acesta şi vede – dar fără să audă – cum uşa de la intrare se dă de perete, iar tatăl lui zboară afară, cu spatele şi cu braţele pe lîngă corp, ca şi cum cineva l-ar fi folosit drept ghiulea de tun. Băiatul vede cum tatăl său aterizează pe aleea din grădină şi rămîne acolo. Vede – dar nu aude – cum uşa se trînteşte la loc. Apoi, înainte ca el să apuce măcar să se gîndească ce să facă, uşa se deschide din nou şi diplomatul cu mostre al tatălui său zboară afară, pe o traiectorie asemănătoare cu cea a proprietarului său, explodînd pe alee şi împrăştiindu-şi peste tot gazonul jerpelit conţinutul lui de sticluţe şi pliculeţe.

Băiatul îl vede pe tatăl său înălţînd capul, rostogolindu-se, ridicîndu-se în palme şi genunchi şi culegînd sălbatic mostrele împrăştiate, pe care le aruncă apoi în diplomat şi încearcă inutil să-l închidă.

După aceea tatăl lui se ridică în picioare, strîngînd la piept diplomatul cu mostre, dar timpul de care are nevoie pentru a executa această acţiune relativ simplă este îngrozitor prin încetineala sa terifiantă. Băiatul se uită cum tatăl lui se împleticeşte pe alee şi scoate din buzunarul pantalonilor o batistă, pe care o duce la ceea ce pare a fi un nas sîngerînd din abundenţă.

Apoi portiera de la Punto se deschide violent şi, cu un geamăt înăbuşit, Bunny se prăbuşeşte pe locul şoferului. Băiatul îl priveşte îngrozit, dar e cuprins de un impuls subit şi copleşitor să rîdă – de faţa stacojie şi dementă, de batista şi diplomatul răvăşit –, asta pînă ce vede cravata cu iepuri a tatălui său, toată pătată de sînge. Pofta de rîs dispare, iar băiatul simte cum o suferinţă rece îi invadează pieptul. Se freacă pe frunte cu dosul palmei şi bate frenetic aerul cu picioarele, deşi nu prea ştie de ce.

— Tati… zice el, arătînd spre cravată.

— Nu întreba nimic, i-o taie Bunny.

Aruncă diplomatul cu mostre pe bancheta din spate, dar cînd face asta, diplomatul se cască şi conţinutul lui se revarsă peste tot prin maşină. Bunny încearcă inutil să le adune şi face în aşa fel încît cuvîntul „căcat“ pare cel mai urît cuvînt din lume.

— Căcat! rage el.

Apoi Bunny se uită în oglinda retrovizoare şi începe să ţipe.

— Lesbiana aia lingătoare de buci mi-a spart nasul!

— Tati, spune băiatul, arătînd în continuare cu degetul spre cravata tatălui său.

Bunny observă că interiorul parbrizului a fost decorat cu o reţea stranie şi întortocheată de dîre de cariocă. Asta îl captivează.

— Ce dracu’! începe el cu o voce gîfîită şi pierdută.

În clipa aceea trupul lui îndurerat ajunge la un fel de relaxare drogată, iar Bunny se lasă pe spătarul scaunului, hipnotizat. Un nou pîrîiaş de sînge începe să i se scurgă din nas.

— Ce dracu’! spune din nou Bunny.

Apoi Bunny Junior îşi dă seama ce îl întristează atît de mult la cravata tatălui său şi începe să se gîndească la scarabei şi la felul cum masculii îşi folosesc coarnele în luptele cu ceilalţi masculi din timpul ritualului de împerechere şi că sînt printre cei mai mari gîndaci din lumea asta *nenorocită*.

— Ia hîrtia aia de jos, de pe podea, zice după o vreme Bunny.

Băiatul are impresia că vocea tatălui său seamănă cu a unui robot sau ciborg sau aşa ceva.

— Acum mergem acasă, tati? întreabă el.

— Fă ce ţi-am spus.

Băiatul întinde mîna şi ia foaia de hîrtie mototolită.

— Uite-o, tati, spune el.

— Citeşte-mi ce scrie pe ea.

Bunny Junior îndreaptă teribil de ceremonios hîrtia, o netezeşte pe genunchi cu gesturi dramatice şi citeşte oarecum ostentativ:

— Pamela Stokes, Meeching Road, Newhaven.

Apoi băiatul se uită spre tatăl său, cu un zîmbet ţeapăn şi înduioşător de prostesc.

— Aha, spune ambiguu Bunny.

Întinde mîna, smulge un şerveţel din torpedou şi îl rulează în două tampoane identice, pe care şi le vîră în nas. Freacă hăţişul negru de pe parbriz cu mîneca sacoului. Apoi se opreşte şi se uită la băiat.

— Ei bine? întreabă el.

— Ei bine ce, tati?

— Ei bine, eşti sau nu copilot?

Bunny Junior deschide ghidul.

— În Newhaven e frumos, tati?

Bunny îşi învîrte tampoanele în nări, îşi netezeşte cravata pătată cu sînge, îşi aranjează părul şi face cu degetele o mişcare ciudată, pe care băiatul nu e în stare s-o descifreze.

— Bunny, băiete, o să-ţi placă la nebunie.

1. Joc de cuvinte: în engleză *extinct* (specie dispărută) se pronunţă aproape la fel ca *stink* (a puţi).

16

Pe ecranul unei plasme enorme, aşezată în colţul unui living dintr-o casă mică din Newhaven, Bunny are impresia că observă, la periferia cîmpului său vizual, noi imagini prinse de camerele de supraveghere cu Criminalul cu Coarne, care aleargă, cu celebrul lui trident, după o turmă de cumpărători îngroziţi. Dar Bunny nu e absolut sigur, pentru că o rază întîrziată de soare a ajuns pe ecran şi înceţoşează imaginea. Poate detecta însă în pixelii lipsiţi de culori o senzaţie deja familiară de groază – recunoaşte ţipetele înspăimîntate ale mulţimii – şi, preţ de o fracţiune de secundă, se întreabă cît de aproape de Brighton e de fapt acest nenorocit, timp în care îi spune Pamelei Stokes:

— Oferim produse pentru o îngrijire extrem de rafinată şi ultra-performantă a pielii, produse care combină mai bine de un secol de descoperiri în domeniul dermatologiei cu formule senzuale, plăcute şi luxuriante.

Bunny se gîndeşte că Pamela Stokes arată de parcă ar fi coborît direct din unul din visele erotice pline de vedete şi bunăciuni ale lui Poodle. Poartă o bluză sîngerie, întinsă deasupra unor sîni siliconaţi extravagant, şi o fustă neagră de blugi, cu cîte un arabesc de sclipici verde pe fiecare coapsă. Are sprîncene frumoase, perfect arcuite. Expresia de pe faţa ei sugerează că a văzut tot ce se putea vedea, iar ochii îi sînt izvoare adînci de experienţă. Pe obrazul stîng are o cicatrice minusculă în formă de V, ca şi cum ar fi ciugulit-o o pasăre.

— Ce ai păţit la nas? îl întreabă ea.

— Nu cred că vrei să afli, spune Bunny, pipăindu-şi încet tampoanele de hîrtie îmbibate cu sînge. Pot doar să-ţi spun că tipul celălalt arată mult mai rău.

Bunny flutură din mînă, pentru a opri orice altă remarcă, însă mai adaugă:

— Cel puţin eu încă mai *am* nas.

Apoi se apleacă în faţă şi îşi continuă prezentarea:

— Această colecţie cuprinzătoare lucrează în sinergie cu ritmurile naturale ale pielii, pentru a o ajuta să se apere împotriva semnelor de îmbătrînire prematură, oferind avantaje fără precedent…

— Toţi aveţi nume de animale mici şi drăguţe la…?

Pamela arată cu o unghie sclipitoare, de un roz aprins, spre logoul de pe diplomatul cu mostre al lui Bunny:

— …Eternity Enterprises?

— Cum?

— El ţi-a spus unde stau, nu-i aşa? continuă Pamela, privindu-l pe Bunny în ochi.

— Păi…

— Cum îl chema?

— Ăăă… Poodle, răspunde Bunny în timp ce deşurubează un tub miniatural de cremă pentru mîini.

Ce zi cretină, se gîndeşte el. Ce dracu', azi toate femeile sînt pe roşu?

— Ce ţi-a spus despre mine? întreabă Pamela.

— A spus că eşti o clientă extrem de plăcută.

— Zău? exclamă Pamela.

Ochii lui Bunny se înceţoşează la vederea scenei în care Pamela îşi umple plămînii cu un aer ostenit, apoi scoate un oftat plin de regret.

— Foarte îndatoritoare, adaugă el. Chiar generoasă.

Bunny observă pe şemineu un iepuraş mare, azuriu, dar înainte să apuce să se gîndească la această coincidenţă extraordinară, Pamela, care arată de parcă ar fi fost silită să ia o hotărîre neplăcută şi nefericită, se lasă să alunece pe canapea şi spune:

— Mai povesteşte-mi despre crema de mîini.

— Păi, Pamela, această loţiune concentrată şi hidratantă anti-îmbătrînire catifelează pielea şi exfoliază celulele de la suprafaţă, creînd un…

Pamela îşi bagă mîinile sub fustă şi, cu o uşoară ridicare a şoldurilor, îşi scoate chiloţii. Aceştia sînt la fel de albi, de uşori şi imaculaţi ca un fulg de zăpadă.

— Ăăă… aspect mai tînăr. Ea e combinată şi îmbogăţită cu o aromă relaxantă…

Pamela îşi suflecă fusta şi îşi desface picioarele.

— …care inspiră senzaţii de… confort şi… calm, continuă Bunny.

Ochii i se umezesc, căci observă în puful negru de deasupra despicăturii ei un dreptunghi sculptat în alb şi negru, ca un steag de piraţi, un craniu de mort sau aşa ceva. Închide o clipă ochii, imaginîndu-şi vaginul lui Avril Lavigne, iar pe obraji încep să-i curgă lacrimi.

— Te simţi bine? întreabă Pamela.

— Am vrut o zi grea, spune Bunny, ştergîndu-şi faţa cu dosul palmei.

— Mi s-a părut mie că e ceva cu tine, spune ea, nu fără blîndeţe.

— Da, aprobă încet Bunny.

— Şi cred că situaţia o să devină şi mai dificilă.

— Ştiu, spune el, cuprins de un acces de luciditate brusc şi ameţitor. Asta e ceea ce mă sperie.

Pamela îşi împinge coapsele în faţă.

— Îţi place pizda, Bunny?

Se aude un plescăit sonor şi moale, căci lui Bunny îi cade buza de jos. Are senzaţia că vede cum anii trec fulgerător, ca la cinema.

— Da, declară el.

— Cît de mult îţi place?

— O iubesc.

Bunny simte cum o imensă povară psihică se evaporă.

— Cît de mult o iubeşti?

— O iubesc mai mult decît orice. O iubesc mai mult decît viaţa însăşi, spune el în timp ce viaţa lui se derulează cu rapiditate înapoi.

Pamela îşi modifică poziţia şoldurilor.

— Îţi place pizda mea? întreabă ea, strecurîndu-şi în vagin un deget lung şi încovrigat.

— Da. Îmi place mai mult decît orice, răspunde Bunny cu o voce subţire şi sinceră. Îmi place la infinit.

Pamela îl ceartă blînd:

— Sper că nu mă minţi. Nu, Bunny?

Degetele mîinii ei stîngi se răsfiră şi se învîrt ca o stea-de-mare roz amputată.

— Nicidecum. E adevărul adevărat. Mă jur pe ce am eu mai sfînt!

Pamela îşi scoate afară degetul, care sclipeşte cînd îi face semn cu el lui Bunny, şi spune cu o voce guturală:

— Atunci vino şi ia-o.

Bunny alunecă din fotoliu, cade în patru labe şi se tîrăşte pe covorul uzat din living cu mişcările neîndemînatice ale unui nou-născut. Strînge în pumn un tub de cremă de mîini, are o rachetă nucleară în chiloţi şi lasă o dîră de lacrimi în urma lui.

Quasar – un corp compact aflat la mare distanţă, mult dincolo de galaxia noastră, care în fotografii seamănă cu o stea, dar are deplasarea spre roşu caracteristică obiectelor extrem de îndepărtate. Trăsăturile specifice ale quasarilor sînt structura extrem de compactă şi deplasarea intensă spre roşu, proprie vitezelor care se apropie de cea a luminii. Sînt cele mai luminoase obiecte din univers, se gîndeşte Bunny Junior în timp ce îşi strînge genunchii la piept. Băiatul e convins că dacă stă acolo unde e acum, în

Fiatul de pe Meeching Road, în Newhaven, mama lui îl va găsi în cele din urmă – şi chiar în momentul în care se gîndeşte la asta, percepe o mişcare în aer şi simte mirosul cremei de mîini a mamei lui. Simte atingerea uşoară a mîinii ei pe frunte. Simte cum ea îi urmăreşte cu degetul arătător conturul feţei, de pe frunte în jos, printre ochii lui adormiţi, de-a lungul nasului şi apoi pe buze, unde degetul ei îl apasă ca un fel de sărut. Bunny Junior aude o voce – fie a lui, fie a ei, nu e sigur – spunînd „Tu… eşti… cel… mai… luminos… obiect… din… univers“ şi simte cum aerul din jur îl învăluie blînd.

— Care e capitala Chinei?

Bunny Junior se trezeşte şi simte cum mirosul de cremă de mîini şi degetele mamei lui se retrag. Tatăl lui stă lîngă el, gîfîind, super-tensionat, fără sacou, cu cămaşa descheiată şi părul lui pomădat din abundenţă complet răvăşit. În colţurile gurii i s-a adunat o spumă albă, nasul îi arată ca o roşie mică şi zdrobită, iar ochii îi sînt energizaţi de o bucurie sălbatică.

Bunny Junior se îndreaptă de spate şi dă să prindă cu mîna aerul gol din faţa lui.

— Mami? îngaimă el.

— Ce? spune Bunny.

— Beijing, zice băiatul, frecîndu-şi ochii somnoroşi.

Bunny ridică şmechereşte degetul arătător:

— Care e capitala Mongoliei?

Băiatul deschide şi închide mai multe cutii din mintea sa, dar e ameţit de somn şi îi ia ceva vreme.

— Haide! Timpul trece, spune Bunny, care acum îşi piaptănă frenetic părul în oglinda retrovizoare.

— Ulan Bator, fostă Urga.

Bunny încetează să-şi pieptene părul şi, din cine ştie ce motiv, imită monstrul lui Frankenstein, după care mimează că urechile lui produc

electricitate şi exclamă:

— Ulan Ba… cum?

— Ulan Bator, tati, repetă Bunny Junior.

Bunny începe să rîdă tare şi contagios, se plesneşte peste coapse, se apleacă, îl prinde pe fiul lui de gît ca la lupte şi îi dă o castană în creştetul capului.

— Fiul meu e un geniu! Ar trebui să te dea la televizor! strigă Bunny.

Apoi porneşte motorul şi intră pe şosea. Se aude un cor de claxoane, iar Bunny spune, apucîndu-se de partea din faţă a pantalonilor:

— La naiba, ce bine e să fii din nou pe drum!

— A durat foarte mult, tati, îi zice băiatul.

— Ce?

— Ai stat foarte mult înăuntru.

Bunny coteşte pe Brighton Road şi îi explică:

— Da, ştiu, dar dacă vrei să vii cu mine la drum, primul lucru pe care trebuie să îl înveţi e *răbdarea*. Asta e prima lege fundamentală a vînzărilor, Bunny, băiete. Răbdarea.

Bunny ambalează motorul şi depăşeşte o betonieră cărămizie.

— E ca la războinicii ăia zuluşi nenorociţi din Africa sau ceva.

— Din Natal, spune băiatul.

— Ce?

— Din Africa de Sud.

— Da, mă rog… nu contează. Chestia e că dacă un războinic vrea să vîneze cu lancea o antilopă sau o zebră sau ceva, nu se apucă să bocănească prin savană cu cizmele, sperînd că antilopa o să stea pe loc. Nu? Trebuie să se furişeze nevăzut, cum se spune în branşă. Nevăzut şi…

— …răbdător, încheie Bunny Junior, reprimîndu-şi un zîmbet.

Bunny începe să se bată ritualic cu pumnul în piept, luînd o expresie din ce în ce mai intensă.

— Devii una cu prada… te apropii tăcut, nevăzut de ea, şi… bang!, îi înfigi lancea drept în afurisita aia de inimă!

Bunny izbeşte cu palma în bord, ca să creeze efect dramatic, apoi priveşte spre băiat şi spune:

— De ce îţi bălăngăni picioarele încontinuu?

— Ţi-ai uitat cravata, tati.

Bunny îşi duce mîna la gît.

— Căcat, şopteşte el.

— Ai uitat-o la ultima casă, precizează băiatul.

Bunny se preface că îi dă un pumn în umăr fiului său.

— A, păi, Bunny, băiete, unde ai mai văzut tu războinic zulus cu cravată?

Punto-ul se îndreaptă acum spre vest, pe drumul de coastă, iar băiatul priveşte cum soarele apune dincolo de orizont, aruncînd în mare un galben auriu, apoi un roz auriu şi apoi un albastru trist, eteric.

— Nu te întorci s-o iei?

— La dracu’, nu! Am o valiză plină cu cravate!

— Pe asta ai primit-o de la mama, spune Bunny Junior.

Bunny se scarpină în cap şi se întoarce spre băiat.

— Uite, fiule, ce-ţi spun acum e foarte serios. E pe bune. Acesta e unul din acele momente din viaţă în care trebuie să asculţi cu multă atenţie şi, oricît de mic ai fi, să încerci să înţelegi. Există o altă lege fundamentală a vînzărilor, una pe care nu ţi-am spus-o. Este o lege absolut crucială. E chiar mai importantă decît legea răbdării. Orice vînzător care e bun de ceva o să-ţi spună acelaşi lucru. Vrei să ştii care e?

— Bine, tati.

— Atunci nu-ţi mai bălăngăni picioarele şi o să-ţi spun.

— Bine, tati.

— Nu te întoarce niciodată. Înţelegi? Nu te întorci niciodată, indiferent ce s-ar întîmpla. Vrei să-ţi spun şi de ce?

— Bine, acceptă băiatul.

Pe toată şoseaua de coastă se aprind luminile, iar băiatului i se pare că ele au ceva extraordinar, mistic şi maiestuos.

Bunny se uită grav spre fiul său şi spune:

— S-ar putea să îşi retragă comanda.

— Serios?

— Da. Crede-mă, se întîmplă. Bine?

— Bine, tati, răspunde băiatul şi cei doi îşi zîmbesc reciproc.

Bunny aprinde farurile, iar cînd trec pe lîngă un panou publicitar – Kate Moss la bustul gol şi într-o pereche de blugi Calvin Klein –, îşi aminteşte de o discuţie purtată în Wick între Poodle, Geoffrey şi el însuşi. Poodle, care bea pahare de tequila unul după altul, sugînd mereu dintr-o lămîie şi lingînd subsuoara fetei de lîngă el, a spus „Păi, dacă se pun la socoteală şi şoldurile, eu sînt în mod clar adeptul picioarelor". Geoffrey, care stătea ca un Tutankamon, un Buddha sau ceva, şi-a prins în mîini propriii sîni, altfel remarcabili, şi a spus „Eu sînt pentru ţîţe, e clar". Apoi amîndoi au privit spre Bunny, care s-a prefăcut că se gîndeşte puţin, dar de fapt nu avea deloc nevoie. „Eu prefer vaginul", a spus Bunny, iar cei doi colegi ai săi au tăcut, aprobînd doar din cap. Lui Bunny îi place foarte mult de Kate Moss, i se pare că e marfă, aşa că face să-i dispară blugii, apasă de mai multe ori pe claxon şi se gîndeşte: „Mi-am revenit".

— Ştiu de unde a cumpărat cravata aia, dacă vrei să-ţi iei alta, începe băiatul.

Bunny izbeşte cu mîna în volan, se uită în jur şi spune:

— Închide ochii. Hai, închide ochii! Şi să nu-i deschizi decît cînd îţi spun eu.

Băiatul îşi pune mîinile în poală şi închide ochii.

Punto-ul virează brusc şi violent înspre un McDonald's de pe marginea şoselei şi se opreşte cu un scrîşnet de roţi.

— Acum deschide-i, zice Bunny.

Băiatul simte nebunia care vibrează în vocea tatălui său. Lumina semnului uriaş de la McDonald’s îi inundă faţa, aurind-o, iar Bunny vede cum un „M“ mic şi galben se reflectă în amîndoi ochii fiului său. Deschide portiera maşinii şi coboară, cu aspectul lui monstruos, în lumina serii.

— Şi-acum spune-mi că nu-l iubeşti pe tatăl tău! zbiară el.

17

Bunny stă la masa din McDonald's cu erecţia zvîcnindu-i, asta datorită faptului că, sub uniforma ei roşu cu galben, casieriţa nu mai poartă aproape nimic. Pe ecusonul fetei scrie „Emily“ şi ea se fîţîie încontinuu, privind pe furiş spre Bunny cu ochi imenşi şi goi. Are un coc negru şi ţeapăn, o linie şerpuitoare de coşuri proaspete pe frunte şi un vagin. Bunny se gîndeşte că e exact ca şi Kate Moss, numai că e mai scundă, mai grasă şi mult mai urîtă. Muşcă lacom din Big Mac-ul lui şi îi spune fiului său:

— Să mor io, îmi place McDonald's la nebunie!

Ştie cu certitudine, ca şi cum ar fi ceva gravat în oasele lui, că o poate fute pe Emily, casieriţa, fără ca ea să opună cine ştie ce rezistenţă, dar, de asemenea, îşi dă seama cu regret că există o problemă cu timpul, una cu locul (deşi n-ar fi prima oară cînd i-ar înfige-o unei chelneriţe în buda femeilor) şi, desigur, aceea că în faţa lui stă fiul său de nouă ani, care-şi bălăngăne picioarele, zîmbeşte nesigur, cum face mereu, şi se joacă liniştit cu figurina de plastic Darth Vader, primită gratuit la meniul cu Happy Meal.

— Şi mie, spune Bunny Junior.

Bunny mai muşcă o dată din Big Mac, ştiind ce ştie orice tip din branşa lui – anume că a muşca dintr-un Big Mac, cu chifla aia flască, brînza, carnea spongioasă, murătura mică şi cleioasă şi, bineînţeles, sosul sărat special, e aproape ca şi cum ai linge o pizdă. Odată, într-o pauză de masă, Bunny i-a spus asta lui Poodle, iar acesta, care se declara expert în sex şi mare răpitor, a susţinut că fileul de ton ar semăna de fapt mult mai bine cu

un lins de pizdă decît un Big Mac, iar disputa a continuat înflăcărat întreaga după-amiază, devenind din ce în ce mai dură pe măsură ce berile se goleau. În cele din urmă Geoffrey, cu înţelepciunea lui aproape divină, a decretat că a mînca un Big Mac e ca şi cum ai linge pizda unei gagici grase, iar a mînca un file de ton e ca şi cum ai linge pizda unei gagici slabe – şi au lăsat-o aşa. În fine. Bunny îşi şterge cu dosul palmei o picătură de sos special, care îi alunecă pe bărbie. Îşi linge buzele, în timp ce casieriţa Emily îi mai aruncă o privire şi îşi scarpină coşurile. Bunny vede cum sfîrcurile ei se întăresc sub uniformă, iar efectul pe care îl are asupra lui imaginea asta e atît de monumental, încît nu-şi dă seama că fiul lui îl întreabă ceva.

— Te simţi bine, tati?

Bunny se gîndea că dacă Emily casieriţa ar lua o pauză de ţigară de zece minute şi s-ar duce cu el jos, la toaletă, după ce el i-ar mai cumpăra lui Bunny Junior o Cola, un Sprite sau ceva… ei bine, cine ştie? Nu rişti, nu cîştigi, cum se spune în branşa lor. Bunny tocmai începe să facă semne furişe, zvîcnind subtil din pometi înspre baia clienţilor şi holbînd într-un fel ochii, cînd aude vocea subţire şi neliniştită a băiatului:

— Tati?

Bunny speră că fiul său n-o să-i strice şusta, aşa că îi şopteşte din colţul gurii:

— Fii cuminte, Bunny, băiete, fii cuminte.

Apoi îi spune, cu o voce de android şi ochii lipiţi de chelneriţă:

— Mai vrei o Cola, un Sprite sau ceva?

Bunny Junior spune „Ăăă“, iar managerul, un nenorocit de adolescent cu aparat dentar şi un ecuson pe care scrie „Ashley“, se apropie de ei şi îl roagă pe Bunny să plece. Pielea feţei lui Ashley a căpătat, practic, o nuanţă verzuie şi e presărată cu coşuri negre de mărimea unor confetti. Are pete de grăsime pe cravata cu emblema firmei.

— Vin tot timpul aici. Sînt un client fidel, spune Bunny.

— Da… ăăă… da, ştiu asta, răspunde managerul Ashley.

Afară, sub arcadele galbene, Bunny deschide portiera Fiatului Punto şi se trînteşte pe locul şoferului. Băiatul se suie şi el în maşină, iar Bunny exclamă:

— Urăsc McDonald's-ul ăsta împuţit!

Bunny Junior vrea să-l întrebe pe tatăl său de ce au trebuit să plece aşa, pe fugă, dar undeva în peşterile subterane ale minţii sale răspunsul a început deja să capete contur, foindu-se ca o fiară hidoasă care hibernează.

— Acum ce facem, tati? şopteşte băiatul.

Bunny porneşte motorul şi maşina revine la viaţă, reticentă şi arţăgoasă. Ies din parcarea McDonald's şi intră în traficul de noapte de pe şoseaua de coastă, iar maşinile trec în viteză pe lîngă ei.

— O să mergem cît mai departe de locul ăsta, răspunde Bunny.

Băiatul cască îndelung şi se înfioară.

— Acum mergem acasă, tati?

— Nu, nici vorbă! spune Bunny, uitîndu-se în oglinda retrovizoare. Acum sîntem pe drum!

— Şi ce o să facem, tati?

— Tu cu mine şi cu Darth Vader o să ne cazăm la un hotel!

Bunny se uită din nou în oglindă: se aşteaptă la poliţie, urlete de sirene şi lumini albastre intermitente pîndind în spatele lui, dar nu e nimic, doar traficul somnambulic de seară. Iese totuşi, pentru orice eventualitate, de pe drumul de pe faleză şi se pierde pe o stradă laterală. Ultimul lucru de care ar avea nevoie e să fie arestat pentru încălcarea ordinului de interdicţie referitor la comportamentul său antisocial[1]. Asta ar fi o chestie foarte nasoală. Bunny se uită la fiul său, care, din cine ştie ce motiv, are pe faţă un zîmbet extrem de bizar.

— Serios, tati? întreabă el. *La hotel?*

— Exact! Şi ştii ce o să facem cînd ajungem acolo?

Pete de lumină galbenă traversează faţa băiatului, iar ochii lui mari şi nerăbdători îl fixează pe Bunny, care adaugă, cu deferenţa cuvenită:

— *Room service*.

— Ce e ăla *room service*, tati?

— Dumnezeule, Bunny, băiete, ştii care e capitala Mongoliei, dar nu ştii ce e ăla *room service*?

Lui Bunny i s-a interzis definitiv să mai intre în trei localuri McDonald's şi într-un Burger King şi a fost aruncat afară din KFC-ul de pe Western Road cu atîta forţă, încît şi-a fracturat două coaste. Asta se întîmpla într-o duminică aglomerată, pe la mijlocul după-amiezii. Bunny mai are şi patru ordine de interdicţie separate pentru zona Sussex.

— *Room service* e atunci cînd tu stai întins pe pat, într-o cameră de hotel, închizi ochii şi te gîndeşti la orice lucru îţi doreşti pe lumea asta, la absolut orice, după care suni la recepţie şi îl ceri, iar un angajat cu papion ţi-l aduce.

— Orice, tati? întreabă băiatul, jucîndu-se cu Darth Vader şi, concomitent, dîndu-şi seama că de fapt nu avusese nici un motiv să-şi facă griji.

— Sendvişuri, ceai, peşte cu cartofi prăjiţi, o sticlă de vin… ăăă… ţigări… un masaj… orice. Şi mai e ceva, Bunny, băiete…

Punto-ul depăşeşte un bărbat cu braţe tatuate, care schimbă în clarobscur roata din spate a unei betoniere cărămizii (pe a cărei cabină scrie „DUDMAN“ cu litere albe, uriaşe), oprită într-o parcare de pe marginea drumului. Bunny Junior observă, cu o tresărire panicată, că ştergătoarele de parbriz ale betonierei se mişcă dintr-o parte în alta cu o viteză fantastică, deşi afară nu plouă.

— Cînd ajungem la hotel, o să-ţi arăt cel mai ciudat lucru din lume!

Băiatul ridică privirea spre tatăl său şi zice:

— Care, tati?

Bunny îşi dă ochii peste cap, exclamînd:

— Vreau să spun că e ceva complet dement!

— Ce, tati? întreabă Bunny Junior, înăbuşindu-şi un căscat.

— Adică absolut extraterestru!

— Ta-ati!

— Adică porci care zboară!

Băiatul rîde şi spune:

— Ta-a-ati!

Bunny schimbă banda, adoptă o expresie uimită şi se apleacă spre Bunny, de dragul efectului dramatic:

— Cele mai mici săpunuri pe care le-ai văzut vreodată în viaţa ta!

— Săpunuri?

— Da. Mai mici decît o cutie de chibrituri. Serios.

— Zău? se miră băiatul, strîngîndu-şi buzele într-un zîmbet confuz.

— Şi împachetate separat.

Faţa lui Bunny Junior străluceşte în tonuri aurii, apoi se întunecă, apoi străluceşte din nou în auriu şi continuă aşa o vreme. Băiatul întinde mîna, cu degetul mare şi cel arătător potrivite astfel încît să indice mărimea unei cutii de chibrituri.

— Serios? Atît de mari? întreabă el uimit.

— Ce?

— Săpunurile, zice Bunny Junior.

— Mai mici.

Bunny ţine degetul mare şi cel arătător cam la patru centimetri unul de celălalt şi îi şopteşte fiului său:

— Sînt *mici de tot*.

Bunny Junior simte mirosul de peşte din aerul sărat care vine dinspre mare. O ceaţă de un alb fantomatic se rostogoleşte dinspre apele întunecate, învăluind Fiatul Punto. Băiatul agită figurina lui neagră de plastic.

— Săpun pentru Darth Vader! spune el.

Bunny aprinde faza mare şi aprobă:

— Te-ai prins, Bunny, băiete.

1. În original *Antisocial Behaviour Order* (ASBO), ordin judecătoresc care interzice unei persoane predispuse la comportament antisocial să facă anumite lucruri (de exemplu, să asculte muzică la volum maxim sau să frecventeze un anumit loc), dar care nu constituie o condamnare.

18

Bunny îşi aminteşte ziua cînd el şi cu Libby au venit de la spital cu bebeluşul. Ochii micuţi ai copilului, care încă nu îşi aleseseră culoarea, priveau în gol din faţa stacojie, ca de plastilină.

— Nu ştiu ce să-i spun, i-a zis Bunny lui Libby.

— Nu contează prea mult, Bun. Are trei zile.

— Da, înţeleg.

— Spune-i că e frumos.

— Dar nu e. Arată de parcă l-ar fi călcat cineva în picioare.

— Atunci spune-i asta. Dar cu o voce plăcută.

Bunny s-a aplecat deasupra pătuţului. Copilul i se părea înspăimîntător de prezent şi, în acelaşi timp, la o mie de ani-lumină distanţă. Avea ceva ce Bunny nu putea suporta: era teribil de plin de dragostea mamei lui.

— Arăţi de parcă te-ar fi băgat cineva într-un mixer, micuţule.

Bunny Junior şi-a agitat degetele micuţe în aer şi şi-a modificat forma gurii.

— Vezi? Îi place, a spus Libby.

— Arăţi ca o farfurie cu paste *bolognese*, a zis iar Bunny. Arăţi ca un fund de babuin.

Libby a rîs şi şi-a pus degetele ei iritate şi umflate pe capul copilului, care a închis ochii.

— Nu-l băga în seamă. E gelos, i-a spus ea.

Aceea a fost şi ziua în care Sabrina Cantrell, colega de serviciu şi „cea mai veche prietenă“ a lui Libby, a venit în vizită la ea. În timp ce Libby alăpta copilul în living, Sabrina era în bucătărie şi pregătea o ceaşcă de ceai pentru mama epuizată. Bunny, care se oferise să o ajute, a fost vizitat brusc şi fără veste de o poftă erotică implicînd fundul Sabrinei Cantrell şi ambele lui mîini – ceva între o palmă şi o strîngere sănătoasă. Această poftă îi venise din senin şi, chiar în timp ce pipăia cu amîndouă mîinile fundul femeii, Bunny se întreba „Ce dracu' fac?“. Bineînţeles că n-a ieşit nimic de aici, iar atunci a fost ultima oară cînd a văzut-o pe Sabrina Cantrell, dar aşa s-a pus în mişcare un şir de evenimente despre care Bunny avea senzaţia că îi scapă de sub control. Mai întîi au fost o voce şi un ordin, apoi o acţiune şi apoi, desigur, consecinţele: săptămîni de zile după aceea căminul Munro a fost zguduit de unde de şoc. De ce făcuse aşa ceva? Cine ştie? Ce contează? Du-te dracului!

Bunny se gîndea rareori la acea primă eroare de calcul maritală – ce anume îi îndrumase mîinile către o ţintă interzisă –, dar se gîndea adesea la cum se *simţea* fundul Sabrinei Cantrell sub fusta subţire de crep, la acea minunată încordare a bucilor şi la zvîcnetul muşchilor ei indignaţi, înainte să izbucnească întreg scandalul.

Bunny stă întins pe spate, în chiloţii lui cu dungi de zebră, la hotelul Queensbury din Regent Square, bea dintr-o sticlă de whisky şi se uită cu ochi străvechi la televizorul minuscul care pălăvrăgeşte în colţul camerei. Îşi pune încet degetul pe puntea nasului, de unde răsar două pîrîiaşe noi de sînge întunecat, ce încep să i se scurgă pe bărbie, căzîndu-i apoi fără zgomot pe piept. Bunny înjură încet, îşi face iar tampoane dintr-un şerveţel şi le îndeasă în fiecare nară.

Camera e un haos de tapet psihedelic şi covor înflorat sîngeriu, care pare să fi fost desenat pornind de la coşmarurile colorate cinematografic ale unui vraci australian ce se ocupă cu avorturile ilegale. Perdelele stacojii atîrnă ca nişte hălci de carne crudă, iar pe abajurul de hîrtie agăţat de tavan

se zvîrcolesc dragoni chinezeşti mustăcioşi şi fioroşi. Camera pute a înălbitor şi a instalaţii sanitare proaste. Nu există *room service* şi nici minibar.

Bunny Junior stă întins pe celălalt pat, îmbrăcat în pijama şi prins într-o luptă aprigă cu pleoapele lui chinuite: capul începe să-i alunece în jos, apoi tresare şi-i alunecă din nou, cască încet, se scarpină puţin şi îşi împreunează mîinile ca pentru somn.

— Tati? murmură el trist şi retoric, ca pentru sine.

Bunny încetează să se mai gîndească la fundul Sabrinei Cantrell. Începe să se gîndească, în schimb, la păsărica ei şi imediat ajunge să se gîndească la vaginul lui Avril Lavigne. E aproape sigur că Avril Lavigne posedă mama tuturor vaginurilor şi, ca reacţie la această meditaţie nocturnă, aşază cu grijă un *Daily Mail* peste membrul lui semicongestionat. La urma urmei, în cameră mai e şi un copil.

Bunny îşi aprinde un Lambert&Butler şi se concentrează asupra televizorului. La un *talk-show* de „destăinuiri“ o femeie recunoaşte că e dependentă de sex. Asta nu îl interesează prea mult pe Bunny, cu excepţia faptului că i se pare greu de înţeles cum această femeie, cu bărbia ei triplă, braţele flasce şi fundul imens, poate găsi suficienţi tipi cu care să-şi satisfacă poftele ei dezlănţuite. Dar se pare că asta nu era o problemă, iar femeia oferă o relatare detaliată şi sinistră a isprăvilor ei de nimfomană. La un moment dat îl aduc şi pe soţul ei, un tip stors de vlagă şi speriat de camera video, iar ea îl roagă s-o ierte. Camera se focalizează încet pe faţa ei scăldată în lacrimi în timp ce femeia spune: „O, Frank, am făcut nişte lucruri oribile! Crezi că ai putea să mă ierţi, te rog?“.

Bunny îşi toarnă încă un pahar de whisky şi îşi mai aprinde o ţigară.

— Omoar-o pe curvă, murmură el.

Bunny Junior deschide ochii şi, cu o voce îndepărtată, încleiată de somn, spune:

— Ce ai zis, tati?

— Omoar-o pe curvă, răspunde Bunny, dar ochii băiatului s-au închis din nou.

Apoi televizorul pare să rămînă fără sunet, faţa realizatorului, un homosexual nedeclarat, cu un breton blond, lins şi săltăreţ, şi un costum de un verde brotac, pare să se transforme în faţa unui cal de desene animate care nechează, a unei hiene care rîde sau aşa ceva, iar Bunny închide ochii, îngrozit.

Îşi aminteşte, cutremurîndu-se, cum stătea Libby în bucătărie, cu ochii roşii de uimire şi neîncredere, ţinînd în mîini copilul şi telefonul şi întrebîndu-l pe Bunny direct: „E adevărat?“.

Vorbise la telefon cu Sabrina Cantrell, care o sunase ca s-o informeze că soţul ei o pipăise în bucătărie şi că, probabil, e un pervers sexual sau aşa ceva.

Bunny n-a răspuns, ci şi-a plecat capul, începînd să studieze modelul monocrom, cu pătrăţele, al linoleumului din bucătărie.

— De ce? a spus ea, suspinînd.

Bunny n-avea nici cea mai vagă idee şi i-a spus asta cît se poate de sincer, timp în care clătina din cap.

Îşi amintea foarte clar cum copilul, care stătea ca un mic prinţ în braţele soţiei lui, şi-a ridicat pumnul ud de salivă, şi-a îndreptat degetul arătător şi l-a aţintit asupra lui. Bunny îşi aminteşte cum se uita la copil, copleşit de dorinţa de a se duce la Wick cu Poodle. După vreo şase halbe, Poodle l-a luat pe după umeri, consolator, pe Bunny, a zîmbit ca un rechin şi i-a spus „Nu-ţi fă griji, Bun, o să se obişnuiască ea“.

Bunny deschide ochii şi vede că băiatul s-a ridicat şi stă pe marginea patului, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Te simţi bine, tati? întreabă el.

Dar înainte ca Bunny să găsească un răspuns, televizorul revine la viaţă cu o explozie imperioasă de muzică, iar o voce urlă *„Trezirea!“*. Băiatul şi tatăl privesc spre ecran şi văd o reclamă la tabăra de vacanţă Butlins din

Bognor Regis. Diverse fotografii încadrate de stele galbene, de desene animate, defilează pe ecran, înfăţişînd multitudinea activităţilor oferite de tabăra Butlins – barul exotic cu furtuni electrice simulate, sala de bal imperială, cu perdele de un roşu aprins şi orchestră în frac, piscinele interioare şi exterioare, monoraiul celebru în lumea întreagă, terenul de golf, nopţile cu concursuri pentru adulţi, iepuraşul uriaş din fibră de sticlă, care stă lîngă piscină ca o santinelă, Fortul Apaşilor, Clădirea Veseliei şi sala de jocuri. Angajaţi zîmbitori, în hainele lor roşii specifice, îi conduc pe clienţii zîmbitori spre vilele lor individuale. În cele din urmă pe ecran apare, clipind hipnotic cu litere roz de neon, declaraţia de principii a taberei de vacanţă Butlins: „Adevăratul nostru scop e delectarea voastră“.

Bunny priveşte cu ochii mari şi gura căscată şi spune cu emoţie sinceră: „Să mor io! Butlins!“. Se ridică în fund şi îşi bagă o ţigară în gură.

— Te uiţi, Bunny, băiete? *Butlins!*

— Ce e Butlins, tati?

Bunny îşi aprinde ţigara cu Zippo-ul, arată spre televizor, emite o trîmbă zgomotoasă de fum şi spune:

— Butlins, fiule, e cel mai grozav loc din lume!

— Dar ce e, tati?

— E o tabără de vacanţă, îi explică Bunny. Taică-meu m-a dus acolo cînd eram mic.

Cînd îl pomeneşte pe tatăl lui, Bunny are senzaţia că un cîrlig de măcelar i se înfige în stomac. Se uită la ceas, se încruntă şi spune încet:

— Dumnezeule, taică-meu!

— De ce e cel mai grozav loc din lume? întreabă băiatul.

— Ţi-a spus cineva vreodată că pui al dracu' de multe întrebări?

— Da.

Bunny întinde mîna spre noptieră, ia sticla de whisky şi, fluturînd-o cu o mişcare extravagantă, spune:

— Păi, stai să-mi mai pun un păhărel şi o să-ţi explic.

Bunny îşi toarnă whisky în pahar, se sprijină de tăblia patului şi spune pe un ton dramatic:

— Dar trebuie să mă asculţi cu atenţie.

Capul lui Bunny Junior începe brusc să se bălăbănească, iar băiatul cade pe spate în pat, cu braţele răsfirate. Închide ochii.

— Bine, tati.

— Să nu mă întrebi de ce dracu' m-a dus taică-meu la Butlins. În mod sigur avea vreo întîlnire libidinoasă cu vreo tîrfă, vreo aventură cu o grăsană sau ceva… nu ştiu. El era destul de afemeiat taică-meu, îi cam plăcea să-şi facă de cap. Nici nu arăta rău în tinereţe. După ce am ajuns, el şi-a schimbat cămaşa, s-a bărbierit, şi-a dat cu pomadă pe păr şi, ştii, pe mine m-a trimis la piscină, să înot. Mi-a spus că vine el mai tîrziu să mă ia.

Respiraţia băiatului se linişteşte, iar el îşi duce genunchii mici şi colţuroşi la piept, părînd că doarme. Bunny dă pe gît whisky-ul, apoi încearcă să pună paharul pe noptieră, dar nu nimereşte şi paharul se rostogoleşte pe covorul înflorat, în culori ţipătoare. Se afundă adînc în amintiri şi vede gazonul terasat şi însufleţit şi apa turcoaz, plină de copii care ţipă. Vede iepurele de cinci metri, cu dinţii scoşi în afară, care stă lîngă piscină. Vocea lui sună trist şi obosit.

— Aşa că m-am dus la piscină şi m-am apucat să fac ce îmi plăcea mie. Mă ghemuiam, rămînînd doar cu ochii deasupra apei, pluteam prin bazin ca un crocodil sau un căcat de aligator şi mă uitam cum ceilalţi copii ţopăie, sar în apă şi se agită. Aveam senzaţia că nu mă poate vedea nimeni, dar că eu îi văd pe ei. Înţelegi…

Bunny încearcă să facă un gest cu mîna, ca să ilustreze ce are de spus, şi pentru o clipă se întreabă cum Dumnezeu a putut să ajungă aşa.

— În fine, în ziua aceea am început să am senzaţia că e cineva care se uită la mine. M-am întors şi am văzut o fată stînd la marginea piscinei… cam de vîrsta mea… Eu eram doar un copil…

Bunny vede cu ochii minţii fata, cu părul ei lung şi ud şi membrele de culoarea alunei, şi descoperă că pe obraji îi curg lacrimi fierbinţi. Face din nou un gest circular cu mîna în care ţine ţigara stinsă.

— Şi îmi zîmbea… se uita la mine… şi îmi zîmbea şi, trebuie să-ţi spun, Bunny, băiete, avea cei mai frumoşi ochi pe care îi văzusem vreodată şi purta nişte bikini micuţi şi galbeni, cu buline… cu pielea de un bronz caramel.. şi nişte ochi violeţi.. şi am simţit un impuls puternic… nu ştiu ce era, dar toată pustietatea pe care o simţisem cînd eram copil părea să se fi evaporat, iar eu m-am umplut cu ceva… cu un fel de putere…. Mă simţeam ca un robot.

Bunny vede cu ochii minţii cum soarele după-amiezii alunecă pe cer şi sclipeşte pe suprafaţa piscinei. Vede cum apa se despică în faţa lui cînd înoată.

— Aşa că am alunecat încet spre ea şi cu cît mă apropiam mai mult, cu atît zîmbea mai tare… şi nu ştiu ce mi-a venit, dar m-am ridicat în picioare şi am întrebat-o cum o cheamă… aveam *doisprezece ani*, să fiu al naibii…

Ţigara cade din mîna lui Bunny şi aterizează pe covorul stacojiu.

— …şi ea mi-a zis că o cheamă Penny Charade… Nu glumesc. Penny Charade… n-o să uit niciodată… şi cînd i-am zis cum mă cheamă, a rîs, apoi am rîs şi eu, ştiind că am această putere… ceva special, ceva ce nu aveau ceilalţi amărîţi care se bălăceau în piscină şi se străduiau să le impresioneze pe fete… aveam un dar… un talent… şi în clipa aceea am ştiut ce mi-e sortit să fac pe planeta asta cretină…

În mod incredibil, Bunny Junior deschide unul din ochii lui iritaţi şi întreabă:

— Şi apoi ce s-a întîmplat, tati?

După care închide iar ochii.

— Păi, se făcuse tîrziu, maică-sa şi taică-su au venit s-o ia, iar eu am rămas la piscină, mai fericit ca niciodată, plutind în stînga şi-n dreapta… plin de acest dar… pînă cînd am rămas singurul om din piscină…

Bunny vede undeva departe, în amintirea lui, cum noaptea se lasă peste Butlins şi un evantai de stele se răsfiră pe cer. Îşi şterge cu dosul palmei lacrimile de pe faţă.

— Apoi a început să se întunece, au apărut stelele şi mie a început să mi se facă frig, aşa că m-am dus la vila noastră.

De data aceasta băiatul rămîne cu ochii închişi în timp ce întreabă:

— Şi cu fata ce s-a întîmplat, tati?

— Păi, a doua zi taică-meu m-a trimis iar la piscină şi eu am căutat-o pe Penny Charade, dar nu era acolo, aşa că am umblat prin apă trist, cînd am văzut deodată că îmi zîmbeşte o altă fată, apoi încă una şi, brusc, piscina gemea de o mie de Penny Charade… pe marginea piscinei… înotînd în apă, pe trambulină, făcîndu-mi cu mîna şi zîmbindu-mi de pe prosoapele lor, jucîndu-se cu mingea… şi am simţit din nou… acea senzaţie… acea putere… acel *dar* al meu…

Bunny pipăie prin pat pînă găseşte telecomanda, televizorul se stinge cu un pîrîit, imaginile pier în neant, iar el închide ochii. Un zid mare de întuneric se apropie de el. Îl vede cum vine, imens şi măreţ. Este somnul, starea de inconştienţă. Avansează ca un tsunami enorm, dar înainte de a se sparge deasupra lui şi de a-l duce departe, înainte ca Bunny să se predea complet somnului şi uitării, se gîndeşte, cu o groază bruscă, teribilă şi infinită la vaginul lui Avril Lavigne.

19

— Ăla din casă de la mine e taică-tău? întreabă fetiţa de pe bicicletă.

— Da, cred că da, spune Bunny Junior.

Încearcă să citească din enciclopedie despre Mata Hari, dar nu reuşeşte să se concentreze asupra cuvintelor din cauză că e foarte îngrijorat pentru tatăl său. În salonul pentru micul dejun de la Queensbury tatăl lui ţopăia de parcă i-ar fi luat foc pantalonii. A mîncat un pic de cîrnat, s-a ridicat şi a vorbit repezit la telefon, apoi s-a aşezat la loc, vărsîndu-şi cafeaua peste tot. A dispărut la baie, a stat acolo o veşnicie, apoi a urmărit-o pe chelneriţă prin tot salonul şi i-a turuit cine ştie ce – Bunny Junior, cel puţin, sigur nu ştia. Băiatul şi-a mîncat rapid micul dejun şi, dornic să plece, a scos lista clienţilor şi l-a întrebat pe tatăl său „Unde mergem acum, tati?“, dar taică-său i-a spus că se duc să viziteze o clientă fidelă din Rottingdean, una la care se putea apela oricînd. Îi plăcea la nebunie crema de corp! Apoi şi-a umplut gura cu omletă şi pîine prăjită şi a început s-o urmărească din nou pe chelneriţă, fluturîndu-şi mîinile pe lîngă tîmple ca un iepuraş. Îşi luase o cămaşă curată, cu dungi diagonale maro cu portocaliu, şi o cravată cu un iepuraş micuţ, cu urechi flexibile, care scoate capul dintr-o pălărie de magician, dar nu se bărbierise, iar părul lui era răvăşit ca naiba.

Bunny Junior nu era obişnuit să-şi facă griji din cauza tatălui său. Era mult mai obişnuit să-şi facă griji din cauza mamei sale. Odată, cînd tatăl lui era plecat, ea intrase în camera lui, se aşezase pe pat, îl luase în braţe şi

plînsese cu disperare, iar el nu ştiuse ce să facă, ci doar se întrebase unde dispăruse mama sa de odinioară.

Acum stă în Fiatul Punto, în faţa unei case mari, proaspăt construite, din Rottingdean, şi o fetiţă care pare cam de vîrsta lui sau, poate, puţin mai mare îi pune o întrebare. Stă călare pe bicicletă şi are o aluniţă maro pe obraz. Fetiţa apasă de trei ori pe soneria bicicletei, apoi i se adresează din nou lui Bunny Junior.

— Tatăl tău o fute pe mama mea, zice ea.

Fetiţa poartă un tankini[1] roz, iar pe piept scrie „TOXIC“ cu litere în relief, mici şi argintii. Cînd ea se întoarce să se uite spre casă, Bunny Junior observă că una dintre marginile chiloţeilor i-a intrat în fund.

— E tatăl meu, spune băiatul, ridicînd o sprînceană şi scoţînd capul pe geam, ca să se uite în sus şi în jos pe stradă, dar fără să ştie după ce.

— Da, ştiu, răspunde fetiţa.

Aluniţa mică şi maronie i se tîrăşte spre vîrful nasului. Fata suflă spre ea, scoţînd buza de jos în faţă, iar aluniţa îşi ia zborul.

— Îşi bagă sula în ea.

Băiatul răspunde înclinînd din cap, dar picioarele încep să i se bălăngăne furios.

— Da, şi, oricum, e cel mai bun agent de vînzări din lume, aruncă el.

Fetiţa se leagănă înainte şi înapoi pe bicicletă şi spune:

— Maică-mea mă pune să ies afară. Dar o auzi de la kilometri distanţă. Face ca o găină sugrumată. Cucuriguuu!

Fetiţa flutură din coate, ca să sublinieze ideea.

— Vrei să zici un cocoş, spune băiatul.

— Da, mă rog… O poţi auzi de la kilometri distanţă.

Bunny Junior arată spre bicicleta ei şi spune:

— Tatăl meu ar putea vinde bicicleta ta unei ştiuci-de-mare.

Fetiţa îşi dă bretonul din ochi şi întreabă:

— Unei ce?

— E un peşte răpitor. Are fălcile dotate cu sute de dinţi ascuţiţi ca briciul.

— Aha! exclamă ea.

Apoi apasă pe sonerie şi spune:

— Taică-meu mi-a cumpărat-o.

— Bicicleta? zice băiatul.

— Nu, soneria.

Fetiţa continuă să se legene şi se strîmbă fără motiv. Lui Bunny Junior îi place fetiţa asta. Se gîndeşte că e foarte drăguţă şi că pînă acum el nu a mai stat de vorbă cu o fată. Îşi bălăngăne picioarele şi se gîndeşte ce să spună.

— Mama mea a murit, aruncă el fără nici un avertisment.

Dintr-odată simte cum sîngele îi pulsează în faţă, aşa că se afundă în scaunul maşinii, umilit şi ruşinat.

— Da? întreabă fata.

Apoi se apropie cu tot cu bicicletă de geamul maşinii, iar Bunny Junior observă că are unghiile date cu o ojă stacojie, sclipitoare, şi umbre albastre la ochi.

— Aş vrea ca şi maică-mea să moară, spune ea. E o vacă.

Valul de sînge se retrage, bubuitul din urechi încetează, iar Bunny Junior ia ochelarii de soare din torpedou şi şi-i pune la ochi.

— Eu nu trebuie să merg la şcoală, o informează el pe fată.

Fetiţa zîmbeşte, îşi potriveşte chiloţeii, îşi dă bretonul din ochi şi spune:

— Mişto.

— Taică-meu zice că nu sînt obligat.

Apoi o vreme nu mai spun nimic. Bunny Junior îşi potriveşte ochelarii, fata înclină capul şi se uită la băiatul care stă în maşină, soarele străluceşte arzător şi fata apasă de două ori pe sonerie. Bunny Junior întinde mîna spre locul şoferului şi apasă şi el de două ori pe claxon. Îşi zîmbesc unul altuia, apoi privesc amîndoi undeva spre capătul străzii. Îl văd pe Bunny cum iese din casă şi defilează pe gazonul ars de soare, vîrîndu-şi cămaşa în pantaloni.

— Uite-l, spune încet Bunny Junior. Tatăl meu.

Băiatul îşi doreşte ca tatăl lui să se întoarcă şi să intre din nou în casă, pentru că nu vrea să-l vadă – deşi Bunny arată mult mai bine acum, cînd iese, decît atunci cînd a intrat. Pe drumul pînă aici tatăl său tot pornea şi oprea radioul, se foia în scaun, claxona, bea din sticla lui şi conducea ca un dement, iar cînd a ajuns în faţa casei, pur şi simplu a ţopăit pe gazon ca un iepure. Dar, în primul şi-n primul rînd, voia ca tatăl lui să intre din nou în casă deoarece acum i-au venit brusc în minte o mie de lucruri pe care să i le spună fetiţei de pe bicicletă – despre spaţiul cosmic, despre savanele din Africa sau lumea microcosmică a insectelor şi aşa mai departe –, iar el nici nu ştia cum o cheamă.

— Scuză-mă, domnişoară, spune Bunny în timp ce se îndreaptă spre Fiatul Punto.

Bunny se gîndeşte că nu e nimic mai plăcut decît să îţi cureţi instalaţia dis-de-dimineaţă, ca să fii în formă pentru tot restul zilei. Se trezise mahmur, posomorît şi năclăit de ape murdare şi probabil că, în compensaţie, trăsese cam tare din sticlă. S-a gîndit că poate o să-i iasă ceva cu chelneriţa aia mică şi drăguţă din salonul de mic dejun de la hotelul Queensbury, dar nu era foarte sigur, după care şi-a amintit de Mylene Huq din Rottingdean şi a făcut rost imediat de adresă, cu un telefon la Poodle. Se spune că soţul Mylenei Huq fugise cu o tipă care avea pe jumătate vîrsta lui, iar de atunci Mylene Huq se angajase într-o spectaculoasă operaţiune de răzbunare prin futut. Între timp informaţia ajunsese şi la masculii din zonă şi toţi se grăbeau să prindă ocazia. De obicei acest tip de oportunitate nu ţine mult şi sfîrşeşte întotdeauna în lacrimi, dar cert este că, fiind obsedate de tipul lor special de ardoare justiţiară, curvele astea au nişte orgasme ca focurile de artificii.

— Scuză-mă, domnişoară, repetă Bunny.

— Ai terminat s-o fuţi pe maică-mea? întreabă fetiţa de pe bicicletă.

— Ce? zice Bunny, deschizînd portiera maşinii.

— Ai terminat să-ţi bagi sula în maică-mea?

Bunny se apleacă spre fetiţă, apasă pe soneria de la bicicletă şi spune:

— La drept vorbind, da, am terminat şi a fost foarte plăcut, mulţumesc frumos.

Apoi se îndoaie de mijloc şi se trînteşte pe locul şoferului, cu un icnet dispreţuitor. Învîrte cheia în contact, iar Punto-ul scoate zgomotele lui specifice şi porneşte din prima, insolent şi fără nici un chef.

— Dumnezeule, cine e prietena asta a ta? exclamă Bunny. Ce vacă de fetiţă!

Fuioare de ceaţă marină învăluie maşina în timp ce Bunny intră pe drumul de lîngă ocean.

— Ea a venit să vorbească cu mine, tati.

— Îi place de tine, nu? spune Bunny, băgîndu-şi o ţigară între dinţi şi pipăindu-şi buzunarele după bricheta Zippo.

— Ta-ati! sare Bunny Junior, care se joacă acum cu Darth Vader.

Puştiul simte cum îl cuprinde un val de căldură.

— Ba da, îi place. Se vede. Are sclipirea aia în ochi!

— Ta-ati!

— Crede-mă pe mine, Bunny, băiete! Eu văd asta de la un kilometru!

Bunny se întoarce spre fiul lui şi îi dă în joacă un pumn în umăr. Bunny Junior e fericit că tatăl lui e fericit, e fericit că tatăl lui nu e dement şi, de asemenea, e fericit pur şi simplu, aşa că spune cu voce tare:

— Poate că ar trebui să mă întorc şi s-o fut!

Bunny se uită la fiul său de parcă acum l-ar vedea prima oară, apoi rîde tare. Îi arde băiatului o lovitură cu degetul în ţeastă.

— O să vină şi ziua aia, Bunny, băiete! O să vină!

Cu marea albastră într-o parte şi cîmpurile verzi în cealaltă, Bunny Junior flutură lista clienţilor în aer, ia ghidul şi rîde.

— Unde mergem acum, tati?

În curînd Bunny Junior se va lăsa pe spate în scaun şi va privi concentrat spre stîncile roase de intemperii şi spre cîrdurile de pescăruşi ce se ospătează din pămîntul proaspăt arat de pe cîmpurile care mărginesc şoseaua de coastă. Se va gîndi că, deşi mama lui venea la el în cameră, îl lua de mînă, îl mîngîia pe frunte şi plîngea amarnic, mîna ei tot era cel mai catifelat, mai dulce şi mai clar lucru pe care îl simţise vreodată, după care va ridica privirea şi va vedea un stol de grauri care va desena pe cer conturul feţei ei. Se va gîndi că ar face orice – nu ştie nici el exact ce –, numai să mai simtă încă o dată mîna aceea catifelată şi caldă pe frunte.

La televizorul de pe peretele unei mici cafenele de pe Western Road e un reportaj special despre Criminalul cu Coarne. O tînără mamă a fost ucisă cu furca în casa ei din Maida Vale. A fost o crimă atît de sălbatică, încît la început autorităţilor le-a fost greu să stabilească pînă şi sexul victimei. În aceeaşi după-amiază ucigaşul şi-a executat iureşul său diabolic în faţa camerelor de supraveghere dintr-un centru comercial din Queensway. Apoi a dispărut, ca de obicei. Bunny vede la televizor o hartă stilizată a Angliei, care îi aminteşte de un iepure din desenele animate (dar fără urechi) şi unde e marcată cu o linie roşie traiectoria sinistră spre sud a infernalei călătorii a ucigaşului. Într-un fel, Bunny ia toată povestea asta foarte personal, dar nu ştie prea bine de ce.

Tipul bărbierit şi pomădat care serveşte la tejghea se apleacă spre Bunny, arată cu degetul către televizor şi spune:

— Nu ţi se pare incredibil tipul ăla?

Poartă un tricou roşu, mulat, iar Bunny, care mănîncă un hamburger plin de ketchup şi bea cu paiul un *milkshake* roz, îi observă prin stofă contururile sfîrcurilor cu *piercing*-uri.

— Vine spre Brighton, spune Bunny pe un ton rău prevestitor.

— De ce crezi asta, omule?

— O simt eu, insistă Bunny. Vine încoace.

Bunny Junior dă roată cu privirea prin cafenea, îşi bea *milkshake*-ul şi se leagănă pe scaunul lui de bar pivotant. Se uită la un cuplu de lîngă ei: cei doi stau aplecaţi deasupra bolurilor cu spaghete *bolognese* şi sînt prinşi într-o altercaţie aprinsă, dar şoptită. Femeia aruncă priviri furişe prin restaurant, iar băiatul încearcă să descifreze natura disputei lor citind pe buzele bărbatului, numai că asta se dovedeşte a fi imposibil, pentru că bărbatul îşi acoperă tot timpul gura cu mîna. Apoi atenţia puştiului e atrasă de un bărbat singur, care mănîncă o farfurie de cartofi prăjiţi. Poartă o cămaşă neagră şi are părul alb, bogat, şi un semn zodiacal de argint pe lanţul de la gît. Priveşte direct spre băiat. Îşi înmoaie cartoful în maioneză, îl bagă în gură şi îi zîmbeşte puştiului cu o căldură sinceră.

— Pînă la urmă toţi nebunii ajung aici, îi spune Bunny tipului de la tejghea.

Dar acesta s-a dus să servească pe altcineva, aşa că Bunny îşi îndreaptă atenţia spre fiul său.

— În domeniul ăsta, Bunny, băiete, întîlneşti tot soiul de nebuni. Ţine de specificul branşei. Ajungi chiar să-i înţelegi cumva.

Bărbatul cu cămaşă neagră şi medalion cu zodiac numără nişte bani pe o farfurioară de metal. Îi face cu mîna pe furiş lui Bunny Junior, îşi linge sarea de pe vîrfurile degetelor, apoi îşi ia haina, se întoarce şi pleacă.

— Trebuie să fii isteţ. E vorba de instinct, continuă Bunny. Fii tot timpul atent. Te întorci o clipă cu spatele la cineva şi în secunda următoare ăla îţi pune capul la fiert într-o oală. E ceva ce se învaţă cu timpul, Bunny, băiete…

Bunny zăreşte în mulţimea clienţilor de la amiază o femeie blondă, cu rochie portocalie, care stă la coadă în cealaltă parte a cafenelei, la raionul de sendvişuri. Ţine capul înclinat, iar părul îi ascunde faţa, astfel că băiatul uneori o vede, alteori nu.

— Fii pregătit, ce naiba! insistă Bunny.

— Pentru tipul nebun, spune Bunny Junior, distrat.

— Te-ai prins, Bunny, băiete. Stai cu ochii după dement.

Bunny Junior se dă jos de pe scaun, se apleacă şi se lasă într-o parte, încercînd s-o zărească pe femeia aceea, care ar putea foarte bine să fie mama lui, dar nu o mai vede. În schimb, îl aude pe tatăl lui spunînd:

— Odată aveam nişte treabă prin Hastings, iar acolo era o fetiţă care avea aripioare în loc de mîini şi o limbă atît de lungă, că şi-o prinsese de reverul hainei.

Bunny Junior se suie din nou pe scaun şi stă foarte liniştit, cu mîinile în poală. E palid la faţă, iar cînd Bunny se uită spre fiul lui, îi observă expresia tulburată.

— Mie-mi spui, Bunny, băiete! Mă trec fiorii numai cînd mă gîndesc la asta!

Bunny îşi scoate portofelul, dînd să plătească, iar bărbatul de la tejghea, cu cupola lui pomădată şi accesoriile lui erotice, îl întreabă:

— Stai mult în oraş?

Bunny îi aruncă o privire dispreţuitoare şi iese din cafenea, cu Bunny Junior urmîndu-l îndeaproape. Afară se opreşte, ridică braţele ultragiat şi îi spune băiatului:

— Arăt ca şi cum aş avea două găuri? Arăt cumva ca un curist?

— Ăăă… îngaimă băiatul.

— Spune-mi adevărul. Ţie ţi se pare că arăt ca un *poponar* nenorocit?

Bunny Junior, care îşi dă seama că a uitat să-şi termine hamburgerul, se uită în toate părţile pe stradă şi uită să-i răspundă tatălui său, pentru că vede ceva ce pare a fi un triunghi de stofă portocalie cum alunecă după un colţ şi apoi dispare.

1. Deux-pièces cu maiou şi bikini.

20

Bunny stă în faţa unui apartament de la parter, pe Charles Street, în Kemp Town, şi se întreabă ce face. Se întoarce, vede cum fiul său îl priveşte prin geamul maşinii – băiatul îi aruncă zîmbetul lui şovăielnic – şi se întreabă ce Dumnezeu face. Apasă pe butonul soneriei de la intrare şi vede o formă întunecată şi fluctuantă, ca o iluzie optică, bîjbîind de cealaltă parte a geamului sablat – cu desenul unui apus de soare cu palmieri –, apoi zăngănind mai multe broaşte şi lanţuri, şi se întreabă ce face. Se uită la numele de pe lista clienţilor, unde scrie doamna Candice Brooks, şi simte aşteptarea sexuală pulsîndu-i la baza coloanei vertebrale, iar mintea i se limpezeşte şi se concentrează asupra obiectivului. Dar uşa se deschide şi în faţa lui apare o doamnă micuţă, cu ochelari negri, cocoşată şi imposibil de bătrînă, care îl întreabă cu o voce surprinzător de tînără:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Bunny oftează şi se întreabă ce face. Apoi îşi dă seama: a venit aici ca să vîndă ceva. Închide ochii, se reculege şi încearcă să adopte atitudinea unei persoane cu farmec şi stăpînă pe sine. Nu e ceva chiar atît de uşor pe cît pare, pentru că Bunny simte, într-un mod subtil, că îl vizitează un fel de sminteală, ce s-a hotărît să stea cu el pînă la sfîrşitul petrecerii. Simte o crampă dementă în burtă în timp ce spune:

— O caut pe doamna Candice Brooks.

Bătrîna doamnă îşi potriveşte ochelarii cu o mînă artritică, plină de bijuterii, şi îi răspunde:

— Da, eu sînt doamna Brooks. Cu ce te pot ajuta, tinere?

Bunny se gîndeşte: „Tinere? Dumnezeule, oare e oarbă?“. Apoi îşi dă seama că de fapt chiar e oarbă. Cumpăneşte tăcut dacă asta e în avantajul sau în dezavantajul lui. Graţie inerentului său optimism, decide că e în avantajul său.

— Doamnă Brooks, numele meu este Bunny Munro. Reprezint Eternity Enterprises. Aţi contactat biroul nostru central şi aţi solicitat o prezentare gratuită a gamei noastre de produse de înfrumuseţare.

— Serios? se miră bătrîna, bătînd darabana cu degetele pe marginea uşii.

— Numele dumneavoastră e pe listă, doamnă Brooks.

— Ah, nu mă îndoiesc, domnule Munro! Probabil că aş uita să vin şi la propria mea înmormîntare, zice bătrîna, cu un rîs trist.

Doamna Brooks îl invită pe Bunny să intre şi îl conduce printr-o bucătărie mică şi întunecată. În timp ce se uită la gleznele ei umflate şi la ciorapii medicinali, Bunny se gîndeşte că e posibil ca doamna Candice Brooks să se dovedească un caz clasic de irosire a timpului – o bătrînă singură, care vrea doar să stea de vorbă cu cineva. Îşi aminteşte că atunci cînd îl însoţea pe tatăl său, care se ocupa de antichităţi, genul acesta de gîscă amabilă era cel în care tatăl său îşi înfigea dinţii cel mai uşor – pe astea putea să le *stoarcă* teribil de uşor. Era un maestru – un adevărat seducător. Dar a le extorca de mobila lor veche era un lucru, iar a le vinde produse de înfrumuseţare era cu totul altceva.

— Sper că fata cea nouă care vine să deretice a lăsat casa în ordine. Eu nu prea îmi dau seama. Fetele astea tinere vin şi pleacă mereu. Sînt groaznic de costisitoare şi nici una dintre ele nu prea vrea să aibă grijă de o căzătură bătrînă şi nebună ca mine.

— Le plătiţi ca să vă-ncurce, doamnă Brooks, zice Bunny.

Doamna Brooks rîde şi îşi caută drumul prin bucătărie cu bastonul ei alb, cu vîrf de cauciuc.

— Exact, domnule Munro.

Bunny îşi aminteşte, cu un zvîcnet brusc şi cald în chiloţii lui cu model de blană de leopard, cum se cabra şi ţipa Mylene Huq din Rottingdean, implorîndu-l să-i ejaculeze pe faţă.

Bunny o urmează pe doamna Brooks în living, unde e un aer greu şi mort ca timpul însuşi, osificat în ceva imobil şi persistent. Rafturile sînt pline de cărţi vechi, acoperite cu o patină de praf, iar absenţa televizorului creează o impresie îngrozitoare. Pianina Bösendorfer de lîngă peretele din spate, cu capacul deschis şi dinţii gălbui rînjiţi, va fi peste cîţiva ani o pleaşcă pentru cine ştie ce negustor de antichităţi, se gîndeşte Bunny. Face un gest inutil către pianină şi o întreabă pe bătrîna oarbă:

— Cîntaţi?

Doamna Brooks îşi ridică mîinile artritice, imitînd cu ele nişte gheare de monstru, şi chicoteşte ca o fetiţă.

— Doar de Halloween, spune ea.

— Aveţi foarte multă încredere în oameni. Îi invitaţi în casă pe toţi necunoscuţii?

— Încredere? Prostii! Sînt cu un picior în groapă, domnule Munro! Ce ar putea să vrea cineva de la mine?

Bătrîna doamnă loveşte mobilele cu bastonul ei ca o antenă, îşi caută drumul spre fotoliul acoperit cu creton şi se aşază pe el.

— Nici nu vă daţi seama, spune Bunny.

Apoi se uită la ceas, amintindu-şi dintr-odată un vis alcoolic de noaptea trecută, în care apărea o cutie de chibrituri plină cu clitorisuri de vedete – Kate Moss, Naomi Campbell, Pamela Anderson şi, bineînţeles, Avril Lavigne (printre altele) –, iar el încerca fără succes să dea găuri în capac cu o andrea tocită, în timp ce bobiţele mici şi roz ţipau că se sufocă.

— Poate că sînt oarbă, domnule Munro, dar celelalte simţuri încă nu m-au părăsit. Păreţi un om drăguţ.

Doamna Brooks îl invită să se aşeze pe fotoliul din faţa ei, iar Bunny simte dintr-odată impulsul de a se întoarce şi a fugi, simte ceva oarecum malefic în cameră. Totuşi se aşază şi îşi pune diplomatul cu mostre pe măsuţa Queen Anne din faţa lui. Îşi dă seama, surprins, că pe măsuţă stă un radio cu tranzistori supradimensionat, de la care s-a auzit muzică clasică încă de cînd a intrat în cameră.

Doamna Brooks dă semne exagerate de încîntare, apoi se leagănă înainte şi înapoi cu reverenţiozitate, spunînd:

— Beethoven. Nimeni nu e mai bun decît el şi decît Bach. Mult deasupra lui Mozart. Beethoven a înţeles suferinţa cît se poate de profund. Se simte credinţa lui adîncă în Dumnezeu şi iubirea sălbatică faţă de lume.

— Asta mă depăşeşte puţin, îi zice Bunny. Sînt doar un amărît de om al muncii.

— Auden a spus-o cel mai bine: „Trebuie să ne iubim unii pe alţii sau să murim".

Mîinile nenorocite ale doamnei Brooks tresar pe braţele fotoliului ca nişte păianjeni bizari, iar inelele ei scot un clinchet neliniştitor. Bunny aude de afară ţipetele ascuţite ale pescăruşilor şi murmurul scăzut al traficului de pe faleză.

— Aţi citit Auden, domnule Munro?

Bunny oftează, îşi dă ochii peste cap şi deschide diplomatul cu mostre.

— Bunny. Spuneţi-mi Bunny.

— Ai citit Auden, Bunny?

Bunny simte cum o uşoară iritare îi ciupeşte nervul de deasupra ochiului stîng.

— Doar de Halloween, doamnă Brooks, spune Bunny, iar bătrîna doamnă rîde ca o fetiţă.

Fiatul Punto e parcat pe Marina Parade, iar Bunny Junior stă cu capul sprijinit de geam, priveşte fluxul constant de oameni care trec pe lîngă

maşină şi se întreabă ce face el de fapt. E convins că a învăţat Legea Răbdării şi se întreabă cînd îl va învăţa tatăl său să vîndă ceva cu adevărat. Băiatul crede că există posibilitatea nu numai să orbească din cauza blefaritei sale avansate, dar şi să-şi piardă minţile. A căutat în enciclopedie cuvîntul „miraj", iar acolo scrie „iluzie optică produsă de refracţia luminii, din cauza căreia obiectele de la linia orizontului apar distorsionate". A mai găsit şi cuvîntul „apariţie", la care scrie „experienţa vizuală a perceperii unei persoane (vii sau moarte) undeva unde ea nu se găseşte în realitate", dar nici una dintre ele nu i se pare prea logică. De-acum e convins că mama lui îl caută şi că vrea să-i spună ceva important şi se gîndeşte că, dacă o să rămînă acolo unde e, la un moment dat ea îl va găsi. E bucuros că a învăţat Legea Răbdării. I-a fost de ajutor. De asemenea, e convins că şi el vrea să-i spună ceva mamei lui, dar nu îşi dă seama ce, pentru că îi e foarte foame. Îşi doreşte să fi mîncat tot hamburgerul de la prînz, în cafenea. Vede un grup de adolescenţi care trec pe lîngă el, îndesîndu-şi pumni de cartofi prăjiţi sub glugă, şi din fundul stomacului său se aude un chiorăit de foame.

Se uită în spate şi vede vizavi, pe faleză, o tonetă pe a cărei prelată în dungi scrie cu litere mari „PEŞTE ŞI CARTOFI PRĂJIŢI". Briza aduce un miros delirant de cartofi prăjiţi şi oţet. Bunny Junior închide ochii, inspiră, iar animalul misterios ascuns în stomacul lui geme încă o dată, demonstrativ.

Băiatul ştie că nu are voie să se dea jos din maşină, dar se teme tot mai tare că, dacă nu va mînca în curînd ceva, o să moară de foame. Ştie că are în buzunarul de la pantaloni trei monede de o liră. Îşi imaginează, cu oarecare plăcere, că tatăl său vine şi îl găseşte mort în Punto. Oare ce ar însemna asta pentru legea aia a lui, Legea Răbdării? Băiatul stă în maşină şi numără pînă la o sută. Apoi deschide portiera şi se dă jos, zăngănindu-şi monedele în buzunar.

„Pînă la trecerea de pietoni", se gîndeşte el, „apoi traversarea străzii. Maximum două minute". Simte un val de panică ce-i urcă prin nervii de la

picioare şi îi explodează în stomac, îşi pune mîna pe piept şi simte prin cămaşă cum îi bate inima. Apoi lasă capul în pămînt şi porneşte.

Ajunge la trecerea de pietoni exact cînd pe semafor apare omuleţul roşu şi aşteaptă trei minute întregi pînă să apară cel verde. În acest timp lîngă el se opreşte un bărbat în pantaloni albi de trening şi un tricou cu guler, tot alb. Are sprîncenele pensate şi părul negru şi rar.

— Azi nu mergi la şcoală? îl întreabă bărbatul.

Zîmbeşte, jucîndu-se cu micul poloist brodat pe pieptul tricoului. Ochii bărbatului sînt atît de albaştri şi de limpezi, iar dinţii atît de albi şi de drepţi, încît Bunny Junior trebuie să-şi mijească ochii atunci cînd îl priveşte.

— Ţi-ai luat scutire medicală? insistă bărbatul.

Dar nu e o întrebare, ci mai degrabă o enunţare a unui act pervers şi diabolic.

Se face verde şi Bunny Junior se repede pe trecere, fără să se uite înapoi şi repetînd încet „La dracu'!“, pentru că acum nu mai simte foame în stomac – acum îi vine să se cace pe el. Simte pînă în fundul sufletului teribilul adevăr: că nu ar fi trebuit să părăsească adăpostul Punto-ului.

La toneta cu peşte şi cartofi prăjiţi e puţină lume la coadă. Băiatul se aşază şi el şi rămîne acolo, ţopăind de pe un picior pe celălalt. Întoarce capul prudent, aşa cum faci atunci cînd crezi că în spatele tău ar putea fi un monstru, un căpcăun sau ceva, şi îl vede pe celălalt trotuar pe tipul în trening, care frămîntă între degetele jucătorul de polo de pe tricou. Pare să fi uitat de Bunny Junior – asta pînă cînd ridică privirea şi îi zîmbeşte, apoi îi face un semn mustrător cu degetul.

Bunny Junior întoarce capul şi se uită la bărbatul din toneta cu peşte şi cartofi prăjiţi, cu sita lui de sîrmă şi braţele de Popeye, pînă cînd îi vine rîndul. Observă că braţele bărbatului sînt acoperite cu o blană neagră şi groasă.

— Cartofi prăjiţi, vă rog, spune băiatul.

Bărbatul umple cu cartofi un cornet de hîrtie cerată şi spune:

— O liră.

— Sare, vă rog, spune băiatul.

Bărbatul presară pe cartofi sare dintr-o solniţă mare, din oţel inoxidabil.

— Oţet, vă rog, spune băiatul.

Bărbatul trage din ţigară şi îi pune pe cartofi oţet dintr-o sticlă. Îi întinde cornetul, băiatul îi dă banii, se întoarce şi vede cum mama lui se îndepărtează pe faleză. Poartă o rochie portocalie, iar părul ei blond e legat la spate în coadă.

— Poate că ar trebui să te reclam autorităţilor, spune bărbatul în pantaloni albi de trening, apărut brusc lîngă el, vorbind din colţul gurii şi frămîntînd între degete micul jucător de polo de pe tricou.

Bunny Junior se îndepărtează de bărbat, fiindcă i se pare că individul vrea să-l mănînce. O vede pe mama lui dispărînd în mulţime şi, cu urechile bubuindu-i, o ia pe urmele ei, dorindu-şi ca să nu mai dispară aşa tot timpul.

În timp ce îşi croieşte drum prin mulţime, băiatul observă că oamenii arată ca vîrcolacii sau extratereştrii. Toţi par cu o jumătate de metru mai înalţi, braţele li s-au lungit şi au feţele inerte, cu mandibula căzută. Bunny Junior se uită în toate părţile, dar nu o vede pe mama lui şi înjură din nou încet. Se opreşte, se uită în susul şi în josul falezei şi îşi umple gura cu cartofi prăjiţi. Se uită peste balustrada din fier forjat spre faleza de sub el şi, cu o izbucnire de dragoste, o vede pe mama lui vorbind cu un grup de oameni pe terasa unei cafenele. Fumează o ţigară, iar Bunny Junior se întreabă cînd s-a apucat ea de fumat. Se gîndeşte că primul lucru pe care i-l va spune atunci cînd se vor reîntîlni va fi să stingă ţigara. Îşi umple din nou gura cu cartofi prăjiţi şi coboară scările cîte două o dată, cu cornetul de hîrtie deasupra capului, ca şi cum ar fi Statuia Libertăţii sau un purtător al flăcării olimpice.

Pe faleza de jos e mai cald şi infernal de luminos. Băiatul îşi doreşte să-şi fi luat cu el ochelarii de soare, pentru că ochii îl mănîncă îngrozitor şi oamenii de-abia dacă au ceva haine pe ei. Bunny Junior evită braţele

păroase, pieile bătrîne şi descuamate, machiajele ţepene, adierile împuţite de transpiraţie, petele cadaverice ale bătrînilor şi colacii albi de grăsime, făcînd slalom prin mulţimea de *zombies* înspre frumoasa lui mamă.

Se apropie de cafenea cu respiraţia întretăiată şi se întreabă ce să facă acum cu cartofii prăjiţi. Simţind prezenţa băiatului, mama lui se întoarce.

— Bună, spune ea cu o voce caldă şi familiară.

Bunny Junior îşi dă seama că trăsăturile ei sînt uşor modificate.

— Te simţi bine, scumpule? întreabă ea, trăgînd din ţigară.

Ceva din modul în care spune asta îl face pe băiat să avanseze, să-şi încolăcească braţele în jurul taliei mamei lui şi să-şi aşeze capul pe burta ei. În acest moment simte o dragoste tristă şi imensă faţă de mama lui şi, în acelaşi timp, se întreabă de ce ea nu e nici pe departe atît de catifelată pe cît îşi aminteşte el că este. Stomacul ei pare plin de pietre, iar cînd îi atinge sînii, aceştia sînt mici şi tari.

— Poftim?

Băiatul aude ceva străin în vocea ei – poate un tremur de agitaţie necunoscut sau poate stînjeneală, nu ştie sigur –, iar asta îl face să vrea să-i dea drumul, dar nu ştie cum, aşa că o strînge şi mai tare. Femeia – oricine ar fi ea – se zvîrcoleşte şi trage de el. Băiatul simte mici înţepături de durere pe braţe, în sus, iar femeia reuşeşte să se desprindă de el.

— Termină! îi zice ea. Unde e mama ta?

Băiatul o priveşte şi vede că are un nas ca un cîrlig mic, maroniu, şi că de fapt părul ei nu e deloc blond, ci cafeniu, iar rochia ei, care e în realitate roz, miroase a ţigări şi a nuci de cocos vechi.

Femeia întinde mîna, dînd să-l mîngîie pe cap, dar el se trage în spate, iar ea îi răstoarnă din greşeală cornetul cu cartofi prăjiţi, care se împrăştie pe podeaua terasei.

— O, Doamne, îmi pare rău! exclamă femeia.

Dar acum băiatul se întoarce şi aleargă cît îl ţin picioarele, ca să scape *naibii* viu de acolo.

21

— Această cremă de mîini regeneratoare are puteri de refacere aproape miraculoase, spune Bunny. Efectele sînt instantanee. Daţi-mi voie să vă demonstrez.

— La chestiile astea bătrîne şi fosilizate, zău că mă îndoiesc, răspunde doamna Brooks.

Îşi scoate inelele şi întinde ghearele ei monstruoase. Bunny îşi pune nişte cremă pe mîini, se întinde, apucă degetele bătrînei şi masează încet cu cremă încheieturile noduroase ale acestora. Mîinile ei artritice trosnesc atunci cînd Bunny le atinge. Doamna Brooks se leagănă înainte şi înapoi, marcînd spaţiul din jurul ei cu acest balans de metronom.

— A trecut foarte mult timp de cînd mi-a mai făcut cineva aşa ceva, domnule Munro. Aţi reuşit să reîncărcaţi bateriile unei bătrîne!

— Dumnezeule, doamnă Brooks! spune Bunny, prefăcîndu-se uimit. Mîinile dumneavoastră au devenit ca de fetiţă!

Doamna Brooks rîde cristalin, fericită.

— Ah, bărbat caraghios ce eşti! exclamă ea.

Bunny Junior se repede în sus pe scări şi parcurge faleza în fugă, făcînd tot posibilul să nu îi atingă pe ucigaşii *zombies*, trece de bărbatul cu braţe imense şi păroase, care vinde peşte şi cartofi prăjiţi, traversează la zebra unde acţionează mîncătorii de copii şi, cînd vede Punto-ul galben, stropit cu găinaţ, are o senzaţie palpabilă de uşurare, ca şi cum ar fi ajuns acasă.

Deschide portiera şi se prăvăleşte pe locul pasagerului, bălăngănindu-şi nebuneşte picioarele şi cu inima la fel de grea ca o nicovală, o ancoră sau moartea însăşi. Blochează portiera, îşi sprijină capul de geam, strînge din ochi şi îşi aminteşte că mama lui era destul de ţicnită în unele zile – ca atunci cînd o găsise mirosind cămăşile lui tati şi aruncîndu-le prin dormitor sau cînd se aşezase pe podeaua din bucătărie, mînjită cu ruj pe toată faţa. Dar chiar dacă ea avea, cum spunea tatăl lui, o „problemă medicală", întotdeauna mirosea bine şi era catifelată la atingere.

Dintr-odată în geamul maşinii se aud nişte bătăi, care în urechea lipită de sticlă a băiatului se aud la fel de tare ca nişte împuşcături. Puştiului îi îngheţă sîngele în vine, îşi acoperă ochii cu mîinile şi spune „Te rog, nu mă mînca".

Aude iar acelaşi zgomot, ridică privirea şi vede o poliţistă care bate în geam.

Poliţista e tînără, drăguţă şi are părul tuns scurt. Îi face semn lui Bunny Junior să coboare geamul şi îi zîmbeşte, iar puştiul observă uşurat pliurile atrăgătoare ce-i apar la colţurile gurii. Băiatul coboară geamul. Vede pe buza ei de sus un puf moale şi blond, aproape invizibil, iar cînd femeia vîră capul înăuntru, aude cum scîrţîie pielea nouă a centurii ei. Bunny Junior simte un miros uimitor de dulce în timp ce poliţista spune:

— Te simţi bine, tinere?

Băiatul strînge din buze, încercînd să zîmbească, şi dă din cap că da.

— N-ar trebui să fii la şcoală? întreabă ea.

Bunny Junior se gîndeşte că a fost turnat de căpcăunul în trening alb şi habar n-are cum să răspundă la această întrebare. Se joacă nervos cu Darth Vader şi scutură din cap.

— De ce nu? zice poliţista, iar Bunny Junior aude dinspre staţia ei radio cîteva pîrîituri care seamănă atît de bine cu o băşină, încît chicoteşte puţin.

— Tati spune că azi nu trebuie să merg la şcoală, îi explică el.

Dintr-odată băiatul se simte extraordinar de scîrbit de adulţi – poliţişti cu bastoane şi perverşi în trening alb, nebuni cu semne zodiacale la gît şi femei care fac ca cocoşul, graşi în rochii şi mame care se sinucid – şi se întreabă furios unde dracu' e taică-său. Aproape imediat Bunny Junior se simte prost fiindcă a gîndit aşa ceva şi îşi şterge gîndul din cap.

— Din ce motiv? spune poliţista.

— Sînt bolnav, răspunde Bunny Junior.

Se lasă pe spătarul scaunului şi, cu o fluturare dramatică a mîinii, face un gest care lui i se pare a fi o imitaţie rezonabilă a unui băiat aflat în pragul morţii.

— Înţeleg. Păi, atunci n-ar trebui să fii în pat?

— Cred că da, zice Bunny Junior, dînd din umeri.

— A cui e maşina? arată poliţista cu degetul înspre Fiat.

— A lui Darth Vader, răspunde băiatul, fluturînd figurina.

Poliţista se ridică în picioare, se bate cu palma în piept şi spune, cu o voce care simulează seriozitatea:

— Forţa fie cu tine.

Bunny Junior observă cum la colţurile gurii ei apar iar acele pliuri. Apoi dispar, iar poliţista îşi bagă din nou capul pe geam şi spune:

— Deci unde e tatăl tău?

Brăţara de argint pe care o poartă Bunny la mîna stîngă zdrăngăne, iar ecourile zgomotului plutesc încet în încăpere. Mîinile doamnei Brooks tresar în poala ei şi chiar arată mai tinere. Pe faţa ei micuţă şi zbîrcită s-a instalat un zîmbet încîntat. În timp ce linge capătul creionului şi termină de completat formularul de comandă, Bunny se simte vag răzbunat. Se gîndeşte că s-a întrecut pe sine. I-a vîndut acestei bătrîne o cantitate enormă de produse de înfrumuseţare pe care ea nu le va folosi niciodată, dar astfel a făcut-o fericită pe babă. Însă Bunny simte şi un disconfort nervos în trup, o nelinişte cofeinică în ritmul sîngelui. S-a simţit astfel toată după-amiaza şi a presupus că e obişnuita lui mahmureală (în dimineaţa aceea exagerase

puţin), însă vede pe fereastră graurii înălţîndu-se şi plonjînd ca o ameninţare neagră deasupra mării agitate şi înţelege brusc că neliniştea pe care o simte nu e de fapt altceva decît o groază tot mai mare… dar o groază faţă de ce?

— Veţi primi produsele în zece zile lucrătoare, doamnă Brooks, spune Bunny.

— Mi-a făcut mare plăcere, domnule Munro.

În clipa aceea Bunny se luminează şi înţelege că ştia de la bun început că asta va urma. Simte cum îi urcă prin oase şi cum inima lui se pregăteşte, aşteptînd clipa. Observă că radioul a încetat, în mod inexplicabil, să mai emită, camera s-a întunecat puţin, iar temperatura a scăzut. Are senzaţia că nu mai simte cu vîrfurile degetelor, iar părul de pe ceafă i se ridică. Apoi becul din tavan pîrîie scurt. Ştie mai bine decît orice că, dacă va ridica ochii şi va privi spre peretele livingului, o va vedea pe soţia lui moartă, Libby, stînd pe taburetul tapiţat al pianinei. Va purta cămaşa de noapte pe care a purtat-o şi în noaptea nunţii lor, şi în noaptea în care s-a spînzurat. Vede o pată portocalie în colţul cîmpului său vizual şi un braţ ridicat acuzator sau aşa ceva. Aude cum graurii se apucă să ciripească maniacal, să ciugulească şi să zgîrie la fereastră. Aerul începe să pulseze şi să tremure, iar cînd aude cum corzile pianului sînt izbite puternic şi apocaliptic, îşi acoperă urechile cu mîinile şi încearcă să ţipe, dar nu reuşeşte.

Doamna Brooks începe să zgîrie aerul cu ghearele.

— Beethoven! strigă ea în delir, cu o boabă de spumă în colţul gurii.

— Avea o problemă medicală, spune implorator Bunny.

— Ce?

— Cum? zice şi Bunny, fără să ridice capul.

Bunny simte cum o furie vulcanică şi nepoftită îl bîntuie pe dinăuntru, o furie faţă de orice şi oricine – soţia asta a lui, care îl hăituieşte chiar şi de dincolo de mormînt, ca să-i facă acuzator cu degetul, curva asta artritică şi bătrînă, cu lipsurile şi nevoile ei idioate, băiatul lui cel dus cu pluta, care îl aşteaptă în maşină, tatăl lui, care moare de cancer, toate femeile rapace şi

devoratoare, albinele şi graurii ăia nenorociţi… *ce vrea toată lumea de la mine?* Îşi blestemă propriile pofte insaţiabile, dar exact în timp ce face asta, încearcă să-şi îndrepte gîndurile către organele genitale ale vreunei starlete, vedete sau *orice*, dar nu reuşeşte să găsească nici una, pentru că graurii se izbesc în picaj de fereastră, iar corzile pianului răsună atît de tare, încît acum i se pare că o să-i crape capul în două. Doamna Brooks îl prinde de mînă cu ghearele ei mutilate şi spune:

— Trebuie să ne iubim unii pe alţii sau să murim!

— Ce? exclamă Bunny, ferindu-şi în continuare privirea, cu capul în jos şi ochii închişi.

O aude apoi pe doamna Brooks zicînd:

— Mi se pare că eşti teribil de trist, atîta tot.

— Ce? Cum? Trist?

Bunny îşi smulge mîna şi închide cu un pocnet diplomatul cu mostre. Bătrîna doamnă priveşte în jurul ei orbeşte şi pipăie inutil aerul cu mîna întinsă.

— Iartă-mă! zice ea, plină de remuşcări. Îmi pare groaznic de rău că te-am supărat.

Îşi flutură mîna în spaţiul tensionat dintre ei.

— Vin să te conduc, adaugă femeia.

Bunny se ridică, cu capul încă plecat şi cu mîinile acoperindu-şi urechile.

— Nu vă deranjaţi, doamnă Brooks, mîrîie el.

Se apleacă, ia de pe masă, cu îndemînare şi fără nici un zgomot, inelele bătrînei şi le strecoară în buzunarul sacoului.

— Mă descurc singur, zice el după aceea.

Bunny se întoarce sfidător spre pianina Bösendorfer, exact la timp ca să vadă că taburetul tapiţat e gol şi aerul tremură odată cu plecarea soţiei sale fantomă. Se întoarce spre uşă, îşi pipăie buzunarul, îşi dă cîrlionţul pomădat de pe ochi şi se gîndeşte: „Să vă fut pe toţi!“.

22

Ajuns afară, Bunny se opreşte pe alee, îngăduind rămăşiţelor palide ale soarelui de după-amiază şi brizei blînde să îi mîngîie faţa şi s-o cureţe de atmosfera încărcată din domiciliul plin de praf al bătrînei, un loc în care apar fantome. Cămaşa îi e udă leoarcă de transpiraţie şi Bunny observă că graurii au dispărut. Tot mai are impresia că aude corzile ce vibrează funerar la pianina din apartamentul doamnei Brooks, dar nu e sigur.

O ia pe Marine Parade şi, după ce întoarce colţul, devine conştient de mai multe lucruri în acelaşi timp. În primul rînd o poliţistă stă lîngă Punto şi vorbeşte la staţia radio, la walkie-talkie sau aşa ceva. În al doilea rînd uniforma albastră de gabardină a poliţistei face ca ţîţele ei să vibreze, încărcate cu o autoritate poliţienească dură, care îl loveşte pe Bunny direct în sulă, iar în al treilea rînd e clar că gagica nu e lesbiană, pentru că are un cur ferm, incredibil. De-abia cînd se apropie de ea, cu pianul încă bubuindu-i în cap, se întreabă ce dracu' caută acolo.

— Vă pot ajuta cu ceva? o întreabă Bunny.

Poliţista încetează să mai vorbească la staţia radio, la care încep să se audă paraziţi. Bunny studiază accesoriile grele, sado-maso – cătuşe, baston de cauciuc, spray paralizant – care îi atîrnă de centură, precum şi sînii ca nişte torpile. În ciuda dispoziţiei sale lugubre, simte un fel de transmutaţie alchimică în chiloţii cu model de blană de leopard, unde un şoricel manierat se transformă într-o erecţie extraterestră superenergizată de pe Krypton, şi se întreabă, uşor buimăcit, dacă interesele societăţii nu ar fi mai bine servite

ţinînd acest gen de poliţişti departe de cetăţeni – cum ar fi într-un birou unde e foarte frig tot timpul sau cam aşa ceva.

— Acesta este fiul dumneavoastră? întreabă poliţista.

— Da, răspunde Bunny, trecîndu-şi o mînă experimentată peste şliţul înălţat al pantalonilor şi observînd numărul de pe epoletul ei – PV388.

— Mi-a spus…

— Aţi *vorbit* cu el? o întrerupe Bunny.

Se uită pe geamul maşinii şi îl vede pe Bunny Junior prăbuşit pe scaunul pasagerului, cu un aer evident tulburat, capul dat pe spate şi vîrful limbii atîrnîndu-i în colţul gurii deschise.

— Mi-a spus că nu se simte bine, zice poliţista.

— Şi?

Bunny nu mai are răbdare.

— Cum vă numiţi, domnule? întreabă poliţista pe un ton oficial.

— Mă numesc Bunny Munro, răspunde Bunny, aplecîndu-se în faţă şi amuşinînd ca un iepure. Ăsta e Chanel?

— Poftim?

Bunny se apleacă şi mai mult şi amuşină din nou.

— Parfumul dumneavoastră. Foarte plăcut.

— Vă rog să vă daţi înapoi, domnule, spune poliţista.

Îşi lasă mîinile pe lîngă corp, aproape de micul toc de piele cu spray-ul paralizant.

— Cred că v-a costat ceva parale.

Poliţista îşi schimbă poziţia, înţepenindu-şi ferm picioarele în pămînt. Bunny intuieşte că e începătoare şi observă o sclipire energică şi neliniştită în ochii femeii şi o bobiţă de spumă pe buza ei de jos, ca şi cum acesta ar fi momentul pe care l-a aşteptat toată viaţa ei profesională şi chiar mai mult de atît.

— Faceţi un pas în spate, spune ea.

— Voiam doar să întreb cum de vă permiteţi aşa ceva dintr-un salariu de poliţist.

Bunny se gîndeşte că, poate, s-a înşelat crezînd că nu e lesbiană şi că, probabil, i-ar prinde bine dacă şi-ar ţine gura.

— Vreţi să continuăm discuţia la secţie, domnule? întreabă poliţista.

Mîinile ei dansează în jurul centurii, ca şi cum nu s-ar hotărî dacă să folosească spray-ul paralizant sau bastonul.

Bunny se apropie şi mai mult, simţind cum sîngele îi pulsează în gît.

— Chestia e, doamnă poliţist, că băiatul din maşină, pe care tocmai l-aţi interogat, e înspăimîntat. E speriat ca dracu'. Mama lui a murit în nişte circumstanţe groaznice. Nici nu vă pot explica ce efect a avut asta asupra lui. E o tragedie împuţită, dacă vreţi să ştiţi. În momentul de faţă băiatul are nevoie de tatăl său. Aşa că, dacă nu vă supăraţi…

Bunny observă cum muşchii de la coapsele poliţistei se destind, iar femeia îşi relaxează postura. Observă la ea o uşoară înclinare a bărbiei şi o sclipire de înţelegere în colţurile ochilor. Se gîndeşte că nu, prima oară a avut dreptate, în mod clar nu e lesbiană, iar în alte circumstanţe lucrurile ar fi putut evolua altfel. Simte chiar o uşoară tristeţe în timp ce poliţista se dă la o parte, lăsîndu-l să treacă, să deschidă portiera, să se urce în maşină şi să plece.

În timp ce face slalom prin traficul de după-amiază, Bunny pipăie inelele doamnei Brooks din buzunar, simte urmele parfumului poliţistei şi e aproape măturat din scaunul şoferului de o furtună de păsărici imaginare, sclipitoare, moi şi scumpe, venind spre el din toate direcţiile – Jordan, Kate Moss, Naomi Campbell, Kylie Minogue, Beyoncé şi, bineînţeles, Avril Lavigne –, dar printre toate, într-un inel format din nişte cătuşe mici şi odihnindu-se pe un nor de Chanel din desenele animate, vine umilul vagin al poliţistei cu numărul PV388.

Din nou în plină formă, se gîndeşte Bunny, confuz, în timp ce intră într-un Pizza Hut şi se năpusteşte disperat spre WC.

Bunny împătureşte în două o felie de pizza şi şi-o îndeasă în gură. Bunny Junior face la fel, cu ochelarii de soare pe ochi. Sînt atîţia *jalapeños* în pizza, încît lacrimile îi alunecă pe obraji şi pe lîngă nas.

— Voia să ştie de ce nu sînt la şcoală. Cred că e *ilegal* sau ceva, spune băiatul, cu o împunsătură ironică pe care tatăl său nu o depistează.

— Şi?

— I-am spus că sînt bolnav, tati.

— Şi?

— Şi voia să ştie unde e mama mea! strigă băiatul, lăsînd din mînă felia de pizza, sorbind lacom din Cola şi frecîndu-se pe frunte. Şi voia să ştie şi unde e *tatăl* meu!

Băiatul are ochii înlăcrimaţi.

— Curva, spune Bunny, îndesîndu-şi încă o felie de pizza în gură.

— Dar de ce *nu* sînt la şcoală, tati?! strigă Bunny Junior, ştergîndu-şi cu dosul palmei o dîră mare de muci de sub nas.

Bunny priveşte spre fiul său cu o expresie neutră şi îşi roteşte brăţara de la mînă. Bea din Cola şi nu spune nimic o vreme.

— Scoate-ţi ochelarii ăia, începe el.

Băiatul şi-i scoate, iar ochii lui umflaţi încep să-l mănînce din pricina luminii tăioase şi orbitoare. Bunny dă la o parte tava cu pizza şi începe să-i vorbească băiatului cu o voce atît de scăzută, încît acesta trebuie să-şi întindă gîtul ca să-l audă.

— O să te întreb direct, Bunny, băiete: ce ai vrea să faci? Să fii cu tatăl tău sau să pierzi timpul la şcoală, cu o adunătură de golani mucoşi? Vrei să iasă ceva de capul tău? Vrei să înveţi meserie sau să treci prin viaţă cu curu' atîrnat afară din nădragi?

— Pot să-mi pun ochelarii? Mă doare. Cred că s-ar putea să orbesc, spune băiatul, mijindu-şi ochii spre tatăl său. Cred că am nevoie de nişte picături de ochi sau ceva.

— Răspunde-mi la întrebare! insistă Bunny. Pentru că dacă vrei să te întorci la şcoală, trebuie doar să-mi spui.

— Vreau să fiu cu tine, tati.

— Bineînţeles că vrei! Pentru că eu sînt tatăl tău! Şi îţi arăt cum să te descurci! Te învăţ meserie! Adică o chestie despre care o vacă bătrînă şi mumificată, cu o tablă neagră şi o bucată de cretă, nu ştie absolut nimic.

Ochii lui Bunny Junior captează privirea plină de ură a tatălui său. Băiatul şi-i tamponează cu un şerveţel şi îşi pune ochelarii înapoi pe nas, spunînd:

— Cred că în curînd o să am nevoie de un cîine şi un baston alb, tati.

Bunny nu îl aude, pentru că atenţia îi e atrasă de o masă din apropiere, la care o femeie mănîncă pizza împreună cu o fetiţă care trebuie să fie fiica ei. Fetiţa poartă nişte pantaloni scurţi la modă, aurii, şi un tricou galben aprins pe care scrie „MMMM“ şi care îi lasă burta dezgolită. Unghiile degetelor de la mîini şi de la picioare îi sînt acoperite cu o ojă roz, fluorescentă. Bunny se gîndeşte că în cîţiva ani fetiţa o să fie bună de tot, iar acest gînd îl face să studieze posibilitatea unei noi vizite la toaletă, dar apoi mama fetiţei îi spune:

— Nu-mi place cum te uiţi la fiica mea.

— Drept cine mă iei? face Bunny, îngrozit. Dumnezeule! Cîţi ani are?

— Trei.

— Bine, asta nu înseamnă că peste cîţiva ani nu o să… mă rog, înţelegi…

Femeia ia un tacîm de pe masă şi exclamă:

— Dacă mai spui un cuvînt, îţi înfig furculiţa asta în faţă!

— Uau! Dintr-odată ai devenit foarte sexy, răspunde Bunny.

Femeia îşi culege fiica şi pleacă, aruncîndu-i:

— Nemernicule!

Bunny îşi flutură urechile de iepure către ea şi îi spune lui Bunny Junior:

— Eu am învăţat meseria cu bătrînu' pe *stradă*, ştii? În prima linie. Umblam cu camioneta lui, găseam cine ştie ce casă părăginită, vreo dărăpănătură cu vopseaua scorojită şi grădina plină de buruieni, a cine ştie cărei babe cu cincizeci de pisici, el intra înăuntru şi, înainte ca eu să apuc să-mi mănînc sendvişul, ieşea cu o măsuţă de toaletă Queen Anne drăguţă. Avea un dar bătrînu', un *talent*, şi m-a învăţat şi pe mine această artă: cum să te porţi cu oamenii. Cu aşa ceva ne ocupăm noi, Bunny, băiete. Poate că în clipa de faţă nu-ţi dai seama, dar eu îţi transmit ţie acest talent. Înţelegi?

— Da, tati, răspunde Bunny Junior.

Tatăl său se ridică şi spune:

— Bine, atunci.

— S-ar putea să trebuiască să învăţ Braille, adaugă băiatul.

— Curva dracului, murmură Bunny în barbă.

Se aude un tunet, apoi fulgeră şi începe să plouă.

23

În colţul camerei, la un televizor mic şi negru, un elefant african se destrăbălează cu partenera lui. Bunny stă întins pe pat, complet îmbrăcat şi absolut beat, şi nu-i vine să creadă. La fereastră geme furtuna – tunete, fulgere, cîini, pisici –, iar în pat, lîngă Bunny, băiatul doarme ghemuit, adînc şi embrionic. Nici ţipetele mastodonţilor, nici răpăitul ploii nu îl pot trezi.

Cu mişcări experte, Bunny îşi toarnă pe gît dintr-odată o sticluţă miniaturală de Smirnoff, se scutură şi tuşeşte, apoi repetă scenariul cu o sticluţă mică şi verde de gin Gordon's.

Închide ochii, iar valul negru al uitării capătă forţă şi se repede spre el. Dar Bunny se trezeşte că gîndurile îi rătăcesc spre cele trei tinere mame pe care le-a vizitat ieri – doar ieri a fost? –, Amanda, Zoë şi mai ales Georgia. Georgia cea trupeşă şi cu ochi violeţi. Georgia, al cărei soţ a plecat de tot.

De undeva de pe ultimele rafturi ale conştiinţei sale, Bunny aude cum elefantul triumfător îşi descarcă doza supradimensionată de cremă în fericita lui consoartă. Fereastra se zgîlţîie, bătută de furtună, iar Bunny aude undeva, în urechea internă, reverberaţiile infrasonore ale tunetelor. Şi-o imaginează, ba chiar o visează pe Georgia goală şi ghemuită pe genunchii lui, cu globurile ei mari şi albe tremurînd în palmele lui Bunny. Are senzaţia că bubuiturile apocaliptice ale furtunii şi viziunile lui lubrice sînt conectate şi profetice într-un fel ciudat, pentru că Bunny ştie în sinea lui, mai bine

decît ştie orice altceva pe lumea asta, că mobilul lui urmează să sune şi că la telefon o să fie Georgia.

Bărbatul deschide ochii şi bîjbîie cu mîna după mobil exact în clipa în care acesta începe să sune, săltînd pe pat în ritmul soneriei super-sexy cu *Spinning Around* a lui Kylie Minogue. Îşi imaginează pantalonii scurţi, aurii, de lamé ai lui Kylie şi scula lui revine miraculos la viaţă, tare şi dreaptă, timp în care el deschide telefonul şi spune:

— Care-i treaba, iubire?

Îşi bagă în gură o ţigară Lambert&Butler, o aprinde cu Zippo-ul şi îşi zîmbeşte sie însuşi, pentru că el ştie – ştie care-i treaba.

— Bunny Munro la telefon? întreabă o voce moale şi timidă, venită parcă de pe altă planetă.

Camera se clatină în timp ce Bunny îşi aruncă picioarele peste marginea patului, se ridică în fund şi zice:

— Dar cu cine am plăcerea?

Numai că el *ştie*.

— Sînt Georgia, spune Georgia. Ai fost ieri la mine acasă.

Bunny trage din ţigară, suflă cîţiva norişori de fum – unu, doi, trei –, apoi îl găureşte pe ultimul cu arătătorul şi spune ca prin vis:

— Georgia cea cu ochii violeţi.

— Este… oare… am sunat prea tîrziu?

Bunny îşi strecoară picioarele cu ciorapi în papuci şi îi răspunde, învăluit de o emoţie autentică:

— N-o să-ţi vină să crezi la ce mă uit pe Discovery Channel.

— E prea tîrziu… Sun altcîndva, îngaimă Georgia.

Bunny are senzaţia că aude respiraţia uşoară a unui copil adormit şi o singurătate groaznică şi prelungită ce se strecoară pe linia telefonică.

— Ai idee cît de mare e scula unui elefant?! spune Bunny.

— Ăăă… poate că ar trebui să…

— E…. uau… e a dracului de *elefantină*!

Bunny sare în picioare, iar camera se roteşte turbat şi se deşiră. Încearcă inutil să se agaţe de aer, strigă „Cade!“ şi se prăbuşeşte între cele două paturi ca un copac tăiat.

— Cred că am făcut o greşeală, zice Georgia, iar Bunny se ridică un pic, rămînînd rezemat pe coate şi genunchi.

— Georgia… Georgia, singura ta greşeală a fost că nu m-ai sunat mai devreme. Am stat aici şi am început să bat cîmpii, tot gîndindu-mă la tine.

— Serios?

Bunny se ridică şi se clatină ca o jucărie cu cheiţă, ţinînd mobilul lipit de ureche. Priveşte în jos, îl vede pe fiul său dormind şi simte un val de afecţiune atît de puternic, încît de-abia mai are prezenţa de spirit să-i culeagă cheile maşinii de pe noptieră.

— N-ai simţit-o ieri? spune cu voce scăzută Bunny. Chimismul… Scînteile care săreau în toate părţile…!

— Zău? se miră Georgia.

Bunny iese din cameră pe furiş, ca un hoţ, lăsînd televizorul pornit şi închizînd uşa în urma sa. Holul are culoarea şi textura grăsimii de balenă, iar Bunny îl parcurge cu paşi caraghioşi şi, în acelaşi timp, monstruoşi, împiedicîndu-se în covorul de culoarea găinaţului.

— Sigur că da! E-lec-tri-ci-tate, scumpo! Zbang, zbang!

— Păi, mi s-a părut că eşti un tip drăguţ.

— Tunete şi fulgere! Foarte, foarte înfricoşător!

— Ce, Bunny?

— *Mamma mia! Mamma mia! Mamma mia*, dă-mi drumul![1]

— Te simţi bine, Bunny?

Bunny abordează treptele una cîte una, lăsîndu-se periculos pe spate şi agăţîndu-se ca o maimuţă de balustradă, după care aruncă un braţ în lateral şi cîntă cu o voce dementă, de operă:

— Belzebut a păstrat un diavol pentru mine! Pentru mine! Pentru mine![2]

Îşi croieşte drum prin holul nepopulat de la hotelul Empress şi în tot acest timp se gîndeşte: „Asta e ciudat. Unde e toată lumea?". Trece pe lîngă recepţia pustie, apoi spune cu o voce serioasă:

— Să-ţi zic ceva, Georgia, pentru că eu cred că între noi n-ar trebui să existe nici un fel de căcaturi. Înţelegi, minciuni şi chestii din astea…

Răspunsul Georgiei pare de pe altă lume, distant, visat:

— Ăăă… bine.

— Pentru că m-am săturat pînă peste cap de asemenea porcării, înţelegi?

— Bine, spune Georgia. Ce e?

— Sînt beat.

Bunny îşi bagă încă o Lambert&Butler în gură, o aprinde şi apoi iese din hotel pe malul mării, unde e lovit de o pală de vînt atît de violentă, că îl îngenunchează. Sacoul îi vine peste cap, iar Bunny strigă în telefon:

— Să-mi fut una, Georgia! Aşteaptă puţin!

Vede cu încetinitorul cum un val imens de apă se sparge de faleză, apoi e purtat de vînt în mod suprarealist, sub formă de perdele, pînă peste drum şi e aruncat deasupra lui. Bunny depistează Punto-ul şi se tîrăşte spre el, în timp ce ploaia sărată îi izbeşte tăios faţa. Observă că şoseaua de coastă e pustie şi că o mare parte din luminile de pe străzi s-au stins. Aude un scrîşnet de metal contorsionat, care întrece larma furtunii, iar lumina unui fulger dezvăluie scheletul debarcaderului de vest. Cu un efort considerabil, Bunny deschide portiera Fiatului Punto izbit de vînt şi intră cu greu în el. Se aşază, ud leoarcă, şi priveşte o rază oblică de lumină reflectată din balta de apă de mare verzuie de la picioarele lui, apoi spune, uluit şi cu o voce de pe altă planetă:

— Georgia?

— Ce se întîmplă, Bunny? Te simţi bine?

Vocea Georgiei sună diferit de tot ce a auzit Bunny vreodată şi el se întreabă dacă de fapt o aude cu adevărat.

— Numai o clipă, spune Bunny.

Se priveşte în oglinda retrovizoare şi vede un bărbat care ar putea foarte bine să fie el, dar care, într-un fel, nu e el. Nu e aşa cum îşi amintea el că e. Trăsăturile lui par să nu aibă legătură una cu cealaltă şi întreaga faţă îi e mai slăbită. Ochii i s-au scufundat în orbite, obrajii îi atîrnă libidinos, iar cînd încearcă să zîmbească, i se pare că seamănă cu pianina doamnei Brooks, care îi rînjea cu dinţii ei galbeni. Are faţa iritată de la ploaia sărată, iar cîrlionţul lui elicoidal îi atîrnă pe frunte ca un prezervativ folosit… dar nu asta e cauza. Pur şi simplu pare o persoană diferită şi se întreabă unde a dispărut el.

— Georgia, ascultă-mă. Acum vorbesc doar pentru tine, scumpo, şi direct din inimă. Bine?

— Bine.

— Ce-ai zice de o vizită în miez de noapte din partea unui bărbat de vîrstă mijlocie, singur, înamorat şi uşor beat?

— Adică acum?

Vocea Georgiei are ceva electronic, ca un mesaj înregistrat.

— Înţeleg că răspunsul e afirmativ, spune Bunny.

— Bunny, unde eşti acum?

Bunny învîrte cheia în contact, iar maşina se trezeşte la viaţă, mugind, plină de o energie neobişnuită, care îl face să se gîndească: „Ce are Punto-ul ăsta?“.

— Unde sînt? Ah, Georgia, dar unde nu sînt?

Bunny îşi smulge telefonul de la ureche şi îl aruncă pe scaunul de lîngă el. Observă că cele două bălţi de apă de la picioarele lui s-au unit, formînd o baltă mai mare, iar asta îl face să simtă o emoţie palpabilă, chiar dacă greu de identificat. Închide ochii şi aude cum un val mare şi negru se sparge de faleză şi îşi aruncă jetul de spumă peste Punto. Maşina tremură în urma impactului, iar Bunny speră că n-a adormit. Deschide torpedoul, scoate lista clienţilor, găseşte adresa Georgiei şi iese din parcare pe strada golită de

lume. Observă că un cablu electric a căzut la pămînt şi îl vede cum se zvîrcoleşte ca un şarpe negru, sfîrîie, împroaşcă scîntei şi se apropie de el pe strada scăldată de ploaie. Se simte ca şi cum ar avea pe urmele lui un şarpe negru, care, dacă l-ar atinge cumva, l-ar omorî pe loc. Se gîndeşte că e posibil ca el doar să-şi imagineze totul, să nu fie decît un miraj, o iluzie, o halucinaţie monstruoasă sau ceva şi spune printre dinţi „Tunete şi fulgere, foarte, foarte înfricoşător“[3]. Apoi apasă acceleraţia şi porneşte cu încetinitorul pe stradă.

În timp ce parcurge străzile, iar vocea Georgiei dispare, Bunny se gîndeşte cu o siguranţă cibernetică: „Eu sînt marele seducător. Lucrez şi noaptea“. E înconjurat de perdele de întuneric, pe care farurile de-abia le pot străpunge, dar Bunny are senzaţia că ar putea să lase capul pe spate şi să închidă ochii, căci Punto-ul său loial ar şti cu exactitate unde să meargă. După ce iese de pe şoseaua de coastă, vîntul se potoleşte, noaptea încetează să mai toarne ploaie cu găleata, iar fundul mare şi alb al Georgiei se potriveşte perfect în bula pornografică de desene animate care atîrnă deasupra capului lui Bunny. O tăcere fantomatică învăluie maşina şi Bunny nu mai aude nimic în afara propriei sale respiraţii, constantă şi inevitabilă.

Silueta masivă a cartierului Wellborne apare din noapte ca un leviatan întunecat şi biblic, iar Bunny parchează lîngă băncile de lemn care acum sînt goale – nu mai e acolo nici bărbatul gras, în rochie înflorată, nu mai sînt nici adolescenţii cu glugi pe cap. Bunny se dă jos, costumul îi e ud leoarcă şi părul îi stă lipit de cap, dar nu-i pasă – el e marele seducător. Lucrează noaptea.

Intră în pîntecele întunecat al casei scărilor şi ochii îl ustură din cauza duhorii acre de urină şi înălbitor, dar nu-i pasă. Îşi strînge în pumn organele genitale prin stofa udă a pantalonilor şi le simte cum zvîcnesc. Sare cîte trei trepte o dată, chiar dacă nu prea îşi mai aminteşte că ar fi vorbit cu Georgia.

Tremură în costumul lui ud leoarcă şi îngheţat şi lucrează noaptea. Nu-i pasă.

Bunny îşi croieşte drum pe coridor, dar apoi trebuie să se întoarcă, pentru că a trecut de apartamentul 95, din cauză că nici o lumină nu e aprinsă. Îşi lipeşte faţa de geam, are impresia că vede într-un dormitor lumina pîlpîitoare a unei lumînări sau veioze sau ceva şi zîmbeşte, din cauză că ştie – o simte în furnicăturile de pe coloana vertebrală –, ştie mai bine decît orice altceva pe lumea asta că Georgia îl aşteaptă în acel dormitor întunecos, goală şi în patru labe, cu genunchii larg desfăcuţi, cu sînii bălăngănindu-i-se, cu fundul înălţat spre ceruri şi păsărica ei plutind în aer, cel mai minunat lucru imaginabil în lumea asta jegoasă, împuţită şi bolnavă, şi tot ce trebuie el să facă e să modifice poziţia erecţiei din pantaloni (ceea ce şi face), să împingă uşa (care e descuiată), iar uşa se va deschide (ceea ce Bunny şi face, dar uşa nu se deschide), aşa că bate la uşă şi şopteşte „Georgia“ prin gaura cheii. Pe moment şoapta nu produce nici un efect, aşa că bate cu pumnul, apoi se aşază în patru labe şi o cheamă, şoptindu-i numele cît poate de tare prin uşiţa pisicii. După aceea o strigă din nou.

Brusc, foarte brusc, toate luminile se aprind. Uşa se deschide şi apare un bărbat în chiloţi, cu o tigaie mare şi goală de teflon în mînă. Bunny are o perspectivă excelentă asupra unei reprezentări extrem de primitive a unei ciocănitori Woody mascul, una depravată, ce rînjeşte şi fumează un trabuc – imagine tatuată pe partea interioară a gleznei bărbatului. Bunny observă, de asemenea, că una din unghiile bărbatului e infectată.

— *Tu* cine eşti? întreabă Bunny, privind în sus dinspre podea.

În spatele bărbatului cu tigaia o vede pe Georgia într-o cămaşă de noapte urîtă, din mătase. Bunny strigă, arătînd spre bărbat:

— Cine e *el*?

Ţinînd mîna aşezată protector pe umărul solid şi tatuat al bărbatului, Georgia se uită în jos cu o uimire sinceră şi spune:

— Domnule Munro, dumneata eşti?

— Credeam că a plecat, în pula mea, că a plecat de tot! strigă Bunny.

Bărbatul cu tatuaj pe gleznă – Unde şi l-a făcut? La puşcărie? În şcoala primară? – îi întinde Georgiei tigaia, se apleacă şi îl întreabă, cu o şoaptă apocaliptică:

— Dar tu cine dracu' eşti?

Bunny, care încearcă fără succes să se ridice în picioare şi nu e deloc atent la detalii, are impresia că bărbatul i-a spus „Du-te dracu'!“, aşa că răspunde la fel, dar regretă apoi imediat:

— Du-te tu dracului!

Bărbatul începe să caşte, se scarpină pe burtă, apoi se dă patru paşi în spate, îşi ia avînt pe hol şi îi trage lui Bunny un şut atît de puternic în coaste, încît acesta se învîrte în aer şi aterizează pe spate, cu răsuflarea tăiată. Bunny îşi acoperă capul cu braţul, ca să se protejeze de următoarea lovitură.

— Nu da, te rog, zice el încet.

Dar lovitura nu mai vine, aşa că Bunny îşi dă braţul la o parte exact la timp ca să vadă cum un deget galben şi purulent de la picior împinge uşa, care se închide.

După ce ajunge din nou în maşină, Bunny îşi deschide şliţul şi iniţiază o labă apocaliptică – pur şi simplu nu mai termină –, iar cînd, în sfîrşit, ajunge la orgasm, îşi lasă capul pe spate, deschide gura cît poate de tare şi expiră ultimele rămăşiţe de raţiune din el, cu un răget elefantin ale cărui ecouri răsună, prin noaptea furtunoasă, în întreg cartierul Wellborne. Îşi dă seama, în mod confuz şi doar pentru o clipă, că viziunile şi apariţiile bizare pe care le întîlnise erau fantomele propriei sale suferinţe şi că ele îl făceau să-şi piardă minţile. Ştie, mai bine decît ştie orice altceva, că foarte curînd îl vor ucide. Dar, mai mult decît orice, se întreabă ce dracu' voia curva aia de Georgia. Dumnezeule.

1. *„Mamma mia! Mamma mia! Mamma mia, let me go“*, vers din melodia *Bohemian Rhapsody* a formaţiei Queen.
2. *„Beelzebub had a devil put aside for me! For me! For me!“*, următorul vers din aceeaşi piesă de Queen.
3. *„Thunderbolts and lightning, very, very frightening“* – variantă uşor modificată a unui vers din melodia citată a formaţiei Queen.

24

Cînd Bunny intră în holul de la hotelul Empress, vede cu încîntare că lucrurile au revenit la normal: lumea pare să-şi fi recăpătat vechea ei formă. Din cine ştie ce motiv, hotelul Empress îi aminteşte lui Bunny de o perucă nereuşită, dar e prea varză ca să încerce să înţeleagă de ce. E şase dimineaţa şi clienţii matinali trec prin hol ca nişte stafii. Aceşti bîntuitori de hol proaspăt spălaţi şi aranjaţi exală prin toţi porii o miasmă de alcool pur care face să-ţi dea lacrimile, dar Bunny nu-şi dă seama, căci propriul lui microclimat e de asemenea natură, încît oamenii păstrează automat distanţa. Hainele lui ude şi cu un iz acru, mirosul metalic al groazei şi buchetul propriei sale mahmureli consistente formează în jurul lui un cîmp energetic. Mai mult, Bunny arată ca un nebun. Are sentimentul unei reuşite remarcabile doar fiindcă reuşeşte să traverseze holul în poziţie bipedă, nu în patru labe. Se întreabă dacă asta îi poate conferi un anumit avantaj, timp în care se reazemă pe tejgheaua recepţiei şi spune:

— Am nevoie de cheia de la camera 17. M-am încuiat pe dinafară.

Bărbatul de la recepţie are un smoc de păr mort lipit de ţeastă şi un nas care îi aminteşte lui Bunny, cu o recidivă de spaimă, de o uşiţă pentru pisici. La un televizor fixat pe peretele de deasupra capului său se difuzează ştirile. Bărbatul citeşte ziarul printr-o cartelă cu lupă Mystic Eye, apoi ridică privirea spre Bunny şi pune ziarul şi cartela pe tejghea.

— Ce porcării pot să publice ăştia în ziare! Îţi vine să-ţi tai venele. În fiecare căcată de zi…

Zîmbeşte cu toţi dinţii şi întreabă indiferent:

— Ce ai păţit?

— Cheia de la camera 17, te rog, spune Bunny.

Recepţionerul ia cartela Mystic Eye şi se uită la Bunny.

— Căcaturi de uragane, gripă aviară, încălzire globală, terorişti sinucigaşi, război, tortură, criminali în serie…

Pentru o clipă Bunny are impresia că recepţionerul oferă o prognoză sumbră, bazată pe felul în care arată el, dar apoi îşi dă seama că bărbatul bate cu degetul în ziar.

— Boli, foamete, inundaţii, broaşte…

— Cheia…

— Copii mici care omoară alţi copii mici, munţi de cadavre…

— Cheia…

Recepţionerul descrie cu braţul un arc de cerc dramatic şi îşi îndreaptă degetul spre televizor:

— Uită-te la nenorocitul ăla!

Dar Bunny nu trebuie să se uite, pentru că ştie. Recunoaşte obişnuita mulţime care ţipă şi se calcă în picioare şi, chiar dacă ştie ce va spune recepţionerul, asta nu împiedică un curent de aer rece să i se caţere pe coloană şi să se învîrtească în jurul craniului său chinuit.

— E aici! exclamă recepţionerul.

Apoi arată cu degetul spre Bunny şi exclamă:

— E ceva biblic! E pur şi simplu Apocalipsa! Ar fi aşa de greu să fim puţin mai drăguţi unii cu ceilalţi?

Bunny îşi dă capul pe spate şi observă că pe tavan atîrnă un candelabru de epocă soios şi pătat de muşte. Boabele de cristal aruncă umbre sinistre pe pereţi. Bunny se apleacă peste tejghea şi îl priveşte pe recepţioner.

— Ascultă, dobitoc bătrîn ce eşti! Soţia mea tocmai s-a spînzurat de grilajul de la fereastră, chiar în dormitorul meu. Fiul meu e sus şi eu n-am nici cea mai vagă idee ce dracu' să fac cu el. Bătrînu' meu e pe cale să dea

colţul. Trăiesc într-o casă unde mi-e prea frică să mă întorc. Oriunde mă uit, văd doar nişte fute de fantome. O lesbiană împuţită mi-a spart ieri nasul şi am o mahmureală de nu poţi să crezi. Aşa că îmi dai odată cheia de la camera 17 sau trebuie să sar peste tejghea şi să-ţi bag căcata aia de proteză pe gît?

Recepţionerul întinde mîna şi dă televizorul mai încet, apoi îşi îndreaptă atenţia spre Bunny.

— Problema e, domnule, că regulamentul hotelului nu ne permite să dăm două chei.

Bunny îşi lasă încet capul pe tejghea şi închide ochii, în timp ce în ţeastă i se rotesc scînteieri de lumină refractată.

— Nu face asta, te rog, spune el.

Rămîne aşa o vreme, pînă cînd simte cum cheia camerei 17 îi e strecurată în palmă.

— Mulţumesc, zice el, apoi ridică ziarul de pe tejghea: Pot să-l iau eu?

Bunny traversează holul, despărţind în două o echipă de jucători de ping-pong în treninguri, care se uită la el de parcă ar veni din Mongolia sau aşa ceva.

— Ulan Bator! strigă Bunny fără să vrea.

Tipul care pare să fie antrenorul începe să zîmbească şi întreaga echipă îl aclamă, toţi îl salută cu degetul mare ridicat şi îl bat pe umăr, spunînd „Ulan Bator!“, iar Bunny urcă trist scările hotelului.

Bunny străbate coridorul, se uită la ceas şi vede că e 6.30. Bagă cheia în broască şi, în timp ce face asta, aude un zgomot bizar, care vine din camera 17. Aduce a conversaţie, dar e neuman şi foarte înfricoşător. Cum deschide uşa, se gîndeşte că e şi ciudat de familiar.

Bunny intră în cameră şi vede, aproximativ în acelaşi timp, două lucruri. Mai întîi că sunetul excentric şi neliniştitor care îl speriase vine de la *Teletubbies*, ce rulează la televizor. Po are o discuţie bizară, de mutant, cu

Dipsy. Apoi Bunny observă că Bunny Junior stă nemişcat în mijlocul camerei, între cele două paturi. Priveşte fix televizorul şi e foarte palid la faţă. Are ochii holbaţi şi stă într-o baltă de urină, cu partea din faţă a pantalonilor băltind. Băiatul se întoarce spre tatăl său, flutură mîna stîngă în aer şi spune cu o voce pierdută:

— Nu găseam telecomanda.

— Căcat, mormăie încet Bunny.

Trece pe lîngă fiul său şi se aşază pe marginea patului. Patul e tare, nemilos şi plin de sticluţe mici şi goale. Pe podea zace un chiştoc stins de ţigară.

— Ar fi bine să te schimbi, îi zice Bunny, trecîndu-şi o mînă peste faţă.

Băiatul trece pe lîngă tatăl său, cu o mînă la gură şi cu cealaltă ţinîndu-şi pijamaua, şi spune:

— Îmi pare rău, tati.

— Nu-i nimic, îi răspunde Bunny, iar băiatul dispare în baie.

Bunny aruncă ziarul peste balta de urină. Se uită la televizor şi îi vede pe Po şi Dipsy ţinîndu-se de mînă pe un cîmp de un verde violent, plin de iepuri supradimensionaţi. Se uită în jos, la ziar, şi vede un cadru alb-negru, de cameră video de supraveghere, cu Criminalul cu Coarne şi un titlu care spune „ÎN SFÎRŞIT E AICI". Priveşte fascinat, ca în reluare, cum ziarul absoarbe urina şi încearcă să n-o considere drept un afront personal atunci cînd vede că pata ia forma unui iepure.

Ridică privirea şi îl vede pe fiul său, care stă acum în faţa lui, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. Băiatul se suie în poala tatălui său, îl ia de gît şi îşi lasă capul pe pieptul acestuia. Bunny pune o mînă temătoare pe spatele băiatului şi se uită în gol.

— Nu-i nimic, spune el.

Băiatul îl strînge tare pe tatăl său şi începe să plîngă.

— Sînt gata, anunţă confuz Bunny, fără să se adreseze cuiva anume.

Partea a treia

Mortul

25

Băiatul are impresia că tatăl său, care stă acum la masă şi îşi mănîncă micul dejun în restaurantul de la hotelul Empress, arată ciudat, dar e greu să-ţi dai seama, pentru că nu a mai arătat altfel de foarte mult timp. Ochii lui zvîcnesc în toate părţile: acum privesc încoace, apoi, imediat, dincolo, iar după ce au privit dincolo, se mută rapid în altă direcţie. Uneori priveşte fix peste umăr, se uită sub masă, verifică cine a intrat pe uşă sau îşi mijeşte ochii la chelneriţă, ca şi cum ar avea bănuiala că e deghizată, că poartă o mască, un voal sau aşa ceva. Îşi duce tot timpul mîinile la piept, îşi suge dinţii, tresare şi, în general, se strîmbă ciudat. Uneori face aceste lucruri în mare viteză, alteori cu încetinitorul. Bunny Junior are impresia că timpul îi joacă feste. De exemplu, uneori are senzaţia că ar putea creşte, ajungînd, dintr-un băieţel, un bătrîn zbîrcit doar în timpul în care tatăl său ridică ceaşca, o duce la buze şi bea o gură de ceai, iar alteori i se pare că tatăl său face toate lucrurile cumva accelerat, extrem de rapid, că, de exemplu, goneşte prin restaurant sau fuge la toaletă. Bunny Junior are impresia că „au întins-o de acasă“ de un milion de ani, dar îşi dă seama, speriat şi confuz, că asta e doar a treia zi.

Tatăl său vorbeşte întruna despre lista de clienţi, dar din cîte înţelege Bunny Junior, lista e aproape epuizată. Se întreabă ce se va întîmpla cînd nu o să mai rămînă nici un nume pe listă. Vor merge acasă? Vor lua pur şi simplu altă listă? Treaba asta continuă la nesfîrşit? Ce îi rezervă viaţa? Ce se va alege de capul lui? Există o viaţă alternativă, care aşteaptă să fie

trăită? Apoi tatăl său îşi bagă în gură cu furculiţa un cîrnat întreg, iar băiatul nu se poate abţine să zîmbească în faţa acestei realizări cu adevărat impresionante. Asta e chestia cu tatăl lui, se gîndeşte băiatul: exact cînd eşti pe punctul de a te enerva foarte tare pe el, se apucă şi face ceva care te lasă cu gura căscată. Ei bine, îşi zice Bunny Junior, îmi iubesc tatăl, ceea ce e un lucru bun. Adică, se gîndeşte el, trebuie să recunoşti că ce-i al lui e al lui.

Bunny Junior urmăreşte cum o picătură de ketchup alunecă pe bărbia tatălui său şi aterizează pe cravată. E o cravată albastră precum cerul, cu un model cu iepuraşi de desene animate, care au, în loc de ochi, cruciuliţe brodate şi sar pe norişori albi şi pufoşi. Bunny e prea ocupat să dea roată cu privirea prin salonul de mic dejun ca să-şi dea seama ce mizerie face, aşa că băiatul întinde mîna peste masă şi tamponează pata cu un şerveţel umed.

— Acum e mai bine, spune el.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, îi zice Bunny, rotindu-şi privirile ca şi cum ar avea capul montat pe un arc elastic, ce a luat-o razna.

— Ai fi un porc bătrîn, declară băiatul.

Bunny se ridică în picioare şi se uită sub scaun.

— Am spus „Ai fi un belit de porc bătrîn“, zice Bunny Junior ceva mai tare.

În timpul micului dejun a citit din enciclopedia lui şi, pe lîngă „apariţie“ şi „bîntuire“, a mai căutat şi „experienţa pragului morţii“.

Băiatul se uită spre tatăl său şi, fără nici un motiv anume, spune:

— Hei, tati, în enciclopedia mea zice că trăirea pragului morţii e un eveniment bizar, despre care povestesc cei care erau pe punctul de a muri.

Tatăl său se ridică brusc în picioare şi se loveşte de masă. Se aude un zdrăngănit de tacîmuri, iar vaza mică de porţelan, cu floarea ei tristă şi solitară, se răstoarnă. Cei doi se uită cum apa se îmbibă cu încetinitorul în faţa de masă. Bunny Junior ia floarea (e o margaretă englezească roz, de plastic) şi o pune la butoniera hainei tatălui său.

— Poftim, spune băiatul.

— Avem treabă, îi zice Bunny, dînd scaunul la o parte. Avem lucruri importante de rezolvat.

Bunny îşi ridică gulerul hainei şi îşi încolăceşte braţele în jurul său.

— E cumva aerul condiţionat dat prea tare? întreabă el, tremurînd.

— Cred că da, spune băiatul.

Apoi îşi ia enciclopedia şi iese în urma tatălui său din salonul de mic dejun al hotelului Empress.

La recepţie, Bunny o aude pe o tipă drăguţă, turistă cu rucsacul din Australia, cu nuanţe de roz în păr şi o pudră translucidă pe pistrui, spunîndu-i prietenei ei:

— Hei, Kelly, ai văzut asta?

Arată spre un tabloid de pe tejghea.

Kelly are păr albastru şi poartă o rochie largă de şifon şi mărgele tibetane la gît. Se uită la tabloid şi vede fotografia Criminalului cu Coarne, flancat de doi poliţişti supraponderali. Bustul gol al ucigaşului e musculos şi mînjit cu vopsea roşie, mîinile îi sînt prinse în cătuşe şi încă mai are pe cap coarnele false, de magazin de gadgeturi pentru farse. Priveşte hotărît spre cameră. Titlul e „TE-AM PRINS!“

— Uau, Zandra, l-au prins pe tip! exclamă Kelly.

Zandra urmăreşte conturul trupului criminalului cu o unghie de culoarea prunei şi spune, cu ochii sclipindu-i:

— Totuşi e destul de drăguţ.

Kelly priveşte peste umăr spre Bunny, care s-a apropiat şi îşi lungeşte gîtul, încercînd să vadă prima pagină a ziarului.

— Cine? întreabă ea distrată.

— Tipul cu coarne de diavol, explică Zandra.

Kelly îi trage un cot Zandrei şi îi spune încet „Dumnezeule, fato, eşti incorigibilă!“, apoi se uită din nou peste umăr la Bunny.

— Dacă dai la o parte vopseaua de pe corp şi coarnele de plastic… reia Zandra.

— Fato, eşti *dementă*! îi zvîrle Kelly din colţul gurii.

— Mda, ştiu, spune Zandra.

Apoi îşi potriveşte rucsacul în spate, gemînd, şi adaugă:

— Nu m-ar deranja *deloc* să-i văd pantofii lîngă patul meu!

— Ssst… zice încet Kelly.

— Scuze, am vrut să zic *copitele*!

Kelly se întoarce şi-l priveşte pe Bunny în faţă.

— Ai putea să nu te mai înghesui în noi, te rog?

Bunny înalţă mîinile şi face un pas în spate.

— Scuză-mă, Kelly, spune el. Numai că eu cred că nouă ni se fură copilăria.

După aceea bărbatul se apropie de recepţioner, cel cu şuviţe de păr alb şi un nas dezastruos de cîrn, şi achită nota de plată. În timp ce dă să plece, recepţionerul întinde fulgerător mîna şi îl prinde pe Bunny de încheietură. Se uită la el prin cartela cu lupă şi arată spre ziar.

— Ai văzut? Zice că de fapt coarnele tipului nu sînt false. Sînt adevărate.

Cînd uşile automate se deschid cu un foşnet, Bunny Junior, uşurat că pleacă de la hotelul Empress, îi spune tatălui său:

— Trăirea pragului morţii implică de regulă o părăsire a propriului corp, timp în care oamenii călătoresc printr-un gol sau un tunel negru înspre lumină.

Soarele străluceşte şi din străzile ude şi sclipitoare se ridică aburi. Lumina răneşte ochii băiatului, care îşi pune ochelarii de soare şi se întreabă dacă nu cumva e mort. Se gîndeşte: Oare din cauza asta o văd tot timpul pe mama? Se ciupeşte de coapsă pînă îi dau lacrimile. Un nor de ceaţă condensată de deasupra mării pluteşte înspre ei ca o amintire nedorită.

— Oamenii povestesc că în timpul trăirii pragului morţii au întîlnit figuri religioase! strigă băiatul, ţopăind, frecîndu-şi ciupitura de pe coapsă şi gîndindu-se: Au, au, *au*! Îi poţi întîlni şi pe cei dragi care au murit!

Tatăl său continuă să meargă într-un mod bizar, bătîndu-şi hainele cu palma şi privind peste umăr, iar ceaţa continuă să se rostogolească spre ei ca un zid mare şi alb, ştergînd graniţa dintre lumea reală şi visul ei înceţoşat sau aşa ceva.

— Haide, spune băiatul, ajutîndu-l pe tatăl său, care a căzut pe trotuar, la picioarele sale. Uite ce-ai făcut.

Bunny Junior arată spre o ruptură mică şi triunghiulară de la unul din genunchii pantalonilor.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, îngaimă tatăl său.

Bea îndelung dintr-o sticlă, deschide portiera Punto-ului şi se prăbuşeşte înăuntru, cu capul înainte.

Fiindcă maşina nu porneşte, tatăl său izbeşte în volan, apoi îşi împreunează mîinile a rugăciune şi cere ajutorul lui Dumnezeu şi al tuturor sfinţilor săi, iar rebelul Fiat Punto tuşeşte, scuipă şi revine la viaţă, ca şi cum i-ar fi milă de el şi i-ar promite că îl va duce oriunde va dori.

— O trăire a pragului morţii este adesea însoţită de puternice sentimente de linişte sufletească, tati, spune băiatul.

— Ia lista clienţilor, îi aruncă Bunny, lăsîndu-şi capul pe volan şi jucîndu-se cu gaura din pantaloni.

— Este… adesea… însoţită… de… puternice… sentimente… de… linişte sufletească, reia băiatul.

Se întinde, ia un şerveţel din torpedou şi curăţă amîndoi zgîrietura mică şi urîtă de la genunchiul lui Bunny.

— Aşa-i bine, zice băiatul.

Bunny parchează maşina în faţa unui bungalow distrus de pe dealul dintre Peacehaven şi Newhaven – locuinţa domnişoarei Mary Armstrong,

ultimul nume de pe listă. Curtea din faţă e plină de buruieni şi de tot felul de gunoaie, tot soiul de aparate vechi sau stricate: un frigider, un aspirator, o maşină de spălat, o cadă de baie plină cu ziare îngălbenite, un caiac rupt, o canapea Chesterfield distrusă şi o motocicletă demontată şi uitată. În mijlocul curţii se înalţă o abstracţie sculpturală grotescă, din oţel sudat şi fîşii de plastic viu colorate, vopsită cu spray.

— Ce maghernită! bombăne Bunny. E din ce în ce mai rău.

Rămăseseră trei nume pe listă, dar celelalte două se dovediseră a fi din start nişte eşecuri şi o pierdere de timp.

Primul era cel al doamnei Elaine Bartlett, care locuia la etajul al patrulea al unui bloc din Moulsecombe. Pe podeaua singurului lift funcţional al clădirii zăcea întins un băiat drogat rău, cu un spray deodorant într-o mînă, o pungă de la Tesco în cealaltă şi o şapcă cu Burberry pe cap. În mod normal asta n-ar fi fost o problemă, numai că băiatul făcuse pe el în pantalonii scurţi, acum coborîţi peste gleznele lui mici şi slabe. Reuşise, în mod eroic, să deseneze cu spray verde pe peretele liftului „SÎNT O LABĂ TRISTĂ“. Bunny intrase în lift, apoi ieşise imediat, lăsînd uşile să se închidă automat. Meditase o clipă la posibilitatea de a urca pe scări cele patru etaje pînă la apartamentul doamnei Elaine Bartlett, dar, spre meritul lui, îşi dăduse seama că, în starea în care era, nici nu se punea problema, aşa că se întorsese, împleticindu-se, la maşină.

Următorul nume de pe listă, o anumită doamnă Bonnie England, care locuia peste deal, în Bevendean, nu era acasă, în cutia ei semidetaşată, placată cu cărămidă aparentă – sau cel puţin aşa susţinea tipul care deschisese uşa şi pretinsese că e soţul ei. Bunny şi-a dat seama că asta nu era deloc adevărat, căci femeia cu şorţul pătat de grăsime care stătea lîngă tipul ce deschisese uşa era în mod evident doamna Bonnie England. Bunny n-a insistat, în principal pentru că doamna Bonnie England era echivalentul însufleţit al liftului mizerabil din Moulsecombe – îţi întorcea stomacul pe dos cu proporţiile şi sex-appealul ei de clădire demontabilă. S-a scuzat doar

pentru deranj (soţul era genul de tip super-nervos, cu faţa congestionată, iar Bunny se săturase să fie bătut), apoi s-a retras respectuos cu spatele şi a căzut peste tomberoanele de gunoi. Întins pe spate pe aleea de beton, Bunny s-a uitat cum doamna Bonnie England şi soţul ei se ţin de mînă şi rîd de el.

— Au! a spus el.

În timp ce şchiopăta spre maşină, a observat, spre imensa lui surpriză, silueta rotundă şi împlinită a lui River, chelneriţa din salonul pentru mic dejun de la hotelul Grenville, care mergea pe stradă în uniforma ei stacojie, în carouri, cu guler şi manşete albe. Bunny s-a şters la ochi, ca şi cum ar fi avut halucinaţii, ca şi cum femeia ar fi fost un miraj, o eroare vizuală sau ceva. River părea să fi coborît dintr-o altă epocă a vieţii lui, una mai puţin complicată şi mai fericită, iar scula lui zvîcni la amintirea ei, inima începu să-i bată ca o tobă militară, iar Bunny se porni pe plîns.

— Hei! a strigat el, alergînd spre River şi ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji. Ce mai faci, River?

River s-a uitat spre Bunny şi a ţipat. S-a răsucit sălbatic, descriind un arc de cerc larg şi nesăbuit, şi a început să meargă mai repede, aruncînd priviri speriate peste umăr.

— Hei! a spus Bunny. Sînt eu! Bunny!

River a început să fugă, iar diversele părţi ale corpului ei tresăltau şi pulsau sub uniforma stacojie, în carouri.

— Hei, am avut nişte probleme serioase! a strigat Bunny, cu braţele ridicate în lateral.

— Nu te apropia de mine! a strigat ea. Nu te apropia de mine, dementu' dracului!

— Dar, River, nu ne-am simţit bine împreună? a zbierat Bunny, însă o auzea cum plînge în timp ce galopează, iar paşii ei răsunau de-a lungul străzii ca nişte împuşcături.

— Ce era cu fata aia, tati? a întrebat Bunny Junior cînd tatăl lui s-a urcat din nou în maşină.

— Cred că are o problemă medicală, a spus Bunny.

26

În faţa bungalow-ului lui Mary Armstrong, Bunny se apleacă spre fiul său şi îi spune, cu un rîgîit inflamabil:

— Bun, aşteaptă aici. N-o să stau mult.

— Ce ai de gînd să faci, tati? întreabă Bunny Junior.

Bunny ia un gît din sticla lui plată şi o strecoară în buzunarul interior al hainei.

— Ei bine, fiule, acum vom scutura copacul cu bani, bine? Vom ţepui nişte fraieri şi vom mulge vaca, explică Bunny, băgîndu-şi în gură o Lambert&Butler. Ne ducem la mahări şi le luăm mălaiul. Curăţăm populaţia de firfirei. Cum se spune în branşă, violăm şi prădăm.

Bunny îşi aprinde ţigara cu Zippo-ul său, pîrjolindu-şi freza şi umplînd maşina cu duhoarea de păr pîrlit.

— Încercăm să strîngem ceva mălai! Înţelegi? Şi am o presimţire foarte bună în cazul ăsta.

— Da, tati, dar ce facem *după* ce strîngem mălaiul?

— Sîntem vampiri, băiete! Sîntem nişte vulturi hoitari! Sîntem un iureş de piranha care sfîşie un bivol de apă, un caribu sau ceva! spune Bunny, cu un zîmbet dement pe faţă. Sîntem nişte *ştiuci-de-mare*, ce dracu'!

Băiatul se uită la tatăl său şi are o revelaţie şocantă: vede acolo, în orbitele înspăimîntătoare ale ochilor lui, o groază încuibată, care îl face să tresară. În clipa aceea Bunny Junior înţelege că tatăl său habar nu are ce face şi unde merge. Îşi dă seama brusc că el e de mai mult timp pasagerul

unui avion, că acum a intrat în cabină şi descoperă că pilotul e mort de beat şi avionul nu e pilotat de absolut nimeni. Bunny se uită în ochii plini de panică ai tatălui său şi vede o mie de cadrane, butoane, întrerupătoare şi indicatoare învîrtindu-se nebuneşte, becuri mici şi roşii pîlpîind şi piuind, şi, în timp ce e gata să leşine, are senzaţia că botul avionului se îndreaptă hotărît spre pămînt, iar lumea mare, albastră şi nemiloasă se năpusteşte spre el ca să-l distrugă – iar asta îl sperie.

— Ah, tati! exclamă el, îndreptînd margareta mică şi roz de la reverul bărbatului.

— Nu trebuie decît să căscăm fălcile noastre imense şi toţi peştişorii vor intra înăuntru, spune Bunny, făcînd mari eforturi ca să se smulgă din Punto. Am o presimţire foarte bună în cazul ăsta.

Bunny Junior se dă jos din maşină, trece pe latura şoferului, deschide portiera şi îl ajută pe Bunny să coboare. Tatăl său execută cîţiva paşi de dans tîrşîiţi şi începe să rîdă fără motiv. Băiatul rămîne şocat, cuprins de senzaţia că totul se întunecă.

Bunny parcurge aleea de beton mînjită cu pete de ulei. Deschide sticla de whisky şi o goleşte dintr-o înghiţitură, apoi o aruncă peste umăr printre gunoaiele care zac în curtea plină de buruieni. Urcă treptele bungalow-ului cu pereţi aspri şi mizeri şi ferestre sparte, apoi bate la uşă.

— Domnişoara Mary Armstrong? întreabă Bunny, iar uşa se deschide, scîrţîind, dar în spatele ei nu e nimeni.

Bunny îşi netezeşte şuviţa de păr, care îi atîrnă, inertă şi condamnată, peste un ochi, şi simte imboldul de a intra.

— Domnişoară Mary Armstrong? strigă Bunny, trecînd pragul cu pas furişat. E cineva acasă?

Atmosfera de groază şi dezolare din această casă veche şi părăginită e atît de puternică, încît Bunny îi simte gustul în gură, ca la o mîncare stricată. „Mă ocup cu vînzarea unor produse de înfrumuseţare de calitate“, şopteşte pentru sine, închizînd uşa după el.

În bucătărie e întuneric, jaluzelele sînt trase, iar Bunny inhalează un miros acru, de animal. Uşa frigiderului a fost lăsată deschisă, iar dinăuntru emană o lumină galbenă, intermitentă. Bărbatul observă că frigiderul conţine o lămîie solitară şi sfrijită, ca o premoniţie, iar lîngă chiuvetă vede un cîine de rasă incertă zăcînd nemişcat pe linoleumul mizer. În timp ce umblă prin bucătărie, îşi dă seama, vag şi dezinteresat, că şi-a lăsat diplomatul cu mostre în Punto şi descoperă că într-un anumit moment al acelei dimineţi groteşti şi-a julit palmele, care acum sînt lipicioase din cauza limfei şi a sîngelui. Şi le şterge de pantaloni şi intră în holul întunecos, unde începe să audă un sunet bizar, atonal şi schelălăit.

— Domnişoară Mary Armstrong? Domnişoară Mary Armstrong? strigă Bunny, strîngîndu-şi penisul prin pantaloni, trăgînd de el şi făcîndu-l să i se dilate, să i se întărească în mînă.

„Am o presimţire bună în cazul ăsta“, îşi spune el. În clipa aceea simte un fel de epuizare sufletească, aşa că se aşază pe podea şi se sprijină cu spatele de perete. Îşi strînge genunchii la piept, îşi bagă capul între ei şi desenează ceva cu arătătorul în praful gros adunat pe podea.

„Domnişoară Mary Armstrong?“ îşi spune el iar, închizînd ochii.

Îşi aminteşte o noapte nebună de la hotelul Palace, pe Cross Street, pe care şi-o petrecuse nu demult cu o gagică blondă şi drăguţă agăţată la The Babylon. Îşi aminteşte cum stătea lîngă pat, gîfîind, cu scula jupuită, şi cu senzaţia că se futuse cu o răzătoare sau aşa ceva, blestemînd faptul că nu avusese prevederea să-şi aducă lubrifiant. Îşi aminteşte cum chicotise de unul singur, gîndindu-se ce bine se distra şi că ar putea s-o mai facă o dată, deşi părea că efectul Rohypnolului trece, iar fata dă semne de trezire. Cîte ajunge să îndure o tipă care iese la agăţat! Apoi auzise nişte bătăi în uşă – trei ciocănituri simple şi liniştite – şi nici pînă în ziua de azi Bunny nu poate să înţeleagă ce i-a venit să deschidă. Poate din cauza cocainei. Şi a pilelii, probabil. Mă rog.

„*Room service*“, îşi spusese el, chicotind.

A deschis uşa şi a văzut-o pe soţia lui, Libby. Libby s-a uitat la Bunny, care era gol şi strălucea de transpiraţie, apoi la fata inconştientă, răşchirată în pat, şi toţi anii de furie oarbă au părut să îi sece din ochi, iar chipul ei a devenit la fel de neînsufleţit ca o mască de ceară. După care pur şi simplu s-a răsucit pe călcîie şi a plecat pe coridor. În dimineaţa următoare, cînd Bunny s-a întors acasă, Libby se schimbase. N-a spus nimic despre noaptea dinainte, a încetat să-i mai facă zile fripte şi nu făcea altceva decît să alunece tăcută prin apartament, să se uite la televizor, să piardă timpul şi să doarmă foarte mult. Făcea chiar şi sex cu el. Cine ar fi crezut aşa ceva? se gîndi Bunny.

„Femei“, spune Bunny, scuturînd din cap, apoi începe iar să plîngă.

După o vreme Bunny se ridică în picioare şi îşi scutură praful de pe pantaloni, apoi avansează pe holul întunecos, ca şi cum ar merge cu un vînt puternic în faţă, iar la un moment dat ajunge la o uşă neagră. Aici undele sonore ţiuitoare sînt mai puternice, aşa că Bunny îşi acoperă urechile cu mîinile, studiază îndeaproape un afiş mare, cu o fată extrem de sexy, lipit pe uşă şi, chiar înainte să-şi dea seama cine e – perdeaua de păr drept, întins, ochii de clovn, cu mult rimel negru, şi gura pornografică, în formă de inimioară –, simte cum lacrimile îi ard din nou obrajii. Întinde mîna şi urmăreşte cu degetul conturul suav al feţei ei de o frumuseţe infinită, ca şi cum prin asta ar fi putut, în chip miraculos, s-o trezească la viaţă. Rosteşte, ca pe o mantră, rugăciune, incantaţie sau ceva, „Avril Lavigne. Avril Lavigne. O, draga mea Avril Lavigne“.

Fără ca măcar să se gîndească la ce ar putea găsi de cealaltă parte a uşii vopsite în negru, Bunny o deschide încet şi se adresează camerei, ca şi cum aceasta ar constitui un univers alternativ şi misterios, spunînd printre suspine:

— Bună ziua, sînt Bunny Munro. Reprezint Eternity Enterprises.

Bunny Junior închide enciclopedia. A citit despre broasca mamoş şi e uimit de faptul că masculul poartă ouăle pe picioarele lui pînă cînd acestea eclozează! „În ce lume trăim!“ se gîndeşte el. „Ce lume uluitoare!“

Ia lista clienţilor de pe scaunul de alături şi, ţinînd-o în faţa lui, o rupe atent şi metodic în fîşii. Bagă o fîşie de hîrtie în gură, o suge pînă cînd se transformă într-o pastă moale, pe care o înghite, apoi repetă operaţiunea pînă cînd înghite toată lista. „Asta“, se gîndeşte el, „va pune capăt întregii poveşti“.

Fuioare de ceaţă se preling în jurul Fiatului Punto, iar Bunny Junior se uită cum ceaţa monstruoasă şi lacomă se rostogoleşte pe stradă spre el, ca un lucru imaginat, creînd tot felul de fantome în drumul ei. Băiatul se lasă pe spate, închide ochii şi aşteaptă să fie devorat de ea.

După o vreme, cînd deschide iar ochii, o vede pe mama lui în cămaşa ei de noapte portocalie şi stînd pe un zid scund şi crem, chiar vizavi de Punto. Mama lui îi zîmbeşte şi îi face semn să vină lîngă ea. Cîlţi de ceaţă îi joacă în jurul feţei, iar atunci cînd îşi mişcă mîinile, ceaţa atîrnă pe degetele ei ca un fum violet. Bunny Junior deschide portiera maşinii şi se dă jos, ca un mic cosmonaut, în aerul plin de vapori. Ocoleşte maşina lent, parcă plutind, o ia pe alee şi se aşază lîngă mama lui. Simte imediat o căldură vibrantă şi se uită în sus, spre ea.

— Îmi pare atît de rău, mami! spune el.

Mama lui îl înconjoară cu braţul, băiatul îşi sprijină capul de trupul ei, iar ea e moale şi miroase a altă lume şi e cu adevărat mama lui.

— Ah, dragul meu copil, şi mie îmi pare rău! spune ea, apăsîndu-şi buzele pe părul lui. Nu am fost suficient de tare.

Apoi, luînd capul băiatului între mîini, îi zice:

— Dar tu eşti puternic. Întotdeauna ai fost.

Băiatul simte cum una din lacrimile mamei îi cade pe obraz, ca şi cum ar fi lacrimi adevărate.

— Mi-e atît de dor de tine, mami!

— Ştiu.

— Nu plînge, zice băiatul.

— Vezi? îi răspunde ea. Tu eşti cel puternic.

— Ce ne facem cu tati?

Mama lui Bunny Junior îşi trece degetele prin părul puştiului, apoi spune, nu fără blîndeţe:

— Tatăl tău nu te poate ajuta. E complet pierdut.

— Nu e nici o problemă, mami. Eu sînt copilotul.

Mama lui depune un sărut pe părul băiatului şi îi şopteşte:

— Ai o inimă atît de bună…

— Asta voiai să-mi spui?

— Nu. Am venit aici ca să-ţi spun altceva.

— Pot să te întreb eu ceva mai înainte?

— Bine.

— Eşti vie, mami? Aşa pari. Aud cum îţi bate inima, spune băiatul, strîngînd-o cu putere în braţe.

— Nu, Bunny, băiete, nu sînt. Am murit.

— *Asta* e ceea ce voiai să-mi spui?

— Da, dar vreau să-ţi mai spun ceva. Vreau să-ţi spun asta: că, indiferent ce se întîmplă, trebuie ca tu să fii perseverent. Înţelegi?

Băiatul priveşte în sus, spre mama lui.

— Da, cred că da, spune el. Ceea ce vrei să spui e că se va întîmpla ceva foarte rău şi vrei ca eu să fiu puternic.

Mama lui îl ia în braţe, zîmbeşte şi îi zice:

— Vezi?

Bunny intră în camera de la capătul holului. Un singur bec din tavan, un bec simplu, aruncă o lumină slabă, iar în această ascunzătoare fără aer sunetul acela ascuţit devine violent şi copleşitor, aşa că Bunny îşi mijeşte ochii în întuneric, vrînd să îi găsească sursa. Lîngă peretele din spate o

chitară electrică stă sprijinită de un amplificator, creînd microfonie. Lui Bunny îi ia ceva timp pînă să observe că pe canapeaua distrusă din mijlocul camerei stă o fată. Nu pare să se mişte. E foarte slabă şi poartă o vestă de un galben şters şi nişte chiloţi de un roz pastel. Nimic altceva. Bunny vede conturul oaselor noduroase ale umerilor fetei şi unghiurile exagerate ale genunchilor, coatelor şi încheieturilor ei. O palmă ca un păianjen îi stă strînsă căuş în poală, cu o ţigară aprinsă între degete. Fata şade cu capul aplecat în faţă şi părul drept şi castaniu îi atîrnă ca o perdea peste chip.

— Domnişoara Mary Armstrong? întrebă Bunny, făcînd un pas spre ea.

Fata tresare violent şi îşi înalţă capul, apoi spune încet, cu o voce răguşită şi găunoasă:

— Nu mai locuieşte aici. Ai venit să te vezi cu Dave Ciupercă?

Pleoapele fetei se închid şi capul îi cade din nou în faţă.

— Dave… Ciupercă… nu… e… aici… murmură ea pentru sine.

Bunny traversează camera, închide amplificatorul şi încăperea devine brusc tăcută şi magică. Bărbatul vede în jurul becului bobiţe de praf argintiu atîrnînd de tavan. Se duce şi se opreşte în faţa fetei. În jurul vîrfurilor degetelor ei pluteşte o panglică de fum albastru de ţigară.

Fata înalţă capul şi încearcă să-şi ridice pleoapele, folosindu-şi toţi muşchii frunţii. Îşi flutură mîna pe dinaintea ochilor, iar Bunny vede prin pielea subţire ca hîrtia oasele ca de pasăre ale degetelor ei. Scrumul de la ţigară se desprinde şi îi aterizează intact pe vestă. Fata are ochii verzi, de o intensitate feroce, chimică, iar pupilele ei aproape că nu există. Bunny face un pas în spate şi spune afectuos:

— Ah, scumpo, uită-te la tine!

Fata îşi lasă din nou capul în jos, cu mişcări scurte şi sacadate, pînă cînd bărbia ajunge să i se sprijine pe piept şi părul îi acoperă faţa. Bunny întinde mîna, îşi pune degetele sub bărbia ei, îi ridică din nou capul şi vede că afişul de pe uşă nu e deloc al lui Avril Lavigne, ci e o poză a acestei fete triste din faţa lui: acelaşi nas obraznic, ochii rimelaţi, părul drept şi castaniu, buza de

sus nimfomaniacă şi trupul subţire, de căţeluş. Apoi simte, într-un mod foarte obscur, că asemănarea ei cu Avril Lavigne nu e una întîmplătoare, ci supranaturală. Cu sîngele pulsîndu-i violent, el se trezeşte aspirat într-un vîrtej de asociaţii, în cadrul cărora fata din faţa lui – cu buzele ei vineţii şi dîra de sînge de la cot, în timp ce pe măsuţa din faţa ei zace acel arsenal mortal, seringa şi lingura înnegrită – este chiar coliziunea accelerată dintre timp şi dorinţă, fuziunea tuturor particulelor centrifuge ale nevoii, asemănătoare bobiţelor de praf din jurul becului, trezite la viaţă de suferinţele vicioase ale lui Bunny. În această cameră întunecoasă şi izolată, Bunny a pătruns prin oglindă chiar în moarte: a ei şi, poate, şi a lui.

— Dă-mi mie asta, zice Bunny, luîndu-i chiştocul dintre degete şi aruncîndu-l într-o scrumieră plină cu vîrf. Nu vrem să dăm foc la casă.

Îngenunchează în faţa fetişcanei şi scutură blînd scrumul de pe materialul mototolit al vestei ei de un galben şters.

— O, Doamne! exclamă el.

Îşi aprinde o ţigară, trage cîteva fumuri din ea şi apoi o striveşte în scrumieră.

Îşi strecoară mîinile pe sub vesta ei de bumbac, iar trupul fetei zvîcneşte şi se destinde. Bunny pune mîinile pe sînii ei mici şi reci şi pipăie cu palmele lui julite perlele tari ale sfîrcurilor, ca nişte mici secrete. Simte cum ritmul inimii fetei muribunde scade treptat şi vede prin părul ei subţire şi lins cum pe pielea craniului înfloreşte o nuanţă albăstrie.

— Ah, draga mea Avril! spune Bunny.

O prinde pe după genunchi şi o manevrează cu grijă, astfel încît fundul ei să se sprijine de marginea canapelei. Îşi strecoară degetele sub elasticul uzat al chiloţilor fetei, întins peste oasele şoldurilor, îi trage pînă la glezne, îi îndepărtează încet genunchii şi simte din nou în ochi o fierbinţeală umedă în timp ce descheie un nasture şi un fermoar. E exact cum şi-a imaginat – părul, buzele, gaura –, aşa că îşi strecoară mîinile sub fundul ei topit şi intră în ea ca un ciocan pneumatic.

27

Vălul cel mare de ceaţă a trecut, iar Bunny Junior stă singur pe zidul de cărămidă şi se joacă cu Darth Vader. Chiar dacă fantoma mamei lui a plecat, băiatul încă mai simte pe pleoape urma răcoroasă a sărutului ei de rămas-bun, ca două promisiuni mici, gemene. Vorba cîntecului: ea e în el şi fără el şi peste tot în jurul lui. El e cel mai puternic, şi e protejat – asta a fost promisiunea ei. „Ah, promisiuni, promisiuni!“ se gîndeşte băiatul. Îşi leagănă picioarele, zîmbeşte, fredonează pentru el, îl face pe Darth Vader să ţopăie pe zid şi se uită cum un BMW vechi se apropie încet şi intră pe aleea din faţa casei cu multe gunoaie în curte.

Bunny Junior priveşte cum portiera şoferului se deschide şi un bărbat înalt şi zvelt coboară din maşina ca un set de cărţi de joc porcoase. Are părul blond, oxigenat, şi poartă nişte blugi strîmţi şi decoloraţi, un tricou negru şi pantofi roz. Băiatul observă pe gîtul bărbatului un tatuaj mişto cu un scorpion şi se gîndeşte că arată într-adevăr ca un tip foarte dur – o ştiucă-de-mare adevărată.

Bărbatul cercetează strada în dreapta şi în stînga, cu o privire reflexă şi rutinată, iar Bunny Junior vede cum tipului îi cade mănunchiul de chei, cum înjură, se apleacă şi le culege de jos. Apoi urcă treptele, aruncă ţigara în curte şi intră în casă, trîntind uşa în urma lui.

Bunny Junior îşi bălăngăne picioarele pe zid şi se gîndeşte la ce i-a spus mama lui, apoi zîmbeşte, gîndindu-se că, la urma urmei, e doar un copil şi asta şi trebuie să fie… un copil. Un copil căruia îi place Darth Vader, un

copil cu o memorie uluitoare, în care poate înmagazina tot felul de date fascinante, un copil pe care îl interesează lumea, un copil „cu inimă bună“, un copil care poate chiar să stea de vorbă cu fantomele. Lumea maturilor, prin care se mişcă acum, nu trebuie să aibă logică pentru el – de ce arată toţi ca nişte *zombies*, de ce a murit mama lui, de ce tatăl său se comportă ca un dement în jumătate din timp.

Îşi aminteşte, cu o accelerare a pulsului, de fetiţa pe bicicletă şi şi-ar dori să-i poată spune că asta e ea – doar o fetiţă – şi că, atunci cînd va creşte, poate că nu va trebui să devină unul dintre ei, poate că nu va trebui să cucurigească pe stradă tot timpul.

Îţi dă seama că urmează să se întîmple ceva groaznic, dar, din cine ştie ce motiv, asta nu îl îngrijorează prea tare. Are senzaţia că a devenit imun la această lume nebună a adulţilor, aşa cum devii imun la gripă, lepră, radiaţii sau aşa ceva. Are senzaţia că a primit un antidot şi că, dacă l-ar muşca toţi şerpii de pe planetă, el tot nu va păţi nimic. Se gîndeşte că fantomele sînt protectori mai buni decît oamenii adevăraţi şi şi-ar dori să-i poată spune şi asta fetiţei cu bicicleta.

Bunny Junior speră că tatălui său nu i se va întîmpla nimic cu adevărat rău, deoarece, chiar dacă mama lui a spus că e pierdut, iar el nu se pricepea prea bine să fie tată, aşa cum văzuse el alţi taţi la televizor, la magazin, în parcuri şi aşa mai departe – de exemplu, atunci cînd cumpără alifie, astfel încît copilul lor să nu orbească, sau se joacă împreună în parc cu discul sau ceva –, el îl iubeşte din tot sufletul pe tatăl lui şi nu l-ar schimba cu altul pentru nimic în lume. Cine ar face aşa ceva? Atunci cînd e haios, e ceva demenţial… de exemplu, uite-l acum cum sare pe treptele casei ăleia vechi şi părăginite, printre toate frigiderele, căzile de baie şi gunoaiele de-acolo, uite-l cum ţopăie cu pantalonii în vine. Spune-mi ce tată ar mai face asta!

Peste cîteva secunde uşa de la intrarea în casă se dă de perete şi bărbatul pe nume Dave Ciupercă ţîşneşte afară din acea locuinţă mică şi părăsită, cu

unica intenţie de a înfige o crosă de golf în ceafa lui Bunny. Bunny îşi dă seama de asta, din cauză că Dave Ciupercă ţine crosa în aer şi urlă cu o ură criminală:

— Eşti mort, perversu' dracului!

În timp ce se repede în curte, Bunny intuieşte că, probabil, ar fi inutil să fugă şi că, aproape sigur, catastrofa care îl urmărise toată viaţa l-a găsit în sfîrşit, iar Ziua Judecăţii este aproape.

Dar se mai gîndeşte şi că, din punct de vedere strategic, ar trebui pur şi simplu să dispară dracului de acolo.

Însă cum străbate el curtea plină de obstacolele ei bune de nimic, Bunny descoperă că fiecare lighean, cadă de baie şi frigider vechi complotează să îi blocheze deplasarea şi, cu fiecare poticnire şi căzătură, simte pe lîngă craniu, premonitoriu, şuieratul apocaliptic al crosei criminale de oţel. Ştie, mai bine decît ştie orice altceva pe lume, că Dave Ciupercă are dreptate: chiar *este* un om mort.

Dar, dînd dovadă de o agilitate sportivă care îl surprinde chiar şi pe el, Bunny sare peste o cadă de baie din fontă, cu picioare în formă de labă de leu (care de fapt valorează ceva parale), îşi trage în acelaşi timp şi pantalonii, străbate aleea în fugă, smulge portiera maşinii, se aruncă înăuntru şi trînteşte uşa în urma sa. Apasă pe încuietorile uşilor şi, cu inima bătîndu-i ca un ciocan pneumatic, învîrte cheia în contact, iar Fiatul nu tuşeşte şi nu gîfîie – şi nici nu porneşte.

— Rabla dracului! strigă Bunny, apoi, către Bunny Junior: Încuie-ţi naibii uşa! O să murim amîndoi aici!

Bunny ridică privirea şi vede faţa criminală a lui Dave Ciupercă, o înfiorătoare mască de ceară topită, apoi lovitura orizontală a crosei de golf. Aude geamul de pe partea lui explodînd ca o împuşcătură, iar cioburile sclipitoare de sticlă implodează, căzînd peste Bunny ca nişte cristale mici şi periculoase.

Bunny încearcă din nou să pornească motorul şi maşina, parcă revoltată de atacul asupra persoanei ei, se trezeşte la viaţă pervers, mugind exact în clipa în care Bunny îşi dă seama că de fapt băiatul nu e în Punto, iar Dave Ciupercă urlă şi se pregăteşte să lovească din nou.

Bunny apasă pe acceleraţie şi iese nebuneşte în stradă exact în momentul cînd Bunny Junior apare de nicăieri în tricoul şi pantalonii lui scurţi şi iese aproape nonşalant în calea maşinii.

— Tati, spune el.

Bunny frînează violent, Fiatul se opreşte scrîşnind, Bunny Junior rămîne nemişcat în faţa maşinii şi în clipa aceea între tată şi fiu se creează un moment de intimitate autentică. Ochii lor se întîlnesc, nici unul nu mişcă, nici nu spune nimic, şi totuşi între ei apare un flux de înţelegere obscur şi intangibil, dar care are de-a face cu ruşinea, groaza şi moartea.

Dave Ciupercă se apropie de Bunny Junior, cu polipi erupîndu-i în jurul capului, cu obrajii de un stacojiu ucigaş şi un scorpion negru zvîrcolindu-i-se pe gît. Ridică crosa deasupra capului şi spune:

— Eşti mort, mucos mic ce eşti!

Dar Bunny Junior rămîne nemişcat. Simte sărutările mamei lui pe pleoape şi îşi aminteşte promisiunea ei: că e în el şi fără el şi peste tot în jurul lui. Se simte protejat şi îşi dă seama că pleoapele lui inflamate nu îl mai usturǎ, iar lumina zilei e mai puţin dureroasă. Simte că bărbatul din faţa lui e doar un alt tip supărat, dintr-un alt episod dement ce ţine de parada nesfîrşită de incidente nebune ce se adună în jurul problemelor adulţilor precum calcarul sau aşa ceva. Simte că e doar o nouă parte din ploaia de găinaţ de pescăruş, care se varsă de-a pururi cu găleata peste faptele adulţilor – cu feţele lor de distrugători, crosele lor de golf ucigaşe, gurile lor murdare şi violente şi scorpionii negri care se zbat – şi pur şi simplu nu-i vine să se mişte, numai că Dave Ciupercă se apropie şi mai mult, timpul pare că se opreşte şi pluteşte în aer ca nişte particule de praf, iar Bunny începe să strige ceva disperat şi inaudibil, numai că băiatul nu poate

înţelege ce, din cauză că, în acelaşi timp, Bunny claxonează, băiatul nu se mişcă nici acum, Dave Ciupercă înalţă crosa cu un icnet puternic, de adult, şi atunci băiatul se mişcă instinctiv puţin spre stînga, simte înţepătura crosei care îi şuieră pe la ureche, iar apoi aude un scrîşnet cumplit de metal pe metal atunci cînd crosa se izbeşte de capota maşinii. Bunny Junior îşi duce mîna la ureche, iar cînd o ia de acolo şi se uită la ea, vede o pată de sînge pe degete, scoate un schelălăit ca de pisoi, se evaporă din aerul rarefiat şi ameninţător şi apare instanteneu pe locul pasagerului din Punto.

Bunny demarează în trombă pe strada pustie, în timp ce crosa de golf loveşte din nou şi sparge luneta micului şi eroicului Fiat Punto. Bunny Junior se freacă la ureche, se întoarce şi vede prin gaura din lunetă cum Dave Ciupercă se întoarce şi aleargă spre casă, aruncînd crosa de golf în curte şi dispărînd înăuntru.

— Ăsta era ceea ce s-ar putea numi un tip dement, nu-i aşa, tati? întreabă Bunny Junior.

Băiatul întinde mîna şi scoate din torpedou un şerveţel, cu care îşi tamponează lobul urechii, apoi se uită la sînge şi spune:

— M-a nimerit, tati.

Bunny nu spune nimic. Cîrlionţul său îl plesneşte peste ochi, din cauza vîntului care bate prin geamul lateral dispărut, iar haina îi sclipeşte, plină de arginţi de sticlă spartă. Bunny trage pe marginea străzii, opreşte motorul şi priveşte în gol, în faţa sa, cu mîinile încleştate pe volan. Inspiră de cîteva ori. Bagă mîna sub scaunul său şi scoate sticla de un sfert de whisky, pentru situaţii de urgenţă. Deşurubează dopul şi bea jumătate din ea. Îşi bagă o Lambert&Butler în gură, o aprinde şi trage un fum adînc, apoi îi spune lui Bunny Junior:

— Să nu mai faci asta niciodată, fir-ar a dracu'!

— Ce anume, tati?

— Să nu mai ieşi naibii din maşină.

— Mami a vrut să discute cu mine, explică băiatul.

— Dumnezeule! Uite ce i-a făcut nemernicul ăla maşinii!

Bunny mătură cioburile de sticlă de pe bord. Apoi priveşte fix spre băiat şi îi spune printre dinţii încleştaţi:

— Să ştii că ăsta nu e un joc.

— Ştiu că nu-i, tati.

— Asta e pe bune, fir-ar a dracu'!

Bunny îşi dă seama că, în toată agitaţia, radioul a pornit singur şi acum cîntă *Spinning Around*, melodia lui Kylie Minogue. Aude bubuitul dement al sintetizatorului şi pe Kylie cîntînd, cu vocea plină de suferinţă, cum e gata să se fută cu *orice* şi începe să tremure tot, tremură şi se zgîlţîie, tremură, se zgîlţîie şi se cutremură tot, iar inima începe să îi palpite ca un ciocan pneumatic şi dinţii îi clănţăne ca la un craniu de jucărie. Îşi duce braţul în spate, deschide gura şi, cu un geamăt existenţial puternic, sparge cu pumnul radioul maşinii.

— Melodia asta nenorocită! strigă el.

Apoi mobilul lui Bunny începe să sune.

— Dumnezeule! ţipă Bunny.

Pescuieşte telefonul din buzunarul sacoului, îl deschide şi strigă:

— Ce e?

— Bunny?

— *Ce e?*

— Sînt Geoffrey. Eşti bine, frate?

— Nu, Geoffrey, nu sînt bine, fir-ar a dracu'! Nu sînt bine deloc, în mă-sa!

— Uite ce e, Bun. A sunat la birou o anume domnişoară Lumley. Zicea că e îngrijitoarea tatălui tău. Părea… mă rog… foarte nervoasă. Zicea că trebuie să te duci imediat acasă, la tatăl tău. Zicea că e chiar urgent. A spus – şi citez – că „e o chestiune de maximă importanţă“, îl informează Geoffrey.

— Ce? Acum?

— Zicea că tatăl tău e foarte bolnav sau ceva.

Urmează o tăcere din partea lui Bunny.

— Eu doar transmit mesajul, meştere, adaugă Geoffrey.

Bunny închide telefonul, îl aruncă pe bord şi izbeşte în volan pînă cînd începe să-l doară mîna.

— La dracu'! La dracu'! Fir-ar *a dracu'*!

— Unde mergem, tati?

Bunny porneşte maşina.

— Mergem să-l vedem pe bunicul tău, zice el. Pe tatăl meu. Marele Bunny Munro Întîiul.

Bunny calcă violent acceleraţia şi demarează, strecurînd Punto-ul în traficul de început de după-amiază de pe şoseaua de coastă.

— Acolo mergem, fir-ar a dracu'! repetă el.

Bunny Junior vede o masă mare de nori de furtună furioşi, adunaţi deasupra mării gri şi umflate, şi stoluri de pescăruşi, ca nişte bucăţele de ziar rupt, aruncate pe un cer atît de ofensat şi supărat, încît pare gata să izbucnească în lacrimi, să facă pipi pe el sau aşa ceva. Simte mirosul de peşte şi sare adus de vînt şi aude cum valurile se înalţă din mare şi se sparg de dig. Se întoarce spre tatăl său, îşi atinge lobul urechii şi spune:

— Cred că o să plouă, tati.

Şi, într-adevăr, Bunny Junior vede primul strop gras de ploaie plesnind capota îndoită a maşinii, după care cerul îşi desface baierele şi începe să toarne cu găleata.

28

Pe o terasă părăginită de lîngă piaţa Old Steine covoarele sînt roase, becurile nu funcţionează şi pe tapetul decolorat şi distrus e un model brodat cu chinezi care se mozolesc sau şi-o sug sau aşa ceva, Bunny nu-şi poate da seama exact despre ce e vorba, dar între timp urcă scările de parcă aici ar fi ultimul loc de pe pămînt unde şi-ar dori să fie. Îl dor coastele, genunchii îi sînt jupuiţi şi mîinile julite, iar nasul îi seamănă cu o ciupercă pălăria-şarpelui roşie şi otrăvitoare. Pantalonii îi sînt rupţi în genunchi, iar freza îi seamănă cu nişte intestine şi îi saltă pe frunte ca o chestie ce provine din stomac sau aşa ceva.

Bunny Junior îl urmează îndeaproape şi la fiecare etaj vede prin ferestre furtuna dezlănţuită şi se roagă ca sacii de gunoi pe care tatăl lui i-a lipit cu bandă adezivă în locul parbrizului spart al maşinii să reziste, pentru că şi-a lăsat enciclopedia pe bancheta din spate, iar dacă aceasta va păţi ceva, nu ştie ce o să se facă.

Bunny se întîlneşte cu domnişoara Lumley, care coboară scările îmbrăcată în uniforma albastră de infirmieră, cu poşeta într-o mînă şi un mănunchi de chei în cealaltă. Ceasul mic, atîrnat la gît, al domnişoarei Lumley saltă pe pieptul ei scrobit.

— Exact omul pe care voiam să-l văd, spune ea.

— Ce are liftul? întreabă Bunny, gîfîind şi transpirînd atît de abundent, încît cămaşa i se lipeşte de coaste.

— S-a stricat, îi aruncă sec domnişoara Lumley. E stricat de luni de zile, domnule Munro.

Domnişoara Lumley are cincizeci şi ceva de ani şi o faţă plăcută şi miloasă, temporar desfigurată – congestionată, acră şi epuizată – de îndeplinirea unei sarcini dezagreabile. Priveşte pe deasupra ochelarilor cu ramă neagră şi zdrăngăne cheile în mîna întinsă în faţă.

— Demisionez, spune ea.

— Ce?

— Tatăl dumneavoastră e pe moarte, domnule Munro. Are nevoie de îngrijire specializată şi permanentă.

— Credeam că asta faceţi dumneavoastră, zice Bunny.

— Trebuie internat în spital, domnule Munro.

Domnişoara Lumley face un pas în faţă, îi împinge cheile în mînă şi îl măsoară cu privirea din cap pînă în picioare.

— Ce aţi păţit? întreabă ea.

— N-o să vrea să meargă la spital. Ştiţi asta, îi zice Bunny.

Se sprijină de perete, căci povara ultimelor cîtorva zile apasă pe umerii lui ca nişte saci de ciment.

— Poate că e bine să vă internaţi împreună, spune domnişoara Lumley, întinzînd mîna şi atingînd încet partea laterală a nasului lui Bunny. Arătaţi mai rău decît el.

— Nici dumneavoastră nu arătaţi prea bine, comentează Bunny.

Apoi zîmbeşte, bagă mîna în buzunarul de la haină şi îşi scoate sticla de whisky.

— Beţi ceva?

Domnişoara Lumley îi zîmbeşte şi ea.

— Nu mi-a fost uşor. Sînt o femeie răbdătoare, domnule Munro. Am făcut tot posibilul. Dar pur şi simplu nu mă voi mai supune nivelului de umilire de care am avut parte. Sînt sigură că înţelegeţi. Tatăl dumneavoastră e un om foarte bolnav aici…

Domnişoara Lumley îşi pune mîna pe piept.

— …şi aici, continuă ea, bătîndu-se cu degetul în ţeastă.

Bunny trage un gît din sticlă, îşi bagă o ţigară în gură şi o aprinde, timp în care domnişoara Lumley priveşte în jos, spre Bunny Junior.

— Bună, scumpule, spune ea.

Bunny Junior flutură figurina cu Darth Vader.

— Am fost lovit la ureche, îi zice el.

Domnişoara Lumley se apleacă şi, împingîndu-şi ochelarii în sus pe nas, examinează rana mică a băiatului.

— Am eu ceva pentru asta, decide ea.

Îşi deschide poşeta şi scoate din ea un tub mic de cremă antiseptică şi o cutie cu bandaje. Pune puţină cremă pe lobul urechii lui Bunny Junior, după care o acoperă cu un bandaj mic şi circular, de culoarea pielii.

— Ai fost la război, spune domnişoara Lumley, închizîndu-şi poşeta.

— Ar trebui să-l vedeţi pe celălalt tip, răspunde Bunny Junior, uitîndu-se spre tatăl său şi zîmbind.

Domnişoara Lumley se întoarce spre Bunny.

— E o dulceaţă de copil, zice ea.

Bunny trage din Lambert&Butler, mîna îi tremură, iar un nerv electrificat îi zvîcneşte sub ochiul drept şi un pîrîiaş de transpiraţie i se scurge pe obraji.

— Serios, domnule Munro. Vă simţiţi bine?

— Hei, spune Bunny, e zi de vizită.

— Vă înţeleg durerea, începe domnişoara Lumley, punîndu-i o mînă pe braţ şi luîndu-şi poşeta. Duceţi-l pe tatăl dumneavoastră la spital, domnule Munro.

Apoi dispare pe scări în jos.

Bunny aruncă în sus mănunchiul de chei din mînă, îşi încolăceşte degetele în jurul lor şi priveşte spre Bunny Junior.

— Ah, frate! exclamă el. A sosit momentul.

Băiatul îl priveşte şi el, cu zîmbetul lui dezarticulat şi capul înclinat într-o parte, apoi tatăl şi fiul urcă împreună ultimul şir de scări.

Bunny îşi vîră cămaşa în pantaloni, îşi aranjează părul şi îşi îndreaptă cravata. Goleşte restul de băutură din sticla de whisky, trage un ultim fum din Lambert&Butler, se întoarce spre Bunny Junior şi întreabă:

— Cum arăt?

Fără să aştepte răspunsul, bate la uşa apartamentului 17 şi face un pas preventiv în spate.

— Du-te dracului, vaco! se aude un răget dinăuntru. Am treabă!

Bunny se apleacă spre uşă şi spune:

— Tată! Sînt eu! Bunny!

Bunny aude dinăuntru o tuse oribilă. Se mai disting apoi un clănţănit, un tîrşîit de mobilă şi o serie de înjurături urîte, după care uşa se deschide şi în prag apare Bunny Munro Întîiul, mic şi cocoşat, îmbrăcat cu un pulover Argyll maro, cu un desen cu fulgi de zăpadă şi un urs polar pe piept, o cămaşă pătată cu nicotină şi o pereche desfigurată de papuci maro din velur. Fermoarul pantalonilor îi e deschis, iar de sub mînecile puloverului şi de sub gulerul deschis al cămăşii se iţesc tatuaje albastre, decolorate. Pielea feţei lui e gri ca ziarele vechi, gingiile protezei îi sînt pătate din abundenţă cu mov şi are dinţii mari şi cafenii. În partea din spate a craniului său în formă de ou are o meşă de păr lins, lipsit de culoare, ca un sos alb. Prezenţa lui e însoţită de un miros copleşitor de urină stătută şi alifie medicală. Într-o mînă ţine un baston cu vîrf cauciucat şi în cealaltă o batistă mizerabilă. Se uită la Bunny şi clănţăne din proteză.

— După cum am spus, *du-te dracului*!

Apoi îi trînteşte lui Bunny uşa în nas.

— Ah, frate! repetă Bunny, băgînd cheia în broască şi descuind. Să nu zici nimic, îi mai aruncă el lui Bunny Junior din colţul gurii, apoi intră amîndoi.

Încăperea e mică, neaerisită şi plină cu un strat de fum de ţigară stătut. Furtuna se dezlănţuie la ferestre, în spatele perdelelor de dantelă îngălbenite de vreme, iar într-o mică bucătărie laterală şuieră un ceainic. Bătrînul s-a instalat în unicul fotoliu din faţa televizorului, cu bastonul aşezat pe genunchi. În spatele lui e o veioză din mahon, cu un abajur cu franjuri, care aruncă o lumină violentă asupra craniului alungit al bătrînului. La televizor rulează o casetă video porno cu o adolescentă şi un vibrator negru din cauciuc, în nuanţe exagerate de roşu şi verde. Bătrînul îşi apasă pumnul strîns în poala pantalonilor lui gri şi murdari, se strînge de şliţ şi declară:

— Porcăria asta nu mai funcţionează!

Ridică privirea, se freacă pe maxilar şi examinează cu un ochi răutăcios aspectul nenorocit al lui Bunny. Aspiră aer prin proteza lui psihedelică, arată spre nasul ca o rozetă roşie al fiului său şi întreabă:

— Cum de te-ai ales cu asta? Ai violat o bătrînă?

Bunny pipăie inelele doamnei Brooks din buzunarul hainei şi, cu o tresărire de ruşine sau aşa ceva, spune:

— Cred că ţi-ar prinde bine o ceaşcă bună de ceai, tată.

Intră în bucătărie şi stinge ceainicul şuierător.

— Nu. Ce mi-ar prinde mie bine acum ar fi să-mi fac una mică! spune bătrînul, frămîntîndu-şi din nou şliţul.

Bunny traversează încăperea şi apasă pe butonul televizorului.

— Cred că pe ăsta îl putem închide, tată, zice el.

— Atunci dă-mi o ţigară, fornăie bătrînul, ştergîndu-şi spuma din colţurile gurii. Curva aia nenorocită mi le-a furat pe ale mele!

Bunny se duce şi îi întinde tatălui său pachetul de Lambert&Butler, iar bătrînul îşi pune o ţigară între buze şi îşi strecoară pachetul în buzunarul de la piept al cămăşii. Bunny îi aprinde ţigara, în timp ce Bunny Junior se duce lîngă fereastră, unde se află o colivie mică, aşezată pe o măsuţă Sutherland veche. Pe stinghia acoperită cu iederă dinăuntrul coliviei stă o pasăre mecanică micuţă, cu aripi albastre şi roşii. Bunny Junior îşi trece degetele

peste barele aurite ale coliviei, iar pasărea mecanică se leagănă pe stinghia ei.

— Haide, tată, să-ţi facem o ceaşcă bună de ceai, spune Bunny.

— Nu vreau *o ceaşcă bună de ceai*! răspunde sarcastic bătrînul.

Trage din ţigară, apoi îşi duce batista la gură şi se lansează într-un acces de tuse aparent nesfîrşit, care îl face să-şi încovoaie trupul său bătrîn şi îi umple ochii cu lacrimi întunecate, galbene.

— Te simţi bine, tată? întreabă Bunny.

— Am optzeci de ani şi mă trezesc că fac cancer la plămîni, mîrîie bătrînul, scuipînd ceva inimaginabil în batistă. Da, mă simt minunat.

— Pot să fac ceva pentru tine, tată?

— Să faci? *Tu?* Cred că glumeşti! zice bătrînul.

Bunny Junior învîrte cheiţa de aur din faţa coliviei, iar pasărea mecanică se trezeşte la viaţă şi cîntă un cîntec, o serie de note scurte şi melodioase, deschizînd şi închizînd ciocul şi dînd din aripile ei albastre cu roşu. Pe faţa băiatului apare o expresie de imensă plăcere.

— Să n-o strici. Valorează o avere, fir-ar a dracu'! spune bătrînul, care se chinuie, cu degetele încovrigate, să-şi tragă fermoarul de la şliţ.

— Scuze, bunicule.

Bătrînul se opreşte şi se uită în sus, spre Bunny, cu ţigara prinsă între dinţii lui falşi şi faldurile de piele atîrnîndu-i pe gît ca nişte benzi de cauciuc uzat.

— Cum mi-a spus? întreabă el, arătînd cu degetul spre băiat. Face mişto de mine?

— E nepotul tău, tată. Doar ştii, spune Bunny.

Bătrînul se întoarce spre Bunny Junior, care se uită cum cîntă şi dansează pasărea metalică.

— Lasă naibii pasărea aia şi vino aici, la bunicu-tău!

Bunny Junior se apropie cu paşi mici şi precauţi de bunicul său, dar bătrînul îi face semn să vină şi mai aproape. Se apleacă spre băiat şi ridică

degetul mare înspre Bunny, care îşi tot aprinde Zippo-ul şi îşi pipăie inutil buzunarele hainei, căutînd o ţigară. Bătrînul îi spune băiatului pe un ton conspirativ:

— Sper să-i frîngi inima. Sper să-i frîngi inima, aşa cum mi-a făcut şi el mie.

— Lasă-l în pace, tată, murmură Bunny. Şi dă-mi o ţigară.

— Du-te dracului! Cumpără-ţi! exclamă Bunny Senior şi se uită la Bunny cu coada unui ochi galben şi apos, apoi îşi rostogoleşte limba în gură şi scuipă în batistă.

Bunny Junior se întoarce la colivie şi răsuceşte iar cheia.

— Tocmai am vorbit cu femeia care are grijă de tine. Domnişoara… cum o cheamă?

— Domnişoara Vacă Încălţată.

— Zicea că trebuie să te internezi, tată.

Bunny Senior începe să tremure şi să se tragă de lobii urechilor lui lungi şi cărnoase, apoi îşi ridică bastonul deasupra capului, cu faţa stacojie de furie.

— Să-i spui curvei ăleia nenorocite că dacă mai pune piciorul în casa mea, îi rup bastonul ăsta pe spinare! Ai înţeles? I-l bag…

Bătrînul face un gest de penetrare obscen cu bastonul, dezgolindu-şi proteza.

— …în anus. Îi scot maţele, în pula mea!

— Dumnezeule, tată!

— O *eviscerez* pe curva aia!

Bătrînul îşi linge buzele cu limba lui enormă şi rotunjită. Tuşeşte din nou în batistă, pe care o ridică şi i-o arată lui Bunny Junior.

— Vezi? Ăsta e plămînul meu, fir-ar a dracu'!

Apoi arată cu bastonul spre Bunny.

— Pe boul de taică-tău am încercat să-l învăţ meserie, spune el batjocoritor. I-am arătat cele mai minunate lucruri pe care le poate vedea un

băiat…

— Haide, tată… zice Bunny.

— Şi el ajunge să vîndă perii de budă!

— Produse de înfrumuseţare.

— Din uşă în uşă, spune dispreţuitor bătrînul.

— Cu programare, parează Bunny.

— Un amator nenorocit.

— Lucrez pentru o companie respectabilă, zice Bunny.

— Vinzi hîrtie de budă, insistă bătrînul.

Apoi îşi lasă capul între genunchi, geme îngrozitor şi îşi scuipă plămînii. Se şterge la ochi cu batista şi trage din ţigară.

— Tată, ai nevoie de îngrijire medicală, repetă Bunny.

— Mi-ai frînt inima. Ai fost marea dezamăgire a vieţii mele, nemernicule.

— Tată, ai nevoie…

— Nu veni tu să-mi spui de ce am eu nevoie!

Bătrînul se întoarce spre Bunny Junior cu un deget ridicat, îşi bate cu el nasul borcănat şi plin de semne şi spune:

— Eu am fost *negustor de antichităţi*, băiete! Aveam nas pentru aşa ceva.

— Tată… începe Bunny.

— Vrei să ajungi un nimeni, ca el?

— Tată…

Bătrînul se uită spre Bunny şi spune dispreţuitor:

— Taci dracului din gură! Eşti complet terminat. Eşti o cauză pierdută. Dar poate că îl salvăm pe băiat, îşi continuă ideea bătrînul, izbind cu palma în braţul fotoliului de piele. Dacă ar şti să îşi folosească urechile…

Bunny Senior tuşeşte în batistă şi faţa lui devine stacojie din cauza efortului. Are nevoie de ceva timp ca să-şi revină, timp în care ochii lui

devin sticloşi, umbriţi de amintiri şi suferinţă. Rosteşte cu o voce moale şi vicleană:

— Scoteam aur şi argint din nimic.

— Trebuie să plecăm, tată, îi spune Bunny bătrînului. Hai, Bunny, băiete.

— Aveam nas pentru aşa ceva. Miroseam o mobilă Chippendale, o cutie cu argintărie georgiană – aia de sub scări… puţin vin franţuzesc, un strop din specialitatea casei cea gustoasă. Babele alea, dacă le spuneai cîteva cuvinte şi le aruncai privirea aia specială… Deci, ne-am înţeles atunci, doamnă? I-am luat secreterul Sheraton curvei ăleia bătrîne cu un cîntec… da, o mobilă curbată frumoasă… nu avea nici o linie dreaptă…

Bunny Senior descrie curbe în aer cu mîna şi spune cu evlavie:

— Eram un maestru al acestei arte.

Bunny simte că se clatină pe picioare, whisky-ul îl izbeşte din mai multe direcţii în acelaşi timp, iar el se uită după ceva pe care să se aşeze, dar nu găseşte nimic şi, oricum, simte că dacă nu fumează cît mai repede o ţigară, o să-şi roadă dracului mîna, aşa că îi spune bătrînului, care acum a închis ochii, se balansează în fotoliu şi face mişcări prin aer, ca şi cum ar vrea să descrie contururile unei femei bine dotate:

— Eşti sigur că nu vrei să-ţi fac o ceaşcă de ceai înainte să plecăm, tată?

Bătrînul îşi lasă braţele să cadă, deschide un ochi crud şi se uită la Bunny.

— Mă faci să vomit, mîrîie el.

Pasărea mecanică rămîne fără energie, se opreşte din cîntat şi înmărmureşte pe stinghia ei mică. Bunny Junior se întoarce, face un pas în faţă şi se opreşte în faţa bunicului său.

— Tatăl meu ar putea să vîndă o bicicletă unei ştiuci-de-mare, anunţă puştiul.

În jurul craniului lui Bunny se iscă brusc un anti-sunet, ca un fel de implozie a aerului, care îl obligă să-şi acopere urechile cu mîinile, să caşte

larg gura şi să spargă pungile de aer din colţurile fălcilor sale. Se simte ca şi cum ar fi fost scufundat pe fundul unui ocean întunecat şi tăcut, sub o presiune hidrostatică atît de intensă, încît i se pare că în urechi îi sînt înfipte nişte andrele. Nimeni nu spune nimic, iar Bunny pluteşte îngrozit în această stare de împietrire.

Apoi toate zgomotele revin la fel de brusc cum au dispărut, iar bătrînul îşi pune ţigara pe o farfurioară de pe măsuţa georgiană şi strigă:

— Ce-ai zis?

— Tată! spune Bunny. *Te rog!*

Bătrînul se ridică în picioare şi rămîne aplecat pe spate ca un semn de întrebare, de parcă bătrîna lui coloană vertebrală şi-ar fi pierdut puterea de a susţine craniul ăla furios în formă de ou.

— Îţi baţi joc de mine? *Îţi baţi joc de mine?* ţipă el.

— Tată, nu fă asta! îl imploră Bunny, înaintînd, cu un braţ ridicat în faţa lui.

Dar sistemul lui circulator e plin de whisky, aşa că se împiedică de un taburet pentru picioare din nuc, Louis XVI – de unde a mai apărut şi ăsta? –, şi cade lat pe podea.

Bătrînul se repede spre băiat, mugind ca un animal, îl loveşte tare cu bastonul în coaste şi îl doboară la pămînt.

— *Îţi baţi joc de mine, fir-ar a dracu'?* ţipă el.

Şocat, Bunny Junior se holbează la tatăl său. Bunny se ridică cu greu în picioare, vede cum nodurile degetelor lipsite de sînge ale tatălui său se încleştează pe mînerul bastonului şi asistă la o îngrozitoare şi familiară dezgolire a protezei acestuia şi la o mare prăbuşire în timp.

— Nu fă asta, tată, spune el încet.

Bunny Senior – acest om micuţ şi rău – se întoarce, ridică bastonul deasupra capului şi îl flutură în aer, pregătindu-se să-l abată asupra lui Bunny.

— Ce-ai spus? *Ce-ai îndrăznit să-mi spui?*

Bunny se chirceşte, se aplecă pînă aproape de podea, închide ochii strîns, îşi pune mîinile în jurul capului şi şopteşte:

— Iartă-mă, tată.

Aşteaptă aşa o vreme, apoi deschide ochii şi îl vede pe tatăl său aşezîndu-se în fotoliu şi lăsîndu-se pe spate, acum fără baston, care a căzut pe podea, şi frecîndu-şi tîmplele cu încheieturile mîinilor, în timp ce degetele lui galbene şi moarte freamătă în aer ca o pereche de coarne mici şi mutilate. Geme, apoi îl studiază pe Bunny cu un ochi solitar şi nemilos şi spune:

— Uită-te la tine.

Băiatul se ridică în picioare, tăcut, înmărmurit şi singur. Se uită în jos, spre tatăl său, care e prăbuşit covrig la podea. Bătrînul rîcîie podeaua după baston, apoi arată spre Bunny şi îi spune băiatului:

— Ia-l de aici.

Bunny Junior se îndreaptă spre tatăl său, care se ridică în picioare de unul singur. Bătrînul explodează într-un nou acces de tuse, smuls din adîncurile plămînilor. Bunny deschide uşa, apoi el şi băiatul ies din încăpere.

— Fiule! spune bătrînul.

Bunny se întoarce şi priveşte spre tatăl său. Bătrînul ţine batista murdară în faţa sa, iar pe obraji îi alunecă lacrimi galbene.

— Sînt pe moarte, fiule, zice el.

Ochii lui Bunny se umplu de lacrimi.

— Tată! spune bărbatul.

Dă să intre înapoi în cameră, dar bătrînul întinde bastonul şi, cu un ultim şi slab avînt, împinge uşa, care se închide.

29

Ploaia cade grea peste Punto, zgîlţîind sacii de gunoi verzi, lipiţi deasupra geamurilor sparte, saci care, prin cine ştie ce miracol, au rezistat fără să se sfîşie, fără să lase ploaia să ude enciclopedia lui Bunny Junior şi să-l facă să se sinucidă sau aşa ceva. Tunete stacojii bubuie în înalt, trimiţînd pe cer fulgere ramificate. Bunny Junior strînge la piept enciclopedia, ca şi cum ar fi singurul lui prieten de pe lume – numai că în clipa asta nu îl ajută cu nimic. Pur şi simplu nu mai ştie ce să creadă. Ştie că în paginile enciclopediei se găsesc toate informaţiile de care poţi avea nevoie vreodată, răspunsul la toate întrebările. Dar *tot* nu ştie ce să creadă. Ştie că Edgar Rice Burroughs a scris *Tarzan, omul maimuţă* şi că există peşti cu patru ochi, care pot privi deasupra apei şi sub apă în acelaşi timp, ştie chiar şi că Joseph Guillotin *nu* a inventat ghilotina, dar ceea ce nu ştie e ce să se facă acum cu tatăl lui, căruia îi curg lacrimile pe obraji, care nu spune nimic, n-are habar unde merge sau ce caută şi conduce la nesfîrşit în cerc. S-a oprit la un magazin şi şi-a cumpărat un pachet de ţigări şi o sticlă de whisky, iar acum fumează ca o locomotivă, bea ca un peşte, conduce ca un dement şi plînge ca nu ştiu ce.

Din cine ştie ce motiv, băiatul se gîndeşte încontinuu la păsăruica mecanică din colivie, cu aripile ei colorate şi cîntecul ei drăguţ, iar asta îl face să-şi dorească din nou ca tatăl lui să nu mai plîngă, ca să poată să zică şi el ceva.

— Tati? spune băiatul cînd Bunny opreşte maşina pe un loc de parcare gol din faţa unei mici cafenele de pe Western Road.

Sub prelata vărgată şi plină de apă a terasei cafenelei stau înghesuiţi oameni care fumează şi beau cafea, îmbrăcaţi în tricouri, fuste mini şi sandale, nepregătiţi pentru ploaia torenţială, de vară.

— Azi am vorbit cu mami, spune băiatul de deasupra enciclopediei pe care o strînge la piept.

Un vagabond bătrîn şi artritic trece pe lîngă ei cu un mers împleticit, cu un petic de culoarea pielii acoperindu-i un ochi şi picioarele îngrozitor de umflate, învelite în zdrenţe ude. Şi-a udat pantalonii în faţă şi poartă un tricou prea mic, de sub care i se vede blana deasă de pe burtă şi pe care scrie „CÎND ÎŢI FACI DE CAP DEZBRĂCAT, POATE SĂ IASĂ NASOL“. Bate în geamul Punto-ului cu o cană mică şi priveşte înăuntru, studiindu-i pe ocupanţii maşinii cu ochiul lui unic şi dement, apoi scutură din cap consternat şi se îndepărtează prin ploaie.

— Ce-ai spus? întreabă Bunny, întorcîndu-se şi privindu-l pe Bunny Junior ca şi cum de-abia acum şi-ar fi dat seama că are lîngă el un băiat de nouă ani.

— Azi am vorbit cu mami.

— Ce?

— Era chiar ea, tati. Am vorbit o grămadă.

— Ce? repetă Bunny speriat şi începe să-şi pipăie haina şi să se uite în toate părţile în acelaşi timp.

Bea o gură de whisky, trage din ţigară, suflă trîmbe de fum pe nas şi ţipă:

— *Ce?*

— Zicea că în curînd o să vină să te vadă, continuă Bunny Junior.

— Cum? spune Bunny, acoperind zgomotul ploii.

Apoi repetă mişcarea cu whisky-ul şi ţigara.

— Tati, cred că ar trebui să mă întorc la şcoală.

— Unde?

Bunny se uită spre cafenea şi descoperă în grupul de oameni care se adăpostesc de ploaie trei femei care stau la o masă, adîncite în conversaţie, beau cafea şi fumează. Una e blondă, alta brunetă şi a treia roşcată.

— Cred că ar trebui să mergem acasă, tati.

— Unde?

Chipul lui Bunny e străbătut de un spasm de panică. Începe să sfîşie cu degetele sacii de plastic lipiţi la geamul maşinii, apoi se uită spre cele trei femei. Un torent de apă de ploaie ţîşneşte înăuntru, udîndu-l pînă la piele.

— Ce? ţipă Bunny din mijlocul potopului.

— Cred că e timpul să mergem acasă, tati.

Dintr-odată Bunny Junior presimte apropierea unei nenorociri îngrozitoare. Întinde mîna şi o pune pe umărul tatălui său, ca şi cum ar vrea să-l tragă înapoi din faţa unei turnuri catastrofale a evenimentelor.

— Tati? zice el.

— Aşteaptă aici, îi aruncă Bunny, îndepărtîndu-i mîna.

Bărbatul deschide portiera şi coboară drept în şanţul de scurgere, cu venele răscolite de alcool. Străbate în fugă aleea, se îndreaptă de spinare, îşi piaptănă inutil freza lui ca o cîrpă de vase uzată, îşi aranjează cravata cu iepuri morţi şi se aruncă orbeşte printre mesele şi scaunele de plastic, spunîndu-le celor trei femei care fumează şi beau cappuccino:

— Sînt Bunny Munro. Sînt agent de vînzări. Vînd produse de înfrumuseţare.

Femeile se uită uluite una spre cealaltă, iar blonda, care are o mustaţă de spumă din ciocolată pe buza de sus, începe chiar să rîdă, acoperindu-şi gura cu o mînă cu degete lungi.

Bunny începe să ţopăie, fluturîndu-şi mîinile pe la tîmple, şi spune, maniacal şi teribil de agitat:

— Vînd loţiuni hidratante anti-îmbătrînire, care catifelează pielea şi exfoliază celulele de suprafaţă, creînd un aspect mai tînăr şi mai proaspăt!

— Scuză-mă! spune blonda, care s-a oprit din rîs.

Dar Bunny a început de-acum să ţipe sub cerul plin de tunete, din care toarnă cu găleata.

— Pielea îşi recapătă întregul ei potenţial şi este infuzată cu un nou val de frumuseţe, ce stimulează senzaţia de plăcere şi oferă confort maxim!

Bunny cade în genunchi, îşi încolăceşte braţele în jurul picioarelor lungi şi frumoase ale femeii cu păr blond, apoi îşi îngroapă faţa în poala ei, simte cum toate corzile psihice care îl leagă de pămîntul raţional plesnesc în capul său ca nişte benzi de cauciuc şi rage în rochia femeii:

— Ce o să mă fac?

— Chelner! ţipă femeia. *Chelner!*

Bunny priveşte în sus, spre faţa ei, şi vede printr-o peliculă de lacrimi dunga de spumă de ciocolată de pe buza de sus a blondei.

— Vrei să te fuţi cu mine? întreabă el.

Femeia se trage înapoi, ducîndu-şi degetele lungi la gură. Bruneta şi roşcata se ridică de pe scaune.

— Chelner! ţipă ele.

Bunny se ridică şi vede cu coada ochiului faţa lui Bunny Junior, ca un balon mic şi speriat, înrămat în geamul maşinii. Îşi aruncă braţele în lateral şi se adresează clienţilor care se dau în spate, rostind vorbele cu toată puterea:

— *Vrea cineva să se fută cu mine, vă rog?*

Pe cer răsună un tunet şi Bunny le aude pe femei – multe dintre ele, toate – ţipînd îngrozite şi familiar în timp ce el le pipăie, cu dinţii dezgoliţi şi gura larg căscată, se aruncă spre ele, sare pe ele, iar un chelner italian cu maxilare vineţii şi un şorţ negru îl prinde pe Bunny de la spate, îl scoate din cafenea, luptîndu-se cu el, şi îl tîrăşte în stradă.

Chelnerul îl îmbrînceşte pe Bunny, care cade pe aleea udă, lîngă Fiatul Punto, apoi pleacă furios.

Bunny deschide cu greu portiera, se trînteşte înăuntru şi se uită spre băiat. Porneşte motorul, demarează şi se uită la băiat. Intră pe strada bătută de ploaie exact în clipa cînd o betonieră cărămizie „DUDMAN“ apare din faţă, cu bena învîrtindu-i-se şi ştergătoarele de parbriz luptîndu-se frenetic cu furtuna. Bunny vede braţul bronzat şi tatuat care atîrnă inert la geam şi se uită spre băiat. Betoniera claxonează – o dată, apoi încă o dată –, accelerează şi se izbeşte frontal de Punto. Urmează o compactare brutală a metalului, o explozie de sticlă spartă şi, în timp ce decolează, Bunny se uită spre băiat, care ţipă.

30

Bunny deschide ochii şi vede o lume filmată în roşu. Îşi dă seama, oarecum vag, că stă în patru labe în mijlocul străzii. Aude în depărtare nişte sirene şi simte cum o ploaie cumplită se abate asupra lui. Vede că asfaltul de sub el e roz de la propriul lui sînge. Se tîrăşte cîţiva paşi şi se întreabă ce face. Se uită în spate, vede o maşină mică şi galbenă încolăcită în jurul unei betoniere cărămizii şi se ridică încet în picioare. Priveşte spre mîinile lui şi se întreabă de ce ţine oare în ele o enciclopedie pentru copii. Se uită iar spre maşina galbenă şi boţită şi vede în minte chipul băiatului.

Apoi se aude bubuitul unui tunet, Bunny priveşte în sus, spre norii negri care defilează pe cer, şi vede furca de argint a unui fulger sărind din înalt. Îşi scoate pieptul în faţă, inspirînd, absoarbe fulgerul în inima lui, enciclopedia îi zboară din mînă cu un trosnet puternic, o reţea de cicatrici îi înfloreşte pe tot corpul şi Bunny se prăbuşeşte, ţeapăn ca o scîndură, pe strada inundată de ploaie.

31

La început e întuneric. Dar Bunny simte că a conştientizat dintotdeauna acest întuneric. Apoi vine mirosul – duhoarea rîncedă a trupului său, cu o nuanţă de sînge feminin înnebunit de groază prinsă în ea – şi Bunny îşi dă seama, în timp ce inhalează acea duhoare, că e într-adevăr în viaţă. Descoperă că înoată la deal, venind dinspre cele mai tăcute şi sufocante profunzimi ale celei mai adînci şi negre mări. Îşi dă seama că lucrul care miroase atît de urît şi stă ghemuit lîngă el a coborît pînă în apele întunecate şi l-a tras spre suprafaţă, în timp ce el caută disperat să respire. Simte căldura lui cu partea de jos a trupului, dar în această apropiere e ceva desfrînat şi obscen. Lucrul care stă lîngă el se întinde şi îl îmbrăţişează strîns. Simte în forma lui o anumită flexibilitate – absenţa oaselor – şi că respectiva creatură e, foarte probabil, reptiliană prin natura ei. Cînd vorbeşte, respiraţia ei miroase a căcat şi duhoarea se lipeşte de contururile feţei lui Bunny ca o cîrpă de vase, un linţoliu sau aşa ceva.

— M-au făcut nenorociţii ăia! spune creatura.

Cuvintele se tîrăsc pe faţa lui Bunny şi i se strecoară în nări, în gură, în urechi.

— M-au terminat, fratele meu! începe iar creatura.

Bunny simte că acea creatură, orice ar fi ea, e dezbrăcată. Simte falusul ei erect lipit de stomacul lui şi vibrînd de căldură sexuală în timp ce ea se întinde deasupra lui.

— Minimum douăzeci şi cinci de ani, atît mi-au dat! începe brusc să se lamenteze creatura, agăţîndu-se de Bunny. Minimum douăzeci şi cinci de ani fără pizdă!

Bunny simte că făptura se urcă, tîrîndu-se, pe el, simte arsura penisului ei lung şi subţire înaintînd pe burta lui şi un genunchi insistent ce-i desface coapsele.

— *Ajută-mă!* geme creatura.

Bunny încearcă să se mişte, dar nu poate. Încearcă să deschidă ochii, dar îi simte ca şi cum i-ar fi fost cusuţi cu ac şi aţă. Apoi îşi dă seama că poate vedea puncte mici de lumină venind dinspre lumea de afară.

— Dar eu te-am urmărit, spune vocea cu un ton intim subit şi dezgustător. Eşti tare de nu se mai poate, omule!

Bunny simte cum un braţ unsuros îl apucă strîns pe după gît.

— Eşti ceva incredibil, prietene. Eşti un tip unic!

Bunny simte cum falusul care pulsează îi coboară pe burtă şi i se strecoară între vintre, exact printre picioare.

— În pula mea, eşti o adevărată *inspiraţie*!

Bunny încearcă să se opună, dar în zadar, căci mîinile şi picioarele îi sînt inerte.

— Ai *talent, iubitule*! Eşti un *maestru al acestei arte*!

Bunny vede punctele de lumină conectîndu-se, apoi dilatîndu-se, şi jaluzelele negre ale pleoapelor retrăgîndu-se. Deschide ochii, iar pupilele i se contractă dureros în lumina agresivă.

— Uite ceva care să-ţi aducă aminte de mine, şopteşte vocea. Pînă cînd ne vom întîlni din nou.

Bunny vede faţa mînjită şi stacojie, cu gaura neagră a gurii, limba roşie şi iritată, ochii galbeni, coarnele ca de ţap, şi toate se reped spre el cu o mişcare de amant, iar Bunny simte o penetrare arzătoare între bucile lui desfăcute.

Apoi, în momentul climaxului fierbinte şi lichid din urechea lui, Bunny aude geamătul dureros al diavolului înălţîndu-i-se din amintire.

— Adevăratul meu scop e delectarea ta, i se pare că spune el, dar nu poate fi absolut sigur.

32

Noaptea e de un albastru închis de catifea, luna ca un balon de alabastru, iar planetele şi stelele sînt risipite pe cer în mănunchiuri şi grămezi, ca nişte monede de aur. Mirosul sărat e înrădăcinat adînc în briza care bate dinspre ocean şi îi vorbeşte în taină mulţimii de femei care se plimbă pe strada principală, iluminată de becuri cu sodiu – le vorbeşte despre mistere feminine profunde şi despre dorinţe adormite şi imposibil de îngrădit, despre sirene cu păr de argint şi tritoni bărboşi cu trident, despre cocoaşele mari ale monştrilor marini şi oraşele de cleştar înecate sub oceane de apă impenetrabile. Nimeni din Bognor Regis nu-şi amintea să mai fi avut parte de o noapte atît de magică de ani de zile.

Bunny stă la fereastra vilei lui şi se uită la mulţimea care merge pe aleea cu felinare şi trece pe lîngă piscina magică roz, unde un elefant din beton, cu un tutu galben de balerină, împroaşcă apă de culoarea căpşunii din trompa lui ridicată. Bunny zîmbeşte ca pentru sine, în timp ce mulţimea de femei trece fără grijă pe lîngă iepurele uriaş din fibră de sticlă, cu ochii holbaţi şi dinţii ieşiţi în afară, care stă ca un avatar ciudat sau ca un fetiş tribal lîngă toboganul cu apă. Pe nişte şine înguste, ce înconjoară piscina principală, stă un trenuleţ electric viu colorat, pentru copii, cu locomotiva decorată cu aceeaşi faţă fermecătoare de clovn pe care Bunny şi-o aminteşte de cînd tatăl lui l-a adus aici cînd era mic. Îşi aminteşte, de asemenea, parcul de distracţii, cu monoraiul lui de talie mondială, Fortul Apaşilor şi moara de vînt olandeză, pe lîngă care alunecă acum mulţimea, croindu-şi

drum în jurul leagănelor pustii, al toboganelor goale şi al balansoarelor abandonate de pe terenul de joacă al copiilor.

Un nor negru şi zdrenţuit alunecă peste suprafaţa lunii, iar Bunny trage dintr-o ţigară Lambert&Butler, priveşte cum cineva arată cu mîna spre Clădirea Veseliei, altcineva spre miniterenul de golf (cu mingea lui de golf imensă stînd în echilibru pe suportul acela de zece metri), iar altcineva spre sala de jocuri mecanice, şi toţi urcă scările şi intră în Sala Mare a taberei de vacanţă Butlins din Bognor Regis.

Poziţia lui Bunny, care stă acum la fereastră, cu picioarele bine înfipte în pămînt, bărbia ridicată, umerii drepţi şi serioşi şi o privire concentrată, dar şi plină de jale, indică o anumită hotărîre.

Deasupra intrării în Sala Mare clipeşte cu litere de neon roz declaraţia de principii a taberei Butlins, „ADEVĂRATUL NOSTRU SCOP E DELECTAREA VOASTRĂ“, iar Bunny vede prin ferestrele boltite ale amfiteatrului mulţimea de femei care se foiesc în toate părţile, cu invitaţiile în mînă, uitîndu-se una la alta şi întrebîndu-se ce caută acolo.

— Adevărul nostru scop e delectarea voastră, îşi spune Bunny lui însuşi, dînd capul pe spate şi golind conţinutul unei doze de Coca-Cola.

Bunny şi-a luat o cămaşă curată – cu dungi roşii, groase, guler şi manşete albe, contrastante –, iar din gulerul deschis al cămăşii răsare o reţea bizară de cicatrici, ca nişte cristale de gheaţă. Şi-a dat părul cu mai multă pomadă decît de obicei şi şi-a aranjat cîrlionţul pe frunte cu o seninătate proaspăt descoperită, aproape yoghină. De-abia ce s-a bărbierit, trăsneşte a apă de colonie şi deasupra ochiului drept are ştanţată o cicatrice subţire, lungă de vreo trei-patru centimetri, care pare modelată din plastilină roz.

— Ce ai spus, tati? întreabă Bunny Junior.

— Am spus că adevăratul nostru scop e delectarea voastră, spune Bunny.

— Ce înseamnă asta? zice puştiul.

— Nu ştiu.

Bunny Junior stă pe un fotoliu de puf din velur bej şi are şi el o cicatrice la ochiul stîng, una estompată şi palidă, ecoul fantomatic al cicatricei tatălui său. E îmbrăcat într-un tricou alb, pantaloni scurţi din gabardină albastră şi sandale.

Bunny se întoarce spre băiat, trage din ţigară, suflă un fuior de fum în cameră şi spune:

— O să te descurci, Bunny, băiete?

— *Eu* o să mă descurc. Dar tu?

Bunny striveşte cutia de Cola, o aruncă în chiuveta din bucătăria minusculă şi spune:

— Da, sînt pregătit.

Apoi îşi ia haina, îşi aruncă braţele în lateral şi întreabă:

— Cum arăt?

— Arăţi bine, tati, îi răspunde Bunny Junior. Arăţi pregătit.

— Aha! Bun, pentru că am ceva de făcut, zice Bunny.

— Ştiu, tati.

Băiatul ia de pe o măsuţă laminată rămăşiţele arse ale enciclopediei lui, cu paginile umflate de ploaie.

— Du-te şi aşteaptă-mă la piscină. Vin eu să te iau mai încolo, spune Bunny.

— Da. Ştiu, tati.

Bunny trage ultimul fum din ţigara sa Lambert&Butler, o striveşte într-o scrumieră, se uită în oglindă (pentru a suta oară) şi spune:

— Sigur că ştii, Bunny, băiete.

Bunny Junior se lasă pe spate în fotoliu, deschide enciclopedia şi dezlipeşte una cîte una paginile distruse de ploaie pînă cînd găseşte definiţia cuvîntului „fantezie“.

— O fantezie este o situaţie imaginată de o persoană, care nu corespunde realităţii, dar exprimă anumite dorinţe sau scopuri ale creatorului ei. De regulă fanteziile implică situaţii imposibile sau foarte

puţin probabile, citeşte băiatul, apoi închide enciclopedia. Cine ar fi crezut aşa ceva, tati?

Bunny Junior se ciupeşte pe furiş de picior.

— Ne vedem mai încolo, Bunny, băiete.

Apoi deschide uşa vilei şi iese în atmosfera plăcută a înserării.

Afară aerul nopţii aduce cu el un val foarte vag de răcoare, dar e suficient pentru ca Bunny să simtă cum îl străbate un fior. Cel puţin asta speră el, că e din cauza brizei, nu a unui puseu de laşitate din al unsprezecelea ceas, pentru că, în timp ce păşeşte pe alee, îndreptîndu-se spre Sala Mare, are o bănuială tot mai acută – deşi nu complet neaşteptată – că ceea ce are de gînd să facă s-ar putea să nu fie atît de simplu precum plănuise el.

Se opreşte puţin, îşi bagă o ţigară în gură şi priveşte în sus, spre cerul nopţii, căutînd îndrumare, putere, curaj sau ceva, dar luna pare contrafăcută, un simplu decor de mucava, iar stelele, ieftine şi artificiale.

— Ah, frate! îşi spune Bunny. Ce s-a întîmplat cu noaptea?

Îşi aprinde ţigara, trage îndelung din ea, ţine fumul în plămîni şi ajunge să înţeleagă că pur şi simplu nu are cum să se răzgîndească: trebuie să facă lucrul pentru care a venit aici. Expiră un fuior hotărît de fum albastru şi porneşte din nou. Iese de pe alee, ocoleşte Sala Mare şi o ia pe la intrarea artiştilor de la sala de bal.

Scările mochetate au un miros rînced, de fum de ţigară şi bere stătută, şi, în timp ce urcă, Bunny vede în tapetul bizar, cu modele amorfe, o galerie de figuri sinistre, cu feţe alungite şi ochi dispreţuitori. Le vede ca pe o congregaţie de feţe acuzatoare – o adunare grotescă de persecutaţi – şi speră să nu fie un soi de prevestire pentru ceea ce urmează să se întîmple.

Străbate un hol scurt, trecîndu-şi degetul peste cicatricea ieşită în relief de deasupra ochiului său drept, şi, pe măsură ce se apropie, percepe zumzetul monoton al mulţimii care se adună şi are impresia că aude un

bemol de nerăbdare tensionată crescînd lent în interiorul lui. Simte, de asemenea, undeva în adîncul lui o reverberaţie de răutate şi neîncredere, despre care ştie că e imaginară sau cel puţin anticipată, dar care totuşi răbufneşte în interiorul lui sub forma tristeţii.

— Ah, frate! spune el din nou în timp ce intră în culisele înghesuite ale sălii de bal imperiale.

Bunny rămîne ascuns în culise, inspiră adînc, dă la o parte cortina din catifea roşie şi vede că interiorul sălii de bal, cu plafonul ei din satin auriu şi purpuriu şi cu lojele ei ornamentate, e umplut complet de mulţimea de femei pe care le-a văzut trecînd pe aleea principală. Simte cum i se strînge inima şi în pieptul lui răsare o bulă de groază.

Pe scena mică şi strălucitoare o orchestră de trei oameni, îmbrăcaţi în sacouri de velur de un verde pal, începe să cînte o versiune instrumentală a unei piese clasice de soft rock, care lui Bunny i se pare în acelaşi timp familiară şi străină.

Bunny îşi strecoară o ţigară în gură şi îşi pipăie buzunarele după Zippo.

— Vrei un foc, prietene? se aude o voce.

Bunny se întoarce şi vede o siluetă înaltă şi slabă stînd în umbră, ca un turn format din unghiuri obtuze. Din gură îi atîrnă o ţigară, iar la gît îi spînzură ceva ce pare a fi un saxofon. Bărbatul aprinde un chibrit, iar lumina flăcării dezvăluie un tip arătos, cu ochi albaştri, care are cincizeci şi ceva de ani. Insul etalează o mustaţă neagră, poartă o plasă de păr şi acelaşi sacou de velur verde pal ca şi ceilalţi membri ai orchestrei. Întinde chibritul şi îi aprinde ţigara lui Bunny.

— N-ar trebui să fii pe scenă? întreabă încet Bunny.

Muzicianul trage din ţigară, suflă gînditor fumul şi spune:

— Nu, frate, pe mine mă iau doar la a treia piesă.

Apoi se dă un pas în spate, trage din nou din ţigară şi îl studiază pe Bunny.

— Hei, frate, tare îmi place freza ta, îi zice. Ce eşti? Comedian? Magician? Cîntăreţ?

— Da, ceva de genul ăsta, răspunde Bunny, apoi adaugă: Şi mie îmi place mustaţa ta.

— Mersi, frate. Nevastă-mea nu se prea înnebuneşte după ea.

— Nu, zău, arată bine.

— E o chestie serioasă, zice muzicantul, care trage un ultim fum din ţigară şi o striveşte pe podea cu o răsucire a cizmei lui de piele neagră.

— Îmi dau seama de asta, spune Bunny.

— Dar eu îmi iubesc soţia, precizează saxofonistul, trecîndu-şi degetele peste mustaţă cu o privire pierdută.

Bunny simte cum un val de emoţie îi năvăleşte în gît. Strînge din buze şi îşi întoarce faţa în altă parte, astfel încît pe moment îi e ascunsă în umbră.

Dintr-odată, pe neaşteptate, un bărbat micuţ, într-un frac roşu cu şnururi albe, nasturi aurii de mărimea capacelor de sticlă de lapte şi o perucă blond-rozalie, trece pe lîngă Bunny şi sare pe scenă. Execută cu mîinile o serie de mişcări circulare şi sacadate, care pun capăt cîntecului orchestrei.

Muzicantul cu mustaţă se apleacă spre Bunny şi îi aruncă din colţul gurii, ţinîndu-şi mîna în faţa ei ca pe un paravan:

— O ştii pe aia cu drogatul care şi-a injectat un plic întreg de praf de curry?

— Nu, spune Bunny, care a tras din nou cortina şi scanează neliniştit mulţimea de pe ringul de dans al sălii de bal imperiale.

— Ei bine, acum e în *korma*[1].

Prezentatorul minuscul de pe scenă se repede la microfon, îşi descheie manşetele cămăşii, apoi spune, cu o voce a cărei profunzime şi insistenţă îl surprind pe Bunny:

— Salu-taa-ree!

Publicul răspunde cu plescăitul cîtorva aplauze şovăitoare.

— Nu vă aud! spune prezentatorul cu o voce cîntată. Am spus „Salu-taa-ree!“

Apoi se duce la marginea scenei şi îndreaptă microfonul spre public.

— Salu-taa-ree! intonează publicul la unison.

— Acum e mai bine! Ne distrăm în seara asta?

Mulţimea captivată îşi manifestă zgomotos acordul, tropăind şi aplaudînd.

— Vom dansa! spune prezentatorul.

Micuţul face cîteva mişcări de dans superbe cu picioarele sale mărunte. Peruca lui roz străluceşte în lumina reflectoarelor, iar nasturii de la haină îi sclipesc.

— Vom cînta! strigă el.

Apoi scoate o lălăială de iodler oribilă, arată cu degetul mare peste umăr, spre orchestră, şi spune cu o şoaptă prefăcută, mişcîndu-şi sprîncenele negre şi groase:

— Treaba asta mai bine o las în seama profesioniştilor!

Mulţimea rîde, fluieră şi aplaudă.

— Iar cînd luminile se vor stinge, spune prezentatorul, închizînd insinuant un ochi, poate facem şi puţină dragoste!

Mulţimea aclamă şi tropăie, în timp ce prezentatorul se plimbă pe scenă, făcînd mişcări sugestive cu mîinile lui micuţe şi înmănuşate şi unduind din şoldurile lui de copil.

Bunny simte cum un pîrîiaş de sudoare îşi caută drumul pe tîmpla sa. Scoate din buzunarul hainei o batistă şi se şterge pe frunte. Cîntăreţul se uită la Bunny cu o expresie de îngrijorare, simpatie sau aşa ceva.

— De ce ai venit aici, frate? întreabă el.

— Ştii, nu vreau decît să îndrept lucrurile.

— Aha, înţeleg. Trebuie să ne iubim unii pe alţii sau să murim, frate.

— Da, am mai auzit asta, comentează Bunny.

Un val de regret înfloreşte din nou în interiorul lui, iar Bunny îşi duce mîna la inimă.

— E dulce ca mierea, prietene, spune muzicianul, suflînd încet în saxofon. Asta face să bată inima lumii.

Bunny priveşte din nou de după cortină. Globul strălucitor atîrnat de plafonul sălii de bal a început să se învîrtească, iar pe feţele din mulţime dansează aşchii de lumină argintie. Bunny o vede în primul rînd pe Georgia, foarte frumoasă şi cu o expresie mîndră, aproape regală, pe chip, într-o rochie de seară din şifon crem, cu nasturi purpurii cusuţi pe corsaj ca nişte pete de sînge arterial. Părul ei blond îi atîrnă în şuviţe dezordonate peste ochii de culoarea levănţicii, iar femeia se leagănă înainte şi înapoi pe cine ştie ce melodie interioară, cu un zîmbet mulţumit pe faţă. De o parte şi de alta a Georgiei stau Zoë şi Amanda, îmbrăcate în nişte costume indigo identice. Bunny observă că Zoë are acum acelaşi tip de extensii de păr viu colorate ca Amanda şi că amîndouă par fericite.

Lîngă ele Bunny o vede pe Charlotte Parnovar, centura neagră la Tae Kwon Do, îmbrăcată cu o fustă mexicană ţărănească şi o bluză de dantelă albă, iar cînd îşi plimbă involuntar degetele peste şaua umflată a nasului său, observă că faţa femeii pare acum mai caldă, mai puţin severă, şi orice urmă a dezgustătorului furuncul a dispărut.

Bunny vede că Pamela Stokes („cadoul“ lui Poodle) o ţine de talie pe Mylene Huq, soţia înşelată din Rottingdean, iar amîndouă zîmbesc şi îşi aruncă pe furiş una alteia priviri timide şi cochete.

Bunny o recunoaşte pe Emily, casieriţa de la McDonald’s, care e îmbrăcată într-o bluză galbenă mulată şi nişte pantaloni roşii, strîmţi. Pielea îi străluceşte, iar ea se uită prin sala de bal imperială ca şi cum n-ar mai fi văzut în viaţa ei ceva atît de frumos şi aplaudă entuziast, în timp ce prezentatorul acela mic şi ciudat, cu perucă roz, ridică mîinile, pentru a face mulţimea să tacă.

— Serios acum, oameni buni! Înainte ca distracţia să înceapă, avem un domn care a venit aici în seara asta ca să vă spună cîteva cuvinte.

Bunny se şterge pe faţă cu batista şi îi spune muzicantului cu saxofon şi mustaţă:

— Se pare că acum e rîndul meu.

— Fă-i praf, prietene, îl încurajează muzicianul, bătîndu-l pe umăr. Fă-i praf.

Bunny trage un ultim fum din ţigară, ca în faţa plutonului de execuţie, apoi striveşte chiştocul pe podea. Dă cortina la o parte, îşi netezeşte cîrlionţul şi intră pe scenă, în timp ce prezentatorul execută cîţiva paşi delicaţi de dans, îşi aruncă braţele în lateral şi spune:

— Aşadar, fără alte comentarii, vă rog să-l întîmpinaţi cu aplauze furtunoase pe domnul Bunny Munro!

1. Mîncare indiană cu carne şi legume.

33

Bunny intră pe scenă într-o furtună de aplauze. E învăluit de un şorţ de lumină roşie, care inundă scena ca nişte cerneală vărsată. Observă tropăielile, ovaţiile şi fluierăturile şi, pentru un scurt moment, simte că atmosfera densă de groază din jurul inimii lui se mai risipeşte, iar atunci se gîndeşte că, poate, pînă la urmă planul lui nu e chiar atît de nesăbuit cum i se păruse mai devreme, iar invitarea acelor femei aici nu era totuşi o idee chiar atît de proastă. Dar cînd întinde mîinile în faţă şi vede cum lumina roşie se adună ca sîngele în palmele lui, înţelege că nimic pe lumea asta nu e aşa de uşor precum pare. De ce ar fi? Se apropie de marginea scenei, îşi propteşte hotărît picioarele în scîndurile scenei şi studiază publicul.

O vede, cu o strîngere ruşinată a inimii, pe bătrîna oarbă, doamna Brooks, aşezată într-un cărucior, cu ochelari negri şi ruj roz. Bunny observă că pielea ei arată mult mai tînără, iar ea pare vioaie şi plină de o energie proaspătă în timp ce se leagănă ritmic, ca un metronom, înainte şi înapoi şi bate din palmele ei cu degetele pline de inele. În spatele acesteia stă în picioare o infirmieră tînără şi drăguţă, cu o mînă aşezată afectuos pe umărul bătrînei.

Lîngă ea Bunny o vede pe fata din The Babylon Lounge, pe care a drogat-o şi a violat-o în Hove. E îmbrăcată într-o rochie de cocteil ameţitoare, din tafta mov. Fata glumeşte şi rîde cu o frumoasă cu ochi întunecaţi, îmbrăcată în pantaloni negri, mulaţi, şi nişte pantofi aurii, cu toc,

căreia Bunny i-a făcut acelaşi lucru după o noapte petrecută în The Funky Buddha. Bărbatul simte în gît un val de sînge ruşinat.

Vede o fată cu păr lung şi drept, ochi rimelaţi excentric şi buze în formă de inimioară şi o recunoaşte pe dublura lui Avril Lavigne din bungalow-ul din Newhaven. Lîngă ea stă Dave Ciupercă, în costum negru, cu cravată şi cu o ţigară aprinsă atîrnîndu-i din gură, care bate din picior şi o ţine protector pe după umeri. El îi şopteşte ceva fetei, apoi se uită unul la celălalt şi îşi zîmbesc.

Şi, ţinînd-o tot aşa, Bunny priveşte într-o parte şi în alta, apoi undeva în centru, şi vede pe cineva dintr-un loc, apoi pe altcineva din alt loc şi pe altcineva din cu totul alt loc. Feţele continuă să răsară la nesfîrşit din adîncurile întunecoase ale memoriei lui, fiecare însoţită de o ruşine arzătoare – Sabrina Cantrell, Rebecca Beresford, fiica tînără şi frumoasă a Rebeccăi Beresford –, iar pe undeva o vede, prinsă în spotul de lumină rătăcitor, şi pe mama lui Libby, doamna Pennington, care acum zîmbeşte, zîmbeşte şi masează umerii soţului ei bolnav, condamnat la cărucior.

Le vede pe toate aceste femei, din ce în ce mai multe, cum stau în faţa scenei, se unduiesc pe ringul de dans, se ridică pe vîrful picioarelor în fundul sălii, fac semn cu mîna din lojele mici, ornamentate – pe toate acestea şi pe toate celelalte, sub toate formele şi în toate ipostazele, unele pe jumătate amintite, unele pe jumătate uitate şi altele de-abia imprimate într-un colţ al memoriei lui, dar toate arată superb, strălucitoare şi absolut perfecte.

Din acea locuinţă socială, acel apartament părăginit, acea garsonieră sau acel hotel mizer, din oraşul acesta mort de pe ţărm sau oraşul acela mort de pe ţărm, Bunny le vede pe toate cum vin spre el din zilele, lunile şi anii groaznici ai vieţii lui, în această mare şi veselă defilare a femeilor îndurerate, rănite şi umilite… dar uite! Uită-te la feţele lor! Toate sînt acum fericite, întru totul fericite, în de-a pururi frumoasa sală de bal imperială a taberei de vacanţă Butlins din Bognor Regis.

Apoi, în timp ce înaintează, mijindu-şi ochii în lumina reflectoarelor, şi bate de două ori cu arătătorul în microfon, Bunny o vede, exact în faţa scenei, pe River, chelneriţa din salonul de mic dejun al hotelului Grenville – mai frumoasă decît îşi poate el imagina că ar arăta vreodată orice femeie –, ieşind furioasă din mulţime şi aruncîndu-şi braţul în faţă, întinzînd spre el un deget stacojiu, iar apoi strigînd printre dinţi:

— *Dumnezeule, el e!*

Dintr-odată atmosfera se schimbă complet. Aplauzele sînt aspirate din sală, ca un muget inversat, se declanşează un vîrtej de confuzie şi toate becurile furioase ale recunoaşterii se aprind concomitent. Apoi urmează un urlet de furie care îl izbeşte pe Bunny cu asemenea forţă, încît e proiectat în spate şi e aproape aruncat la pămînt.

Bunny se apropie din nou de microfon, se apleacă şi spune, în furtuna aceea de purgatoriu:

— Numele meu este Bunny Munro. Vînd produse de înfrumuseţare. Aş vrea să vă rog să-mi acordaţi un minut din timpul dumneavoastră.

Bunny priveşte în jos, spre public, şi îşi începe confesiunea.

Bunny povesteşte mulţimii cum a fost implicat într-un accident frontal cu o betonieră. Le povesteşte cum a fost lovit de fulger. Le spune că băiatul lui de nouă ani era să moară. Vorbeşte publicului folosind termeni ca miracol şi minune şi ridică problema motivului pentru care a fost cruţat.

— De ce am fost eu cruţat? întreabă el cu încetinitorul, în timp ce pe plafonul auriu cu purpuriu fulgeră lumini galbene.

Luminile reflectoarelor se mişcă, plimbînd peste faţa lui Bunny nuanţe de roşu, stacojiu şi verde închis, iar globul strălucitor de oglinzi se învîrte încet, presărînd deasupra lui particule sclipitoare de lumină. Totul pare coborît dintr-un vis.

Bunny povesteşte mulţimii despre natura ruşinoasă a vieţii lui. Vorbeşte explicit şi detaliat despre oamenii de care a profitat, despre cum a tratat el

lumea şi tot ce e în ea cu un dispreţ total.

— Am fost agent de vînzări, sigur, spune Bunny. Vindeam porcării din uşă-n uşă.

Închide ochii şi se abandonează propriei sale confesiuni ameţitoare. Trupul îi e ridicat în aer şi lăsat să plutească pe rugile mărunte ale luminilor refractate. Bunny îşi bagă mîinile sub cămaşă, îşi plimbă degetele pe cicatricile în relief pe care descărcarea electrică le-a imprimat pe trupul său şi vorbeşte despre natura iubirii şi despre cît de mult îl înspăimînta ea, despre modul în care simpla ei existenţă îl îngrozea şi îl făcea să fugă speriat. Cu picături de transpiraţie roşie înflorindu-i în palme, Bunny vorbeşte despre sinuciderea soţiei lui şi despre propria lui responsabilitate pentru acest fapt îngrozitor. Vorbeşte despre teribila absenţă a femeii din viaţa lui şi din viaţa băiatului.

Povesteşte mulţimii despre criza sa de conştiinţă şi despre cum văzuse toate lucrurile pe care le făcuse şi toată suferinţa pe care o provocase trecînd prin faţa lui într-un lanţ neîntrerupt, după care le vorbeşte despre cum fusese posedat la propriu de Diavol, în timp ce apa colorată se adună la picioarele lui şi curge ca un rîu peste scenă.

Întreabă iar publicul de ce a fost cruţat.

— De ce am fost eu cruţat? zice el iarăşi, cu mişcări lente şi colorate.

Le spune că după o vreme renunţase să se mai gîndească la motivul pentru care nu murise şi începuse să se întrebe cum ar fi putut trăi altfel în viitor. Îi spune publicului că tatăl său moare de cancer la plămîni şi că intenţionează să aibă grijă de el. Spune mulţimii că de acum înainte va încerca să îşi ducă viaţa cu ceva mai multă demnitate. Dar, în primul şi-n primul rînd, spune el publicului, va avea grijă de băiatul său, Bunny Junior.

La început mulţimea îl ocărăşte. Îl huiduie, îl fluieră şi îşi agită pumnii spre el. Apoi Dave Ciupercă iese în faţă şi, cu o mişcare iscusită, îşi lansează chiştocul ţigării lui aprinse, care explodează în pieptul lui Bunny într-o ploaie de scîntei, ceea ce nu face decît să accentueze dispreţul

mulţimii. Charlotte Parnovar începe să sară în sus pe vîrfurile picioarelor, făcînd mişcări ameninţătoare şi părînd gata să sară pe scenă şi să impună mai multă pace, integritate şi respect spărgîndu-i încă o dată nasul lui Bunny. River continuă să arate cu degetul spre Bunny şi să scoată ţipete incomprehensibile. Un pahar de vin se învîrte prin aer şi se sparge pe scenă, în faţa lui. Mama lui Libby, doamna Pennington, ţipă furioasă din mijlocul sălii, cu o expresie oribilă pe faţă, iar degetul ei osos împunge aerul în direcţia lui din interiorul mănuşii lungi şi negre.

Dar Bunny continuă cu tenacitate.

Le spune că pentru el bunăstarea fiului său e cel mai important lucru de pe lume şi că, deşi ştie că nu poate da timpul înapoi şi nici nu poate şterge lucrurile pe care le-a făcut, cu ajutorul mulţimii, ar putea cel puţin să schimbe sensul vieţii lui nenorocite şi să îşi ducă traiul mai departe cu un pic de respect de sine. Imploră mulţimea să îl asculte.

Poate că bătrîna oarbă, doamna Brooks, va fi fost aceea – cine poate şti? –, dar la un moment dat cineva, de undeva, zice „Faceţi linişte! Lăsaţi-l să vorbească!“, iar mulţimea furioasă se potoleşte încet, aşa că atunci cînd Bunny povesteşte despre profunzimea iubirii lui faţă de fiul său de nouă ani, o schimbare bruscă şi neaşteptată de dispoziţie străbate mulţimea, cineva, de undeva, scutură din cap, spunînd „Sărmanul de tine!“, furia mulţimii începe să scadă încet şi toţi se pornesc să-l asculte.

Bunny avansează pe scenă şi desface larg braţele, cu transpiraţia picurîndu-i pe la încheieturi ca sîngele şi pieptul cuprins de flăcări.

— Dar mai întîi am nevoie de ajutorul vostru, începe el.

Îşi lasă în pămînt capul transpirat, apoi îl ridică din nou.

— Îmi pare foarte rău, continuă Bunny.

Face un pas în faţă şi simte cum mulţimea îşi pierde concentrarea, ceea ce îl face să se agaţe de amintirile despre ei.

— Aţi putea, vă rog, să încercaţi să mă iertaţi?

Pe obrajii lui curg lacrimi – roşii, stacojii, verzi –, Georgia suspină încet, Zoë şi Amanda o îmbrăţişează consolator, fetele din The Funky Buddha şi The Babylon Lounge îşi şterg una alteia lacrimile cu şerveţele făcute ghemotoc, se declanşează un puternic elan de emoţie colectivă, ca la televizor sau aşa ceva, publicul începe să aplaude – pentru că sînt oameni, aşa că vor foarte mult să ierte –, iar Bunny păşeşte în faţă şi coboară cele trei trepte care îl despart de mulţime.

Chelneriţa River se apropie de el şi îl cuprinde cu braţele pe după gît, plîngînd cu lacrimi roz la pieptul lui şi iertîndu-l, Dave Ciupercă îl îmbrăţişează pe Bunny şi îl iartă, gagica mică şi drogată zîmbeşte, cu ochii ridicaţi spre el prin părul ei drept şi prin rimelul de la ochi, şi îl iartă, toate fetele de la McDonald's, Pizza Hut şi KFC îl strîng în braţe, îl sărută şi îl iartă, doamna Pennington se apropie cu soţul ei imobilizat în cărucior şi ridică braţele, Bunny o îmbrăţişează, plîng împreună şi iartă împreună, Bunny străbate mulţimea, simte un val de frig şi observă cum de pe buze i se ridică un abur, timp în care Charlotte Parnovar, îmbrăcată ca Frida Kahlo, îl cuprinde în braţele ei musculoase şi îl iartă, iar doamna Brooks cea oarbă întinde bătrînele ei mîini spre el şi îl iartă, toţi oamenii îl sărută, îl îmbrăţişează, îl bat pe spate şi îl iartă – pentru că vrem teribil de mult să iertăm şi să fim noi înşine iertaţi –, iar apoi Bunny o vede în mulţime pe Libby, soţia lui, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte portocalie, şi cînd se apropie de ea, mulţimea se desface în două, Bunny zîmbeşte într-o prismă de lumină, pe obraji îi curg lacrimi imense, verzi şi uleioase, iar el spune:

— Iartă-mă, Libby! O, Libby, iartă-mă!

— Hei, nu-ţi fă griji din cauza asta, îi răspunde ea, făcînd un gest de nepăsare cu mîna. O să ai suficient timp pentru aşa ceva.

— Am luat-o puţin razna. Numai că mi-era atît de dor de tine! continuă Bunny.

De pe frunte şi de pe mîini îi picură sînge stacojiu, ce curge fără încetare peste ringul de dans.

— Hei, trebuie să plec, spune Libby. De acum Bunny Junior o să fie în regulă.

— Asta înseamnă că nu o să mă mai bîntui?

Bunny aude, de la un milion de kilometri distanţă, sirena maşinii de poliţie sau a ambulanţei sau ceva lamentîndu-se amarnic în noaptea psihedelică. Are impresia că mai aude şi o ploaie torenţială, care cade peste tot în jurul lui, ca nişte aplauze.

— Să te bîntui? întreabă Libby, încruntînd din sprîncene. Ce vrei să spui?

— Mi-e atît de dor de tine!

— Nu te-am *bîntuit* niciodată, spune ea, sclipind şi pîlpîind în toate părţile.

— Păi, atunci ce faci aici? întreabă Bunny, ştergîndu-se pe faţă cu batista.

Sîngele lui adaugă o patină stacojie apei de ploaie care se scurge din abundenţă în canal.

— Ei, Bunny, ne vedem curînd, rîde Libby.

Apoi pleacă şi dispare ca o fantomă sau un spectru sau aşa ceva pe sub umbrelele mulţimii care plînge.

Cerul e larg, aproape senin şi plin de luminile lui obişnuite, iar Bunny merge pe aleea principală. Declaraţia de principii a taberei Butlins clipeşte deasupra lui şi bărbatul aude cum orchestra începe să cînte în sala de bal imperială, mulţimea ovaţionează, iar aerul răcoros şi sărat poartă cu el notele unui saxofon. Bucăţi de nor albastru plutesc pe deasupra lunii ca cerneala vărsată. Bunny se şterge pe frunte cu mîna şi slăbeşte nodul cravatei.

— Ah, frate, spune el cu genul de euforie narcotică pe care ar putea-o simţi o creatură pe moarte înainte ca sufletul să o părăsească.

Bunny îl vede pe fiul său, care îl aşteaptă lîngă piscină, într-un cerc de lumină aruncat de un felinar. Sandalele îi stau puse frumos alături, iar el îşi leagănă gînditor picioarele în apă.

— Bună, tati, spune băiatul.

— Bună, Bunny, băiete.

Bunny îşi aşază încet mîna pe capul băiatului şi îşi trece degetele prin părul acestuia.

— Hai să-ţi arăt ceva, zice Bunny. Haide.

Băiatul se ridică în picioare, priveşte în sus şi face un comentariu nepotrivit despre cerul care arată ca o piscină uriaşă, plină de stele şi de cerneală neagră, apoi îl urmează pe Bunny înspre trenuleţul electric viu colorat pentru copii, care stă pe şinele lui argintii. Lasă după el urme băltite de apă roz, fiecare dintre ele păstrează în ea o copie a lunii, iar sirenele ambulanţei şi ale poliţiei se aud tot mai tare.

— Îmi amintesc asta de cînd eram mic, spune Bunny, suindu-se în primul vagon. Urcă.

Bunny Junior urcă şi se aşază confortabil lîngă tatăl său, iar Bunny arată spre panoul de comandă al trenului şi spre cheia lui mare şi galbenă din plastic.

— Vezi cheia aia? spune Bunny. Răsuceşte-o.

Bunny Junior se uită în sus, spre tatăl său, cu buzele strînse, şi simte o fîlfîire în zona inimii.

— Nu-ţi fie frică, spune Bunny. De data asta tu conduci.

Îşi aşază mîna pe capul băiatului.

Bunny Junior se apleacă şi învîrte cheia mare din plastic, iar trenul se trezeşte la viaţă şi începe să alunece pe şine. Bunny îl cuprinde pe băiat cu braţul, iar puştiul zîmbeşte larg şi începe să rîdă. Trenul porneşte în jurul piscinei, Bunny Junior vede cum în apa ei se reflectă toate comorile cerului, priveşte spre ploaia care picură de pe capul tatălui său, simte cum ea curge pe propria lui faţă şi începe să rîdă tare. Bunny trage de clopoţelul argintiu

al trenului, Bunny Junior trage şi el de clopoţelul argintiu al trenului, iar sîngele stacojiu curge pe lîngă trotuar şi dintr-un capăt în celălalt al taberei de vacanţă se aude rîsul tatălui, rîsul copilului şi clinchetul clopoţelului argintiu.

După ce trenul îşi termină rondul şi se opreşte, Bunny îl întreabă pe băiat:

— Vrei să te mai dai o dată?

Bunny Junior ridică privirea spre tatăl său, îi citeşte chipul, apoi scutură din cap şi spune:

— Nu, tati, e în regulă.

Se uită cum tatăl său se dă jos din tren.

— Haide! Vreau să stau lîngă piscină! strigă Bunny. Aici e prea mult zgomot.

Se întorc împreună la piscină. Bunny îşi scoate pantofii şi ciorapii şi se bălăceşte cu picioarele în apa de ploaie, iar Bunny Junior se aşază lîngă el. Bunny îl cuprinde pe fiul său cu braţul, mijindu-şi ochii în lumina albă şi bruscă a farurilor.

— Ah, Bunny, băiete! exclamă el.

Îl trage şi mai aproape şi îşi apasă buzele pe părul puştiului, inspirînd mirosul lui pătrunzător de băieţel.

— Fir-ar a dracu', spune Bunny încet, scuturînd din cap.

Bunny Junior citeşte din nou faţa tatălui său, vede cicatricea albă, ieşită în relief ca o batistă de dantelă, de la gîtul lui şi are senzaţia că simte mirosul de carne arsă şi că vede cum în jurul lui se adună apa.

— Trebuie să mă întind puţin, spune Bunny, dar, din cauza umbrelelor urlătoare, băiatul nu-l poate auzi.

Bunny se prăbuşeşte cu încetinitorul pe marginea piscinei şi rămîne întins pe spate, cu picioarele bălăngănindu-i-se în apa vălurită. Băiatul întinde mîna şi mîngîie fruntea tatălui său.

— O să închid puţin ochii, spune Bunny, agăţîndu-se o clipă de tricoul lui Bunny Junior.

Băiatul se apleacă şi îşi sărută tatăl.

— Nu, nu închide ochii, tati, spune el încet, sărutîndu-l din nou.

Bunny închide ochii, iar braţele lui alunecă moi pe lîngă corp.

— Doar o clipă, zice el. Aşa e mai bine.

— Nu, nu închide ochii, tati!

Bunny înclină capul într-o parte, deschide din nou ochii pentru o fracţiune de secundă şi o vede pe Penny Charade, fata de doisprezece ani pe care o întîlnise la Butlins cînd era mic, îmbrăcată în bikiniul ei galben cu picăţele şi stînd de cealaltă parte a piscinei, cu părul atîrnîndu-i, lung şi ud, în timp ce tulbură suprafaţa apei cu picioarele ei de culoarea caramelei. Îi zîmbeşte lui Bunny cu ochii ei violeţi.

— Mi-am dat seama că lumea asta e prea dură ca să poţi să fii bun, spune Bunny, apoi închide ochii, expiră şi rămîne nemişcat.

— Ah, tati, şopteşte Bunny Junior.

Ploaia curge nestăvilită, cerurile bubuie şi trimit fulgere care trosnesc în înalt. Mulţimea plînge şi ţipă de sub umbrelele şiroind de apă şi de sub prelata de pînză a cafenelei de pe Western Road. Bunny Junior îşi lasă capul pe pieptul tatălui său, îl prinde cu braţele pe după gît şi îl sărută pentru ultima oară.

Se uită în spatele lui şi vede betoniera cărămizie răsturnată pe o parte. Vede braţul tatuat, retezat şi atîrnînd la geamul lui de o bucată de piele. Vede Fiatul mutilat, învăluit în perdele de fum şi abur şi cu portiera pasagerului atîrnînd deschisă. Simte usturimea julituril or de pe mîini şi genunchi. Îşi vede enciclopedia înnegrită, zăcînd în drum, şi un fum gri ce se ridică din ea. Aude ultima bătaie înceată a inimii tatălui său.

— Ah, tati! spune el.

Băiatul şterge sîngele şi furtuna de pe faţa tatălui său şi vede prin perdeaua de ploaie cum vin spre el cu încetinitorul – exact ca viaţa – serviciile de urgenţă, cu sirenele urlînd şi luminile ţipînd, şoferi de ambulanţă cu vestele lor cauciucate şi ude, pompieri cu coifurile lor aurii pline de apă, poliţişti cu centurile lor rezistente grăbindu-se cu încetinitorul spre el – exact ca în viaţă – şi paramedici cu tărgile lor hurducate, grăbindu-se şi repezindu-se spre el, ploaia care curge nestăvilită, oamenii de pe margine, împietriţi şi înlăcrimaţi, ca nişte statui, dar, în felul lor, zgomotoşi şi grăbindu-se şi ei – exact ca viaţa –, şi totul începe brusc să răsune în urechile băiatului, ca o vastă operaţiune de pază şi protecţie.

Bunny Junior se uită la poliţista cu păr lung şi blond, care îi atîrnă pe umeri ca plasticul turnat, la staţia radio, care pîrîie pe limba ei, la faţa caldă, miloasă şi adultă a femeii, care îi zîmbeşte în timp ce ea îngenunchează în stradă şi îi spune „Haide, micuţule, te ajut eu“, dar Bunny Junior dă blînd la o parte mîna ei întinsă, se ridică în picioare şi rămîne aşa, ridicat.

Mulţumiri

Aş vrea să le mulţumesc lui John Hillcoat, care mi-a furnizat ideea iniţială pentru acest roman, şi lui Doug Leitch pentru generozitatea lui şi pentru informaţiile locale. Le mulţumesc, în egală măsură, lui Simon Pettifar, Warren Ellis, Tony Clark, Rachel Willis, Brock Norman Brock, Sebastian Horsley, Ray Winstone, formaţiei Bad Seeds, lui Jamie Byng şi editorului meu, Francis Bickmore, pentru sfaturile, sprijinul sau influenţa oferite voluntar ori involuntar.

De asemenea, vreau să le mulţumesc şi lui Kylie Minogue şi Avril Lavigne, cu dragoste, respect şi cu scuzele mele.